

Avancinus Miklós S. J.

IV.

A tanító

és csodatevő

Jézus

Szalézi Művek, Rákospalota

Lelkiélet kis könyvei.

4 Szalézi Szent Ferenc Szíve

Ára 60 fillér.

5. Másfélezeréves igék

Szemelvények Szent Ágoston beszédeiből

Ára 60 fillér.

6. Székely László Énekek éneke

Ára 60 fillér.

7. Így imádkozzatok

Ára 1 pengő.

Avancinus M.

8. A gyermek Jézus

Elmélkedések Advent első vasárnapjától
hetvenedvasárnapig.

Ára 1 pengő.

A TANITÓ ÉS CSODATÉVŐ JÉZUS

LELKIÉLET KIS KÖNYVEI

XI.

AVANCINUS MIKLÓS S. J.

JÉZUS KRISZTUS ÉLETE ÉS TANÍTÁSA ELMÉLKEDÉSEKben.

IV. RÉSZ.

A TANITÓ ÉS CSODATÉVŐ
JÉZUS

SZALÉZI MŰVEK,
RÁKOSPALOTA.

AVANCINUS MIKLÓS S. J.

**A TANITÓ
ÉS CSODATÉVŐ
JÉZUS**

I.

ELMÉLKEDÉSEK PÜNKÖSD UTÁN
4. VASÁRNAPTÓL 13. VASÁRNAPIG

LATIN EREDETIBŐL
ÁTDOLGOZTA:

NAGY IMRE LEÓ

SZALÉZI MŰVEK,
RÁKOSPALOTA.

Nihil obstat. Carolus Szitkey censor
dioecesanus. 929/1935. Imprimatur Vacii,
die 25-a Februarii 1935. † Stephanus,
episcopus Vaciensis.

Don Bosco Nyomda, Rákospalota.

Harmadik hét pünkösd után.

229. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. A mi Urunk Jézus Krisztus harminc éves volt, amikor megkezdte nyilvános tanítói működését. Ebben is alkalmazkodott a zsidó nép szokásaihoz, és mindaddig elrejtett életet élt. Tanulhatunk ebből, hogy mindig alkalmazkodnunk kell azok felfogásához és szokásaihoz, akik között élünk, de azt is, hogy ne a fiatalság hevével, hanem a már érettebb megfontolás idején lépünk fel mások tanító mesteréül. Jézus első cselekedete az volt, hogy felvette ker. Szent Jánostól a bűnbánat kereszttségét: Akkor eljőve Jézus Galileából, a Jordán mellé Jánoshoz, hogy megkereszteltessék tőle. (Mt.

3, 13.) Mekkora alázatosság! Nemcsak a bűnösök alakját vette fel, hanem most még a bűnbánókéét is. Nem volt bűne, de nem is lehetett, és most mégis odaáll, hogy felvegye a bűnbánat keresztségét. Íme áldásos működését alázatossággal kezdi meg. Remek példát ad, amely minden imádásra, dicséretre és hálára, de követésre is méltó. Ne arra legyen gondunk, hogy minek tartsanak az emberek, hanem hogy a valóságban milyenek legyünk. Mindazt, amit felebarátunk érdekébe teszünk, az alázatosságra építsük. János eddig nem látta meg Krisztusban a Messiást, de ebben a tényében reá ismer és ellenkezik: János pedig ellenzé mondván: Nekem kell tőled megkereszteltetnem, és te jössz hozzám? (Mt. 3, 14.) Innen az ő nagy tisztelete és bámulata. Azért mondja, hogy ő jobban reá szorul a kereszteltetésre. Íme mire vezet, amikor Istent felismerjük. Ha jobban igyekeznénk megismerni az Istent, mily

felséges indulatokat váltana ki ez a megismerés belőlünk!

2. De Jézus felvilágosította őt pár szavával: Felelvén pedig Jézus mondá neki: Hagyd ezt most, mert így illik teljesítenünk az egész igazságot. (Mt. 3, 15.) Hogy t. i. te keresztelj, és én kereszteltessem meg, hogy én magamat megalázzam, és te engedelmeskedjél. Minden igazság azaz szentség, alázatosságot és engedelmességet rejt méhében. De kár, hogy eleddig nem tudtuk ezt felfogni. Legyünk ezután alázatosak, és alázatosan engedelmeskedők, és még a nálunk kisebbeknek is szívesen adjunk a szavukra.

3. Három nagy dolog történt Jézus megkeresztelkedése után: Megkereszteltetvén pedig Jézus, azonnal feljöve a vízből és íme megnyílnak neki az egek. (Mt. 3, 16.) Az első, hogy megnyíltak az egek. Nemde arra vall ez, hogy az alázatosság a mennyek országának a kulcsa, mert Isten az alázatosaknak adja kegyel-

mét, márpedig a kegyelem a dicsőség magva. Az égbe kíváncozunk? Ne feledjük, hogy a mennyek országa erőszakot szenved, megalázódásunkkal kell erőszakot venni magunkon. És látá, az Isten Lelkét galambképpen lejönni és rászállani. A megalázódót így jutalmazza és tiszteli meg az Isten, a Szentlélek. Galamb képében, a tiszta és ártatlan madár képében száll alá az aláztatosakra, mert az aláztatosság megőrzi az ártatlanságot. Ez a másik nagy dolog. A harmadik pedig ez: És íme szózat lön mennyekből, mondván: Ez az én szerelmes Fiam, kiben nekem kedvem telik. (Mt. 3, 17.) Jézus aláztatosan a bűnösök közé áll, és most égből jövő szózat harsogja szét: Isten fia ő. Az Atya tesz tanuságot arról, hogy Krisztus ez aláztatosságában neki nagy öröme szolgál. Bár rólunk is elmondhatná ezt az Atya: Te az én szeretett fiam vagy! Micsoda öröm és szeretet tölténé el akkor a mi egész va-

lónkat! Ha igazán megalázkodunk, akkor bizonyosan halljuk ismét: Az alázatosokra tekint, és a magasakat távolról megismeri. (137. zs. 6.)

Negyedik hét pünkösöd után.

230. ELMÉLKEDÉS.

Vasárnap.

1. Jézus a kereszteltetés után, mielőtt még megkezdte volna az Isten igéjének hirdetését, félrevonult a pusztába, hol negyven nap és negyven éjjel a legszigorúbban böjtölt: Akkor Jézus a pusztába vitették a Lélektől. (Mt. 4. 1.) A vezeklésre és imádságra a Szentlélek ösztönözzön minket, és nem megcsodáltatás vagy más bűnös szándék vezéreljen minket. Amiként az Isten Fia, úgy az Istennek fiai is mindent a Szentlélek sugallatára tesznek. Elment a pusztaságba, hol csak még nem is találkozik emberrel, mert a

tömeg mindig nagyon hajlandó megbámulni és kíváncsian fürkészni a rendkívüli dolgokat; márpedig Jézus keresztelesekor látták, hogy a galamb szállott reá, és mennydörgés-szerűen felhangzott: Ez az én szerelmes Fiam! Az Isten igéjének hirdetésére böjttel és imádsággal kell előkészülnünk. A magány, a visszavonultság és önmagunk gyarlóságának tudata, valamint Isten hatalmas segítségének kérése nélkül nem vagyunk arra alkalmasok. Mert csak is Isten dicsőségének előmozdítása lehet a célunk, magunk dicsőítése, dicséret és elismerés hajhászat ne vezessen bennünket, mint akárhányszor eleddig, ezek miatt csak pirulnunk kell.

2. Szinte érthetetlen előttünk az Írás ama kitétele, hogy Jézus azért vonult a pusztába: Hogy megkíséressék az ördögtől. (Mt. 4, 1.) És ismét: És megkísértetik a sátántól. (Mk. 1, 13.) Szent Ambrus szerint ezt azért tette az Úr, hogy a sá-

tánt felingerelje, kihívja, ezért vonult vissza. És miért akarta, hogy kísértés érje őt? A mi oktatásunkra, hogy lássuk nála, íme még Istennek jámbor szolgálait és fiait is érhetik kísértések, és a kísértések idején nem szabad elcsüggednünk; de leginkább arra akart példát adni nekünk, hogy miként kell azokat legyőzni. Küzdelem nélkül nincs győzelem. A sátán azonban csakis Isten engedélyével bátorkodott Jézust megkísérteni, mert Isten eltilthatta volna ettől. Ha megtette ezt Jézussal, annál bátrabban megkísért minket, mert nekünk nincs már hatalmunkban ennek megakadályozása. Éppen ezért állandóan félnünk kell. A sátán Jézus megéhezését használja fel, hogy megkísértse őt. Lám mennyire figyel minket a gonosz lélek, és mennyire lesi az alkalmat, hogy belénk kapaszkodhasson és nekünk árthasson. Még az ördögtől is tanulhatunk, hogy t. i. hivatásbeli kötelességeink teljesítésében legyünk

mindenkor éberek, hogy a bűnös alkalmakra figyeljünk és kerüljük el azokat, nehogy ártalmunkra legyennek.

3. A sátán a legnagyobb tisztelettel járult Jézus elé, és szinte ártatlanul ostromolta kísértő szavaival: Hozzájárulván a kísértő, mondá neki: Ha Istennek Fia vagy. (Mt. 4, 3.) A sátán mindig valami fetszetős ürüggyel kísért meg minket. Mert Jézus éhezett, azért őt az evésre akarja rábeszélni. Azután a jónak látszatával akarja őt megejteni, mert Isten vakmerő megkísértésére ösztönzi: mert Istennek angyalai segítenek nekünk. Végül megmutatja Jézusnak a föld minden országát, és bár nem az övé, de mint valami nagy ajándékot, felajánlja neki. A képzeletünket, bírvágyunkat, hatalmi törekvésünket akarja kielégíteni, de retteneteset kíván ezért. A sátán így kísérti meg az embereket. Majd a szükségét hangoztatja, majd a jónak ürüggye alatt

hajt minket szenvedélyeink karjaiba, majd meg valami igen-igen nagy dolognak tünteti fel azt, ami Isten szemében semmit sem ér. És Krisztus szóba áll a kísértővel, de nem tárgyal vele, hanem rögtön szembe száll: Ki felelvén mondá: Irva vagyok. (Mt. 4, 4.) Ime a kísértések idején nem szabad tétovázunk, hanem azonnal szembe kell azokkal szállnunk, mert könnyen a sátán hálójába keveredünk és elejt minket. Jézus egyetlen szóval megtöri a sátán hatalmát, és elúzi a kísértőt: Irva vagyok! Az Isten parancsára hivatkozik. Mi sem tehetünk másként, Isten tilalmára, Isten parancsára hivatkozunk, hogy parancsának megszegését örök büntetéssel sújtja; és majd jönnek Isten angyalai, hogy nekünk lelki vigasztalást nyujtsanak.

231. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. Midőn az Úr Jézus már negy-

ven napig böjtölt, megkísértette őt a sátán. Nem volt tisztában azzal, hogy Isten fia-e, mivel hogy felvette Jánostól a bűnbánat keresztségét, és olyan szigorú böjtöt tartott. Erre nincs az Isten fiának szüksége, erre csak a bűnös és gyarló ember szorul. Tisztába akar tehát jönni Jézus kilétével, ezért megkísértésekhez folyamodott. Mutatja ezt, hogy így kezdette kísértését: Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy e kövek kenyerekké legyenek. (Mt. 4, 3.) Arra ösztökéli Jézust, hogy éhségét csodás úton nyert kenyérrel csillapítsa. Krisztus a kísértést nemes megvetéssel utasította vissza: Nemcsak kenyérrel él az ember. (Mt. 4, 4.) Mintha azt mondta volna vele: Balgaság ez, mert másként is csillapíthatom az éhségemet. Az érzékies kísértéseket legkönnyebben így üzhetjük el; nem birokra kell velük szállnunk, hanem Isten lebegjen szemünk előtt, és vessük meg azokat. Ezek nem méltók hozzám, van ezek-

nél emberhez méltóbb öröm és lelki gyönyör is, ez az a más kenyér, és ez nem aljasít le, hanem felemel minket, és igazán boldoggá is tesz bennünket.

2. Az első kísértés magunk túlbecsülésére, a második vakmerő istenkísértésre, míg a harmadik már ördögimádásra akarta az emberfiát bírni. Ha Isten Fia vagy, bocsásd le magadat. (Mt. 4, 6.) Felvitte ugyanis Jézust a templom magas ormozatára, és azt kívánta tőle, hogy mivel írva van, hogy az Isten angyalai a jámbor embereket védik, és oltalmazzák, nehogy kőbe üssék lábukat, egész bátran leugorhat ottan. Az Istenben való szertelen bizodalom álarca alatt a szenteket is megkísértő hiúságra akarta bírni. De Jézus nem késett a felelettel: Írva vagyon, ne kísértsd a te Uradat Istenedet! (Mt. 4, 7.) Leesett ezzel az álarc, kitűnt, hogy nem jót, hanem Istenkísértést ajánlott. A kísértések legtöbbször a jó ké-

pében lepnek meg minket, azért nem kell mindjárt szent dolognak tartanunk a jónak látszó dolgokat, hanem meg kell vizsgálnunk a körülményeket is, a célt, a szándékot és akkor kitűnik a hamisság, az álarc. Éppen mert ezt a vizsgálatot nem tartottuk fontosnak, tévesztett meg minket a kísértő.

3. Jézust a sátán most felvitte egy igen magas hegyre, honnan az egész világot megláthatta, de elárulta magát mert így szólt: Ezeket mind neked adom, ha leborulva imándaasz engem. (Mt. 4, 9.) Mivel az Úr bámulandó alázatossággal engedte, hogy vigye őt ide vagy oda, azt hitte a második kísértés után, hogy mégiscsak emberrel van dolga, de hogy ne tévedjen, előállott a nagy, de legügyetlenebb kísértéssel: Imádj engem és én teneked adom az egész világot. És Jézus nem borult le a lábai elé, hanem kijelentette magát: Távozz tőlem sátán! Nincs balgább valami, mint isteni tiszteletet kívánni

magunknak, mint azt, ami egyedül Istent illeti meg, a teremtményekre fordítani. Jézus ezt a kísértést már a legnagyobb eréllyel és méltatlankodással utasította vissza. Nekünk is ilyen megütközéssel és megsértődötnen kell elfordulnunk minden olyan kísértéstől, mely sérti Isten tiszteletét, és a teremtmények bálványozására ösztönöznek. Mondjuk ilyenkor nagy bátran: Nem téged, hanem a te Uradat és Istenedet imádom csak és egyedül neki szolgállok. Lám mennyire becsüli a sátn a halálos bűnök egyikét is, a világ minden országát cserébe ajánlja érte. Oh ha mi is ennyire értékelnénk lelkünk üdvösségét!

232. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1. Keresztelő Szent Jánosnak nagy küldetése volt. Ő volt az utolsó próféta, aki azonban már ujjal mutatott rá az ígért Messiásra. Az volt

a hivatása, hogy előkészítse az Úrnak az útját. Fellépése előtt szent remete életet folytatott, a bűnbánatott hirdette rendületlenül, vezeklő ruhában járt, szigorú böjtöt tartott, hangja betöltötte a Jordán folyó vidékét, és tömérdeken jöttek meghallgatására. Íme az életszentség a legnagyobb vonzóerő, ennek láttára hatásosabb a szó is, és eredményesebb a térítés is. De a rendkívülség veszedelmes is lehet, azért Isten szavának kell bennünket a működés terére hívni. Ezért az előljáróknak szigorú kötelességük a rendkívüli dolgok hivatalos kivizsgálása. Már a zsidók is így cselekedtek. A zsidók papokat és levitákat küldöttek hozzája, hogy megkérdezzék őt: Te ki vagy? (Jn. 1, 9.) János nagy hírnévnek örvendett, de nem kereste és kívánta azt. Mennél inkább hajszoljuk a hírnevet és dicsőséget, annál kevésbé érjük el, míg az életszentséget már nyomon követi az. János nyíltan megmondotta, hogy ő

nem a megígért Messiás, de még csak nem is az elhunyt próféták egyike. Mi is valljuk meg, de őszintén, hogy mi nem vagyunk szentek, hanem bűnös emberek, telve minden rossz hajlammal, és alázódjunk meg; de kérdezzük meg magunktól is mennél gyakrabban, ki vagy te, és a feleletre, hogy Isten fogadott fia, a mennyország örököse vagyok: szálljunk magunkba, bánjuk meg, hogy eddig erről megfeledkeztünk, és tökéljük el magunkat, hogy Isten kegyelmével ezután azzá akarunk lenni. Magunkról mindig csak alázatosan és szerényen beszéljünk, de így érezzünk is, mert az alázatosság az életszentség alapja.

2. Az igazi alázatosság egyik szabálya, hogy amikor a dicséretet vagy annak tagadását is igazságban elmondhatjuk magunkról, inkább tagadó választ adjunk, miként keresztelő Szent János is tett. Mert amikor kérdezték: Illés vagy-e te? azt

felelte: Nem vagyok! (Jn. 1, 21.) Valóban nem volt Illés, sem egy a próféták közül, mert nem mondott jövendőt, hanem rámutatott és tanúságot tett Jézus felől! Ime az Isten Báránya, ime, ki elveszi a világ bűnét! De voltaképpen nagyobb volt ezeknél, mert az Úr Jézus mondotta felőle: Nincs az asszonyok szülőttei között nagyobb keresztelő Jánosnál. Szent János csak a pusztában kiáltó szavának mondotta magát; pedig az Úr, mint angyalt küldötte előre, hogy a Messiás útját előkészítse. Mi azonban, meg nem levő érdekekkel is szeretünk előhozakodni, és bár sokszor igen alázatosan beszélünk magunkról, de a szívünkben mást érzünk és amikor semminek valljuk is magunkat, ott lappang szívünk mélyén a vágy, bár ne hinnék el szavunkat. Kevélységünket, rátartásunkat, hiúságunkat az alázatosság köpenyébe burkoljuk. Nemde aljas csalás, világámítás ez? A kevélységnek még csak az árnyéka se le-

gyen bennünk, mert az mindig fél-lábon jár, kis lökés földre teríti.

3. János nem szólott mindaddig Krisztusról, míg csak arra kénytelen nem volt. Mert a küldöttség most már számon kérte tőle: Miért keresztelsz tehát, ha te nem vagy Krisztus? Megvallja, hogy ő csak vízzel keresztel, nincs annak kegyelem hordozó ereje, ez csak külső jele a bűnbánatnak, de nagy dolog és esemény előtt állanak: A Messiás már itt van és már munkába is állott: Ő az, ki utánam jövendő, ki előttem lett, kinek nem vagyok méltó sarusziját megoldani. (Jn. 1, 25. 27.) A maga hírnevének rovására hirdeti Krisztus dicséretét és ezzel emelte azt. Mi nem így teszünk, eltörpülünk János mellett. Nem figyeljük meg, hogy mikor alkalmas a lelki dolgokról szólni; elfelejtjük, hogy a gyöngyöt nem szabad a sertések elé vetni, és ezzel csak nevetségessé tesszük a lelki dolgokat. Azután meg mindig kell annyi bátorságunknak is

lenni, hogy amikor nyíltan színt kell vallani, mert a hallgatás már hittagadást jelentene, akkor a leghatalmasabbak előtt is határozottan Isten dicsérete mellett foglaljunk állást. És magunkat tekintve ne legyünk szűkszavúak, mikor mások megérdemelt dicséretéről van szó, ne bántson az minket, ne akarjuk, hogy mindenki csak minkent tömjénezzon, ez nem krisztusi szellem. Ne is dicsérjük magunkat szertelenül, mert e tekintetben önzők és rövidlátók vagyunk és könnyen kitetszik érdemtelenségünk és nem egyszer ez a dicsérethajhászás elhanyagoltatja velünk az Istent.

233. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

1. Keresztelő Szent János háromszor is tanuságot tett Krisztus felől, mert ez volt a küldetése. Először a hivatalos kiküldöttek előtt, másodszor a köréje sereglett néptömeg

előtt, harmadszor az ő tanítványai előtt: Másnap látá János Jézust hozzájönni, és mondá: Ime az Isten Báránya, íme, ki elveszi a világ bűnét. (Jn. 1, 29.) Azt mondja Szent Cyrill, hogy János egyszerre próféta és apostol is volt ekkor, megjövendöli, hogy eljön, de mindjárt reá is mutat. Mint Krisztus előfutára, megragadja mindjárt az első alkalmat, hogy Krisztust hirdesse. Bár mi se mulasztanánk el egyetlen alkalmat se, hogy kinyilvánítanánk úgy magunk, mint mások előtt Krisztust és dicséernénk őt szóval, de méginkább tettel! Ha Jézus hozzánk jó kegyelmével, mert enélkül mit sem tehetünk, remélhetjük is ezt; de előbb meg kell látnunk és fel kell ismerünk őt. Ezt kérjük tehát Krisztustól.

2. Báránynak mondja Krisztust, hogy figyelmeztessen Jeremiás igéire: És én mint a szelíd bárány, mely megölésre vitetik. (Jer. 11, 19.) Isten Bárányának mondja, hogy ezzel han-

goztassa az ő istenségét. De megmondja azt is, miért jött erre a világra, hogy t. i. elvegye a világ bűnét. Oh mily szelíd, mily türelmes, mily engedelmes ez az isteni Bárány! Utánozzuk őt ezekben, sőt legyünk mi is az ő áldozatai. Boldog emberek, boldog világ, ő elveszi a mi bűneinket! Minden reményünket ő beléje kell helyeznünk. Emlékezzünk reá gyakran, lebegjen mindig szemünk előtt és alkalom adtán mutassuk meg őt másoknak is.

3. János bizonyságul jött, hogy bizonyságot tegyen a világosságról. Most tanuságot tett róla, de előbb látta és azután tett róla tanuságot. Így kell felebarátunkról is tanuságot tennünk, előbb lássuk és figyeljük meg erényeiket, és csakis ezeket, ne pedig hibáikat és fogyatkozásait. Amikor alkalmunk nyílik, dicsérjük is őket, de ne mi magunkat; azt mondjuk, hogy mi ugyan tapasztalatból nem ismerjük ezt vagy azt az erényt, mert gyarlók vagyunk, de

ők Istennek választottai, kegyeltjei, bennük az Isten lelke van, míg bennünk csak a világ szelleme és a hiúság él és dolgozik.

234. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. Másnap ismét áll vala János és kettő az ő tanítványai közül. És látván Jézust ott járni, mondá: Ime az Isten Báránya! És hallá őt a két tanítvány, midőn így szólott és követé Jézust, — írja Szent János 1, 35—37. A Krisztusról tanuságot tevő Szent Jánosnak ekkor nyílt alkalma arra, hogy tanítványai előtt is tanuságot tegyen róla. De maga Krisztus nyújtott neki erre lehetőséget, mert szándékosan járt arra, hogy így Jánosnak a tanítványai, mivel őt nemsokára lefejezik, hozzája csatlakozhassanak. Isten kegyelme így szokott minket megelőzni. Sajnos, nálunk legtöbbször süket fülekre talál. Amint János azonnal

él az alkalommal, úgy kell nekünk is minden kínálkozó alkalmat megragadnunk, hogy másokkal is megismertessük Krisztust. Jánosnak sok tanítványa volt, de csak kettő szegődött Krisztushoz. A szívek húrjain csakis az Isten tud játszani, neki kell azokat megszólaltatni. És gondoltunk-e már arra, hogy hány millió ember közül mi vagyunk azok a szerencsések, kiket Isten magának kiválasztott? A hivatás kegyelme nagy dolog, ezért mindenkor hálával tartozunk Istennek és mindig félnünk kell, hogy meg ne vonja ezt tőlünk a mi hanyagságunkért.

2. A tanítványok azonnal utána mentek Krisztusnak: Megfordulván pedig Jézus és látván, hogy őt követik, mondá nekik: Kit kerestek? Kik kérdezék őt: Rabbi, hol lakol? Mondá nekik: Jertek és lássátok. (Jn. 1, 38. 39.) Jézus e visszatekintése a kegyelem. Hol lennénk enélkül? Tőlünk is azt kérdi: Kit kerestek? de csak azért, hogy kere-

sésére hívjon meg minket. De elég fájdalom, mi nem őt, hanem a világot, jó magunkat, magunk kényelmét és javát keressük! A két tanítvány mindjárt Mesternek szólítja Jézust és ezzel kifejezték hő óhajukat, hogy tőle tanulni szeretnének. És ki a mi tanító mesterünk? Csak nem a világ? Csak nem a bűnre hajló emberi természet? Krisztus iskolájába járjunk és éljünk úgy, hogy a halál percében hallhassuk Krisztus hívó szavát: Jöjj és láss engem mindörökké!

3. Ez a két tanítvány azonnal Jézussal tartott: Elmenének és láták, hol lakik és vele maradának az napon. (Jn. 1, 39.) Ugyan mit láthattak nála? Merő szegénységet, csupa nyomorúságot. Krisztust nem is lehet a kényelmes, a mindenben bővelkedő jólétben megtalálni. Micsoda lelki szomjjal és odaadással hallgathatták egész napon át az Urat! Mi nem tudunk sokáig istenes beszédet hallgatni, csakhamar elálmosodunk,

sokszor még az az egy órácska is teher nekünk, mit jámbor könyvek olvasásával és elmélkedéssel kellene töltenünk. Szégyenszemre meg kell vallanunk, hogy Istennel nem tudunk elbeszélgetni. Igaz, hogy az imádságban nem szabad élvezetet keresni, de azért, ha Jézussal ájtatosan elbeszélgetünk, nem leszünk hiján a lelki gyönyörűségnek. Aki hamar jóllakik ezzel, az ugyancsak lusta az Istennel való elbeszélgetésre.

235. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. Jézus első meghallgatója János két tanítványa volt. Egy napot töltöttek Krisztussal és máris hozzája szegődtek, sőt másokat is arra buzdítottak, hogy az új Mesternek tanítványai legyenek. És találkoztak először (már t. i. András) öccsével Simonnal és mondá neki: Megtaláltuk a Messiást! (Jn. 1, 41.)
Ime mit eredményezett a Krisztussal

való társalgás. András felismeri benne a Messiást, örül azonban, hogy megtalálta őt és buzgalmában öccsét is hozzá vezeti. Ismerje meg ő is. Az Istennel való társalgás ezt műveli bennünk; ha nem tapasztaljuk ezt, akkor nem helyesen foglalkoztunk az Úrral és valamit tennünk kell, mert rossz úton járunk. Milyen boldogok lennénk, ha végre mégis csak ráakadnánk az Úrra, mert benne mindent fellelnénk. Adjunk oda mindent és feltaláljuk őt és másokat is hozzá vezethetünk.

2. András nemcsak beszélt, hanem cselekedett is. Az igazi buzgóság nem beszédben, hanem tettekben nyilvánul. Azért András is: És Jézushoz vivé őt. Rátékitvén pedig Jézus mondván: Te Simon vagy Jónás fia, te Kefásnak fogsz hivatni. (Jn. 1, 42.) Ugyancsak megszégyeníthet minket András buzgósága és Péter készsége, mellyel Jézushoz siettek. Minden halogatás káros az isteni dolgokban. Jézus csak reá

tekint Péterre és máris megindítja Péter szívét. Oh fohászkodjunk mi is, hogy tekintsen reánk és kegyelme árassza el szívünket. Jézus új nevet ad Simonnak, Péternek nevezi el, hogy legyen, mint a köszikla, meg-ingathatatlan és szilárd, mert reá akarja majd építeni anyaszentegyházát. Mi is egy szentnek kaptuk a nevét a szent keresztségben, azóta Krisztusiak vagyunk, a szentek példaképei vannak előttünk, bár ilyenek is volnánk! Rajtunk áll, hogy ilyenek is legyünk.

3. Jézus Galileába ment, hogy tanítványokat szerezzen magának; pedig ebben a tartományban laktak a legtanulatlanabb és legműveletlenebb zsidók: Találá Filepet. És monda neki Jézus: Kövess engem! (Jn. 1, 43.) Miért tette ezt? Megmondja aranyszájú Szent János: Hogy beszédeit ne világi bölcsességnek, hanem a Szentlélek tanításának higgyék. Isten mindig az alázatosakat választja ki nagy dolgok véghezvi-

telére. Rövid pár szóval hívja meg őt: Kövess engem! Mily nagy méltóság Jézust követetni! Gondoljuk meg jól, ki az, aki őt követheti és ki az, akit követhet? Minő buzgalommal kell őt követni és mi mégis mily lomhán, mily nehézkesen tesszük.

236. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. Krisztus tanítványai egyre többen lettek. András Simont, majd Fülöpöt és Fülöp ismét Náthánaélt nyeri meg az Úr követésére: Fülöp találkozik Náthánaéellel és mondá neki: Megtaláltuk Jézust, József fiát, Názáretből. És mondá neki Náthánaél: Kerülhet-e valami jó Názáretből? Mondá neki Fülöp: Jer és lásd! (Jn. 1, 45. 46.) Alig hogy megismerte Fülöp az Urat, máris azon van, hogy mások is megismerjék Jézust. Nem is szereti az igazán az Istent, aki nem igyekezik őt másokkal is megismertetni. Náthánaél kételkedik,

mert nem tudja elhinni, hogy a megvetett kis faluból is származhassék valami jó. Jézus azonban éppen azért akart názáreti lenni, mert mindenben az alázatosságot választotta magának. Az alacsonyság volt mindig a boldogsága. Nincs olyan alacsony munka, melyben meg ne lelnek Jézust. Ha nem hiszed, jer és tapasztald meg tenmagad, így szolt Fülöp. Csakis azok tudják, hogy mily édes az Úr, akik megízlelik és megtapasztalják őt.

2. Náthánáel követte is Fülöp tanácsát és elment, hogy lássa Jézust : Látá Jézus hozzája jönni Náthánáelt, mondá felöle : Íme az igaz izraelita, kiben nincs álnokság. Mondá neki Náthánáel : Honnan ismeresz engem ? Felelvén Jézus, mondá neki : Midőn a fügefa alatt voltál, láttalak téged. (Jn. 1, 47. 48.) Azzal, hogy megmondotta Náthánáelnek, hogy ő tudja, mit mondott a fügefa alatt és a szívébe látott, meggyőzte őt. Megnyerte őt az ő kedves modorával, mert bár tudta,

mily lekicsinylőleg nyilatkozott felele és ezért mások bizonyosan megnehezteltek volna, ő még csak szemrehányást sem tesz miatta, sőt az ő nyílt szókimondását még meg is dicséri. Mások szavait mindig jó értelemben kell felfognunk és magyaráznunk, így soha el nem veszítjük lelkünk nyugalmát. Igaz izraelita, ki-ben nincs álnokság! Vajjon elmondhatná-e ezt rólunk is? Pedig ez a legszebb dicséret. Ne látszatra, hanem valóban legyünk jó keresztények. Jézus látta a távolban is Náthánáelt, az ő lelkületét; minket is lát minden helyen.

3. Előbb, mielőtt látta volna Jézust, lekicsinyelte őt, de hogy most találkozott vele és látta, hogy előtte nincsen titok, hatalmas vallomás hagyja el Náthánáel ajkát: Felelé neki Náthánáel és mondá: Rabbi, te vagy az Isten fia, te vagy Izrael királya. (Jn. 1, 49.) Mivel Isten mindenkor lát minket, éljünk úgy, hogy e mindent látó Isten meg is szeres-

sen minket. Náthánáel egyszerre hármas vallomást tesz Jézusról, Mesternek mondja és mi nemde az ő tanítványai vagyunk, de megtartjuk-e az ő tanítását, vagy talán meg sem hallgatjuk? Isten fiának vallja, tehát testvérünk az Úr Jézus. Izrael királyának magasztalja és az is. Az Isten fiainak királya ő, de megtartjuk-e az ő parancsait?

Ötödik hét pünkösd után.

237. ELMÉLKEDÉS.

Vasárnap.

1. Jézus első csodáját a kánai menyegzőn művelte, ahova hivatalos volt tanítványaival együtt. Sok és mélységes tanítást adott ebben az Úr, mintegy programot adott arra, hogy az ő egyházában hogyan lesz velünk kegyelmével, de sok más épületes dolgot is tanulhatunk-e csodás eseményből. Menyegző lön gali-

leai Kánában és ott vala Jézus anyja. Meghivaték pedig Jézus is. (Jn. 2, 1.) Szegényes lakodalom volt ez és ebből sajátítsuk el, hogy miként terítsünk magunknak. Mindennek előtt elégedjünk meg a szegényes táplálkozással, azután ne zúgolódjunk, ha ez vagy az hiányzik, mert itt is szűken voltak bor dolgában és étkezzünk mindig együtt Jézussal és Máriával, a szerénység, józanság és minden más erények példaképeivel. Figyelemreméltó az is, amit Mária cselekedett. És elfogyván a bor, mondá Jézus anyja neki: Nincs boruk. Az ő anyai szeme azonnal észrevette a völegény zavarát és az okát is és máris közli Fiával. Nincs, amit ne remélhetnénk ettől a nagy Anyától. Tárjuk fel azért előtte lelkünk szükségét, ő majd megmondja Fiának: Fiam, nincs boruk, kifogyott a buzgalmuk, szeretetük tüze! Kérjük őt, hogy nyerje meg ezeket számunkra. Mondá neki Jézus: Mi közöm nekem és

neked asszony, még nem jött el az én óráim. Asszónynak nevezi anyját, mert így akarta vele megértetni, hogy az a vacsora, amelyről drága Anyjával beszélgetett, nem ez, az majd az ő órájában leend, életének utolsóelőtti napján. Akkor szerzi majd az Oltáriszentséget. De a nász-nép erről mitsem tudott, így alkalmat adott édes Anyjának a megalázódásra, mert úgyis tudta, hogy ez neki gyönyörűség. Meg azt is megmondotta ezzel, hogy inkább kell az Istentől meghatározott órára várni, mint a szülők kérelmére hallgatni és azokat idő előtt teljesíteni. Ne szabjuk meg mi se az Istennek, hogy mikor segítsen meg minket. Bízunk abban, hogy Isten a kellő időben segítségünkre siet. Sokat enyhít a baján, aki azt reménnyel és hosszú tűréssel viseli.

2. Jézus nem zárkózott el Anyja kérése elől: Amit nektek mond, teljesítsétek, (Jn. 2, 5.) Nem sértődött meg a Szűzanya se Fiának vála-

szán, megértette Fiát, nem bántotta, sőt felbátorította, hogy őt tisztelettel Asszonynak nevezte és hallgatózott; de a felszolgálóknak már meghagyja, hogy amit az ő Fia mond, teljesítsék. Mi azonban, ha nem mindjárt halljuk a kedves beleegyezés szavát, ha csak némileg is elutasító igéket hallunk, azonnal megneheztelünk. Ha Isten nem mindjárt mond igent a mi kérésünkre, ne hagyjunk fel azonnal a reménnyel, nekünk csak egy a kötelességünk, hogy megtegyük Jézus parancsát. Csakis az a remény nem csalódik, amely a tettekre támaszkodik.

3. És Jézus parancsot ad: Mondá nekik Jézus: Töltsétek meg a vedreket vízzel. (Jn. 2, 7.) Isten a kegyelem borát akarja nekünk nyújtani, de előbb vizet kíván tőlünk, a mi közreműködésünket akarja. A vedreket színültig töltötte. Nekünk is minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk. Azért kapunk keveset, mert mi is keveset adunk. A lelki vigasz-

talás borából csak annyit kapunk, mint amennyi bűnbánat könnyével töltjük meg a mi szívünket. A szolgák által hordatja a vizet, mert Isten szolgálói az ő munkatársai a lelkek üdvözítésében. Nem tesz ő semmit, még csak ajkait sem nyitja meg, mindenható akaratával műveli a csodát; lelkünkben ő titkos kegyelmével viszi véghez az átalakulást. A bort mindenki dicsérte: Minden ember először jó bort ad . . . te pedig mindeddig tartottad a jó bort. (Jn. 2, 10.) Éppen ellenkezőleg tesz az Úr, mint a világ szokott tenni. Mert míg a világ előbb pillanatnyi élvezetet nyújt, de azután keserőséggel és szorongással tölti el szívünket, addig Jézus előbb keményen próbára tesz minket, de azután igazi lelki örömmel és édességgel részegít meg minket. Mődunkban áll választani a kettő között; de soha ne felejtjük, hogy a bűnös gyönyörűségeket követő keserűség nagyon könnyen örökkétartó lehet.

238. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. Jézus látta, hogy a papok pénzsége, azon ürügy alatt, hogy az áldozatokhoz szükséges dolgok mindig kéznél legyenek, bevitte a templom előcsarnokába is a kereskedést. Isteni szolgálatról való gondosságnak látszott ez, de voltaképpen nyereszkesedés volt és az Istennek szentelt helyet ekképpen vásártérre és istállóvá tették. És találta a templomban ökör-, juh- és galambárusokat és ottülő pénzváltókat. (Jn. 2, 14.) De azt mondja Szent Pál, hogy mi is az Istennek templomai vagyunk. (Kor. I. 3, 15.) Nagyon sokszor a jónak álarcá alatt a szent dolog köpenyége alatt csak az önszeretetünk rejtőzik. Ne engedjük lelkünket a szenvedélyek vásárterévé, istállójává tenni. Ha állatokat találunk ott, az önzés vitte be azokat oda, mi adtunk székét a pénzváltók alá.

2. Az Úr Jézus nem sokat tétó-

vázott, mert: És kötélkékből ostort fonván, mindnyájokat kihajtá a templomból. (Jn. 2, 15.) Kimutatta ezzel, hogy övé a templom, ott ő parancsol. Egymaga elúzi mindnyáját, pedig eddig semmibe se vették őt. Senki sem mert vele ellenkezni, mert felsőbb hatalmat éreztek ki cselekedetéből. Ime, az ostorcsapások mindig az Úrra vallanak, ériék akár testünket, lelkünket, vagy becsületünket. Bár felismernők őt azokban! Hirdessük őt ilyenkor szent hallgatással, alázatos önmegtagadással és örvendezzünk, mert az ilyen ostorcsapások üzik ki lelkünk templomából a földies vágyakat. Amikor buzgólkodunk, Isten dicsőségéért buzgólkodjunk és ne a magunk tisztetét és dicsőségét hajhásszuk.

3. A galambokkal szemben az Úr már szelídebb viselkedést tanúsított, mert azok az ártatlanság jelképei és a legszegényebbek áldozataiul szolgáltak: És azoknak, kik a galambokat árulják vala, mondá

Vigyétek el ezeket innét és ne tegyétek az én Atyám házáat a kalmárkodás házává. (Jn. 2, 16.) Jézus ebben arra adott példát, hogy ne a gazdagokkal és nagy urakkal, hanem a szegényekkel szemben legyünk elnézők. A zsidók Jézus szavára és kötelének suhogására szétfutottak, de áruikkal együtt. Hányszor visszhangzik a mi lelkünkben: Vidd el innen ezt a szenvedélyt, ezt a hiúságot, ezt az érzést; de nálunk Istennek bensőnkben felhangzó szava süket fülekre talál. Jézus nem ok nélkül indult fel a kalmárok ellen a templomban és nem ok nélkül ragadott ostort. Vigyázzunk, mert minden bűnünkért megbüntet az Isten, ostorcsapásai előtt nem menekülhetünk el, ha most elkerüljük is, de a másik életben annál több ér minket, csak örökké ne ostorozzon, ezért imádkozzunk szüntelenül.

239. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1. Krisztus első tanítványai közé tartozott Nikodémus, akit meglepett az a bátor és ellentmondást nem tűrő fellépése a templomi árusokkal szemben és Jézusban többet látott, mint közönséges embert. De mert a farizeusok közé tartozott, nem mert Jézushoz csatlakozni, csak titokban járt hozzá éjnek idején: Vala pedig a farizeusok között egy Nikodémus nevű. Ez Jézushoz jöve éjjel. (Jn. 3, 1.) Most éjjel jött, de Jézus halálakor már nyíltan színt vallott és Jézust ő temette el. Hitt Jézusban: Mert senki e jeleket nem cselekedheti, ha csak Isten nincs vele, mondotta. (Jn. 3, 2.) Lám, milyen csodás ereje van a buzgalomnak, még a lanyhákat is felserkenti. Hogy Nikodémus éjjel jött Jézushoz, ezen ne ütközzünk meg, mert még nem ismerte Jézust és előbb tanulni akart tőle, hogy amikor nyíltan fellép mel-

lette, a tudásával tanuskodhasson mellette. Hogy a zsidókra is tekintettel volt, ez csak azt mutatja, hogy körültekintő volt s nem akart mindenféle tannak addig hitelt adni, mígcsak azt meg nem ismerte. Mi azonban már nem lehetünk hitmegvallás tekintetében tekintettel az emberekre, mert mi tudjuk szent eleinktől, hogy Krisztus az Isten Fia, az ő tanítása szent és szeplőtelenül fennmaradott az ő Anyaszentegyházában, melyet kösziklára, Péterre épített. Nekünk nyíltan Krisztus követői közé kell állanunk, miként az apostolok tették, nekünk világosodnunk kell, az emberekre való tekintet már bűnös gyengeség lenne, nekünk csak Istenre és lelkünkre kell tekintettel lennünk, nehogy Istent félelmünkkel megbántsuk.

2. Nikodémus őszinte ember volt, mert amikor Jézushoz jött, így szólt: És mondá neki: Rabbi, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul. (Jn. 3, 2.) Megvan-e bennünk ez a hit, hogy

Jézus a mi tanítómesterünk? A lelki életben való előrehaladás volna erre a megnyugtató válasz. De sajnos, e tekintetben szégyenkeznünk kell, mert tanítómesterünkre nem igen hallgatunk, eszünk a hiúságokon és földies dolgokon jár, amíg ő hozzánk beszél és ha meg is hallunk valamit, nem, vagy nem jól fogjuk fel és így élő és tettere váltott hitről nálunk szó sem lehet. De ha netán mégis elhittük valamely tanítását, már arra gyengék, vagy talán inkább lusták vagyunk, hogy az elhitteket gyakoroljuk is, ha munkáról, fáradtságról van szó, már kimerültek vagyunk és bele sem kapunk. Pedig nem haladhatunk addig a lelki életben egy lépést sem, amíg ebben meg nem javulunk.

3. Tanult és okos ember volt Nikodémus, azért Jézus is ekként bánt vele. Nagy igazságokra tanította meg őt. A tanult emberekkel nem lehet az ábécén kezdeni a tanítást, hanem Szent Pál példájára az illetők

képzettségéhez kell igazodnunk a tanításban. Jézus egyszerre két nagy igazságot fed fel Nikodémus előtt: az ujjászületés nagy titkát: a vízből és a Szentlélekből, és az Istenfiának megtestesülése és kínszenvedése titkát. Felelé neki Jézus: Ha ki ujjonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát. (Jn. 3, 3.) Megtanította arra, hogy a keresztség szentsége okvetlenül szükséges az üdvösségre, ujjászületés ez, ujjáalakulás ez, Isten ereje műveli ezt bennünk. Adjunk hálát, hogy mi már meg vagyunk keresztelve, de hozzá méltóan éljünk is. A továbbiakban azután így tanította őt az Úr: Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött fiát adá . . . És valamint Mózes felmagasztalta a kígyót a pusztában, úgy kell felmagasztaltatnia az ember fiának. (Jn. 3, 16, 17.) Az Atya szeretete és Jézus halála miérettünk, ez a kettő az, ami minket Isten igaz szeretésére sarkal. Legyünk Jézus tanítványai,

ha titkon is, az még nem baj, csak igazi tanítványai legyünk. Előbb tanuljunk tőle, hogy mint művelt emberek nyíltan is felléphessünk mellette, legyünk állhatatosak ebben, mert Nikodémus akkor lépett fel érdekében a hatalmasságnál, amikor az ő apostolai megfutottak. És előkelő ember létére nem szégyenelte, hogy a bitófán meghalt és a megvetett Jézus tetemét sajátkezüleg vegye le a keresztről, és illendően temesse el. Bámulatos az Isten kegyelme! Az igazán szerető lélek nem törődik azzal, hogy mit mondanak az emberek, senkivel sem törődve, nyíltan Krisztus pártjára áll, miatta taníthat a világ bármit, ő megmarad állhatatosan Krisztus tanítása mellett.

240. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

1. A mi Urunk Jézus Krisztus éppen nem ütközött meg azon, hogy

az előkelő farizeus, Nikodémus, éjjel jár hozzá, sőt úgy látszik, hogy örömét találta ebben, mert a legszentebb és legmagasabb isteni titkokat tárta fel előtte. Az egyszerű lelkű és képzettségű tanítványokkal ezt csak lassan cselekedte meg. Nikodémus előtt feltárja Jézus a Szentháromság titkát ez éjjeli beszélgetések során. Úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött fiát adá. (Jn. 3, 16.) Megtanította őt az Atyaistenre, aki midőn oda adta érettünk az ő egyszülött fiát, akora szeretetet tanusított irántunk, hogy ha magát adta volna is érettünk, ennél jobban már nem szeretetett volna minket. Imádjuk a mi szerető Atyánkat, valljuk meg életünkkel az emberek előtt, és köszönjük meg az ő végtelen szeretetét, de viszonzozzuk is a szeretetét, adjunk neki mindent, ami előttünk kedves, mindent, amit fenkölt lélekkel nagyra becsülünk. Megérdemli ezt, mert Atyánk, ha mind-

járt elfajult, csenevész gyermekei vagyunk is neki.

2. Majd magáról beszélt az Úr Jézus: A világosság a világra jött, de az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot. (Jn. 3, 19.) Az Istenfia ez a világosság, aki: Megvilágosít minden e világra jövő embert. (Jn. 1, 9.) Megvilágosít pedig az ő mennyei tanításával és isteni példájával. A világosság fiai szeretnék lenni? Szép, de nehéz dolog ez. Mert a mi sötétségünk nem fogadhatja be élő hittel és követéssel ezt a világosságot, és már nem egyszer kimutattuk, hogy mi bizony inkább szeretjük a sötétséget, mint Krisztus tanítását és példáit.

3. Végül a Szentlélekről vált veleszót: A szél (a Spiritus, az éltető elem), ahol akarja, ott fú és zúgását hallod, de nem tudod honnét jő, vagy hová megyen. (Jn. 3, 8.) Ez a lágy szellő fuvalma, ez a fergegeteket szétoszlató orkán, ez a leve-

gőt megtisztító szélvész, ez a posványokat kiszárító és esőt hozó, derült eget okozó szél: a Szentlélek. Érezzük, bár nem látjuk, megragad minket és felemel; nem vagyunk rá méltók, de megjelenik kegyelmével, elragad minket, nem tudjuk, honnan jön, és merre megy, miként Szent Pál sem tudta, hogyan sujtja őt le az égi fény, hogyan teszi őt Jézus ellenségéből, sőt üldözőjéből a nemzetek apostolává. Engedjük hozzánk ezt a Szentlelket, alakítsa át szívünket, ragadjon meg bennünket, emeljen fel minket a világias dolgok fölé, a szenvedélyeink fölé; kérjük őt, hogy hadd halljuk meg az ő zúgását. A Szentlélek szól hozzánk az Írásokban, ő közelít lelkünkhöz a teremtetett dolgok, sorcsapások, testi-lelki szenvedések útján, de leginkább beszél hozzánk a mi lelkiismeretünkben, mikor óv, int, figyelmeztet, visszariaszt, fellelkesít, lángalobbant minket. Figyeljünk azért mindig az ő jövetelére, ne legyünk hálátlanok

iránta, kövessük őt, amerre megy, mert másként mélységesen belemerülünk az élet nyomorúságába. Oh, boldog és boldogító Világosság! Imádlak és áldlak Téged.

241. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. Keresztelő Szent János szent volt, de a tanítványai nagyon is emberek, gyarló emberek voltak. Nem szabad azért megütköznünk azon, hogy az irígység elfogta őket, amikor látták, hogy Jézus hallgatósága mindegyre gyarapodik: Jánoshoz jövének és mondták neki: Kiről bizonyoságot tettél, íme ő keresztel és mindnyájan hozzá mennek. (Jn. 3, 26.) Az irígység és féltékenység még a szentségre törekvő embereket is meglepi. Ez már emberi gyarlóság. Mint János tanítványai, mesterük iránt a legnagyobb tisztelettel és odaadással voltak, és szinte természetes, hogy Jézusban vetélytársat

láttak. Legalább is ez tűnik ki szavaikból. Mi talán szóval nem irigykedünk Jézusra, de tetteink ilyesmit árulnak el. Mihelyt Jézusnál előbbre helyezzük a teremtményeket, a földies szeretetet, már ezt teszünk hallgatagon. Az irigység soha sem az igazság mértékével mér. János tanítványai is nagyítottak, mert sokan jöttek még Jánoshoz, és mégis arról panaszkodtak, hogy mindnyájan hozzá mennek. Ilyen már az irigy ember. Másnak némi kis szerencsését, boldogságát is nagyinak veszi, és a magáét mellette semminek véli. El szívünkben ezzel az irigységgel, ha már versenyezzünk, nemesebb, jobb dolgok miatt versenyezzünk!

2. A szentet cseppet sem izgatja tanítványainak elkeseredése. — Az irigység nem férközik az ő lelkéhez, nem helyesli tanítványai érzékenységét; ellenkezőleg, Krisztusról, mint Messiásról és az Egyház völegényéről tesz vallomást, magát Krisztus barátjának mondja, és kijelenti,

hogy örvend az ő dicsőségének. Akinek jegyese vagyok, az vőlegény, a vőlegény barátja pedig, aki áll és hallja őt, örömmel örvend a vőlegény szaván. (Jn. 3, 29.) De más-ként érzünk mi, amikor más-t dicsőítenek, pedig el kellene ismer-nünk, sőt elő kellene mozdítanunk mások dicsőségét! Ha igaz keresztény szeretet hevítene minket, bárátilag így tennénk.

3. Azután nagy kijelentést tesz tanítványai előtt: Őneki növekednie kell, nekem pedig kisebbülnöm. (Jn. 3, 30.) Nagy dicséretet mondott ezzel Krisztusra, és látszott, hogy ő csak egyre törekszik, a Krisztus dicsőségének gyarapodására, ha mindjárt ezzel az övé le is áldozik. Az életszentségnek ez a kettős alapja: Istent kell megdicsőítenünk, és magunkat meg kell aláz-nunk. De jövendőt is ekkor, mert Jézus magasabb lett, a keresztfán halt meg, míg ő kisebb lett, a börtönben lefejezték. Csakis mélységes

megalázódásunkkal emeljük magasra Isten dicsőségét.

242. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. Keresztelő Szent János nem soká működhetett Jézus fellépése után. Hamarosan fogságba került: Heródes elküldvén, megfogatá Jánost, és megkötözteté őt a börtönben. (Mk. 6, 17.) A szent és Jézus felől tanuságot tevő János, kit Krisztus dicsőségének növekedése nem bántott és emiatt nem panaszkodott, börtönbe került. De nem volt bűnös, és nem is szégyenkezett emiatt. Cseppet sem bántotta őt ez, sőt örült neki, mert az igazságért börtönözték be. Mi nem így éreznénk. Minket elbúsítana a meghurcoltatás és bebörtönöztetés. János erényessége ekkor is kiállotta a próbát. Mihelyt nem vesszük nagyon szívünkre a sorscsapásokat, a bajokat, máris megtörnek azok rajtunk. De

hogy ennyire jussunk, előbb meg kell halnunk a testnek, és a lélek szent szabadságára kell eljutnunk.

2. Ker. Szent Jánosnak nem volt más bűne, mint hogy a hatalmasoknak is megmondotta, hogy ők sem kivételek, nekik sem szabad a bűnös, a nyilvánosan botrányos életet folytatniok. Fogságba került, mert szent buzgalmában megintette a királyt; börtönbe került, mert a bűnt még önála sem nézhette el. Ez szokott lenni az igazak jutalma, kik Istent és nem az embereket nézik, és Istenért szót emelnek. A jóért rosszal fizetnek vissza. Bár csak mi se szenvednénk más okokból, mert akik az igazságot és erényt védelmezve szenvednek, azokat bőven megvigasztalja ártatlanságuk tudata. Mert azt mondotta János Heródesnek: Nem szabad neked bírnod testvéred. feleségét. (Mk. 6, 18.) Szent szabadsággal, de azért szerényen, és ellentmondást nem tűrően mondotta ezt meg a király-

nak ; csak az igazságot és a törvény parancsát hangoztatja előtte, ha mindjárt király is, de kifakadó, korholó szava nincs. Az előjárókkal szemben, ha mindjárt bűnösök is, csak a tiszteletteljes hangnak, és a bűn feltárásának van helye, de nem a tekintély rombolásnak, lázításnak, a gyalázkodó kihíresztelésnek. De az előjárók se felejtsek soha, hogy az életük példakép, az alattvalók romlottsága az ő lelkükön szárad, mert a rossz példa, főként a magasabb rangúaké, rettenetesen ragadós.

3. Az erényt még az ellenség is megbecsüli, mert az tiszteletet parancsol. Heródes féle Jánost, tudván, hogy ő igaz s szent férfiú . . . és hallgatván rája, sokat cselekvék és örömet hallgatá őt. (Mk. 6, 20.) De hát ha ennyire megbecsülte Jánost, akkor miért börtönöztette be? A zsidók okvetetlenkedésére, és a gonosz, parázna nő, Heródiás folytonos unszolására. Emberek kívánságára, bűnös nő ostromára letért az

igaz útról. Így szokott ez lenni. Emberek kegyhajhászása miatt, büntársunk erőszakoskodása folytán nem egyszer megbántjuk az Istent. De ellenkezőleg az is igaz, hogy ha Istent tekintjük, mit sem adunk az emberek szavára, és kegyére! Válasszunk!

243. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. Valami felséges jelenség lehetett, amiről Szent János bőségesen megemlékezik; Krisztusnak a samariabeli asszonnyal való elbeszélgetése. Jézus elfáradván az úton, odaüle a kút fölé. (Jn. 4, 6.) Az elfáradt Jézus most egyetlen lélek megtérítésén fárad. Leül és várja őt. A kúthoz várja őt, mert tudja, hogy vízért el kell jönnie. Íme Jézus, az elfáradt Jézus, nem vet meg egyetlen bűnös lelket sem. Nem is szabad Krisztus követőjének a bűnösöket válogatni, szegényekre és gazdagokra

különválasztani, mert Isten nem a vagyont és méltóságot tekinti, és Jézus minden fáradsága édes mindnyájunkért volt, mindnyájunkért jött e földre, mindnyájunkat váltott meg kereszt-halálával, inkább a szegények, mint a hatalmasok és gazdagok felé húzott az ő szíve. És a szegényeknek hirdettetik az evangélium, izente a fogságban levő Jánosnak is. Jézus a kútra leül és vár. Isten a kegyelmek kútforrása, de megkívánja, hogy mi hozzá menjünk meríteni. Menjünk azért hozzá, de üres edényekkel, hogy ő azokat megtölthesse.

2. Micsoda szerencsében részesült a szamariabeli asszony; abban az órában jött, amelyben az Úr Jézus várt reá. Egy asszony jöve oda Szamariából . . . És mondá neki Jézus: Adj innom! Mondá neki az asszony: Hogyan kérsz te zsidó létedre tőlem italt, ki szamariai asszony vagyok? (Jn. 4, 7, 9.) Jézus bennünket is vár és sokszor egyetlen percnyi mulasztás is nagy lelki ká-

runkra van, melyet már szinte pótolni sem tudunk. Ezért kell mindig figyelniük Isten kegyelmére és az alkalmas időre. Kevés, csak egy ital vizet kér tőle Jézus, hogy ő is adhasson neki; de már sokat, de már az örök életre szóló szökőkút vizét. Ilyen az Isten. Csak valamicskét is adjunk neki, máris tömérdek jóval viszonzozza. Ezért minden még legparányibb dolgunkat is ajánljuk fel neki. Mert nagy, igen nagy dolgot művel, aki az apróságokkal is törődik, míg a kicsinységekben való hanyagság nagy lanyhaságra szokott vezetni.

3. Az egyszerű asszony Jézus beszédéről azonnal felismerte, hogy zsidóval van dolga és mivel azok a samariabelieket gyűlölték, csodálkozásának a maga nyers beszédével ad kifejezést. Te zsidó létedre inni kérsz tőlem, pedig halálosan gyűlölitek a fajtámat! Hányszor szinte megütközünk azon, hogy Isten tőlünk bűnös emberektől kér valamit,

mikor szomjúhozza a mi lelkünk üdvösségét és mi nem egyszer durván felelünk Istennek, az ő végtelen szeretetét nem akarjuk megérteni, dac ül a lelkünk mélyén és megtagadjuk tőle az üdítő italt, amit ellenségünkől sem szabadna megvonjunk. Az ördög gyűlöl minket, a világ csak áztat minket és tőlük nem tagadunk meg talán semmit se, de Istentől már igen, pedig ő csakis a mi hasznunkra fordítaná a neki adottakat.

Hatodik hét pünkösöd után.

244. ELMÉLKEDÉS.

Vasárnap.

1. Jézusnak találkozása a szamariai asszonnyal Jákob kútjánál, tulajdonképpen azért történt, hogy Jézus kinyilváníthassa magát, mint az ígért Messiást és hogy az ószövetségi áldozatok helyébe egy másik

áldozat lép, amelyet minden helyen bemutatnak majd és benne az Istent lélekben és igazságban fogják imádni. Az asszony, amikor Jézus tőle vizet kért, nem tudta, hogy Istennel beszél, azért volt szava nyers, de az Úr kedvesen válaszolt neki: Felelé Jézus és mondá neki: Ha tudnád az Isten ajándékát és hogy ki az, ki neked mondja: Adj innom; talán te kértél volna tőle. (Jn. 4, 10.) Oh, ha tudta volna, azonnal kérte volna tőle az élő vizet! Istennek jelenlétéből, ennek tudatából fakad minden üdvösséges jó. Mert, ha rá-gondolunk arra, hogy szemmel kíséri minden tettünket, hogy szemeláttára szolgálunk neki, már arra indít ez minket, hogy a legjobban és legnagyobb buzgósággal teljesítsük szolgálatunkat. Ekkor majd azonnal szembeszállnánk fel-feltörő szenvedélyeinkkel és indulatainkkal. Kedves szavaival az Úr kíváncsivá tette az asszonyt és így alkalom nyílt arra, hogy kioktassa őt a Messiás felől

és hogy eljön az idő, mikor az Istent sem a hegyen, sem Jeruzsálemben, hanem lélekben és igazságban imádják. Így szokott Isten minket is megelőzni az ő kegyelmével és hívogatni, mert nagyon igaz, amit Szent Ágoston mond: Isten nélküled teremtett, de nélküled már nem üdvözít téged.

2. Az asszony nem értette meg Jézus gondolatát, forrásvízre gondolt, amelyet ő fakaszt, azért mondotta: Uram, add nekem azt a vizet, hogy ne szomjúhózzam és ne jöjjek ide meríteni. (Jn. 4, 15.) Ez is nagy eredmény volt azonban, a beszélgetés eredménye volt már, fel támad benne a vágy egy valami más víz után. És mikor további beszélgetés során megmondja neki Jézus, hogy hány ura volt eddig és a mostani nem az, Jézusban felismeri a Messiást, egyszerre apostolává válik, vedrét otthagya befut a városba és mindenkit Krisztushoz hív és amikor nem akarnak szavának

hitelt adni, csak ezt mondja: Jöjjetek és lássátok! (Jn. 4, 29.) Íme, hogyan emelkedik fel a lélek is, hogyan halad lépésről-lépésre. Az első lépés a kegyelem vizének vágya, a többi lépés már sorba jön utána. Kérjük ezért a kegyelmet alázatosan és kellő tisztelettel. Hagyjuk el régi bűnös szokásainkat, a vedret, örvendezzünk, hogy rátaláltunk Jézusra és legyen gondunk arra, hogy másokat is Jézushoz vezessünk.

3. Jézus tanítványai, akik a városban jártak bevásárolni, közben visszatértek és meghökkentek annak láttára, hogy Jézus egyedül hosszabbban elbeszélget egy idegen nővel. Azután megkínálták őt eledellel: Kérék őt a tanítványok, mondván: Rabbi egyél! Ő pedig mondá nekik: Az én étkem az, hogy annak akaratját cselekedjem, ki engem küldött, hogy bevégezzem az ő művét. (Jn. 4, 31. 34.) Azt mondja ar. Szent János, hogy itt Jézus az emberek üdvözítését mondja eledelé-

nek, hogy ezzel is kimutassa, megnyit gondol és mennyire vágyik minket üdvözíteni. Ezt gondolva teljesíti Atyjának akaratát. Eszerint mi is az ő eledele vagyunk, mert minket is üdvözíteni akar. Nagy kegyelem ez! És utánozzuk őt, legyen az engedelmesség a mi eledelünk. Jól mondja Szent Bernát: Nincs semmi, ami annyira megedzene, megerősítene és fenntartana minket bármennemű szükségben, mint az ő szent akaratának teljesítése. De legyen eledelünk a lelkekért való buzgalom is, mert Szent Ágoston szerint annyi lelket veszítünk el, mint amennyit Isten számára el nem rabolunk, pedig módunkban állana.

245. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. Jézus nem tett különbséget úr és nem úr között; az útszéli kolduossal éppen úgy jót tett, mint Jairussal, vagy a kafarnaumi százados-

sal; de a hitet és alázatosságot mind-egyiktől egyaránt megkövetelte. Hit és alázatosság nélkül mi sem várhatjuk Istennek a segedelmét. Ez a hit sokszor nagy lemondással és önlégyőzéssel jár, sokszor csalódás érzete lep meg minket, Isten az ő adományait, úgy véljük, emberi módon adhatja csak nekünk. Az Úr Jézus azért példát akart mutatni arra, hogy a hitünknek okoskodás nélkülinek kell lennie. Volt ugyanis egy királyi ember, magasrangú úr és annak a fia haldoklott. Mikor hallotta, hogy Jézus a környéken jár, jó távol lakott ugyan, mégis Jézushoz sietett, hogy fia életben maradjon. Ez, midőn meghallotta, hogy Jézus eljött, hozzája méne és kéré őt, hogy jöjjön le és gyógyítsa meg az ő fiát, mert már halálán vala. (Jn. 4, 47.) Mikor a bajok meglepnek minket, siessünk Krisztushoz, mert az Isten rendszerint ezt akarja velük elérni. Ne zúgolódjunk tehát, mert az Isten inséggel, bajokkal,

viszontagságokkal látogat meg minket; gondoljunk erre és máris könnyebben esnek azok. Bizony megszégyenítő reánk ennek az atyának fáradsága, esdő kérése a fia érdekében, mert mi a magunk lelke érdekében, lelkünk épségéért, egészségéért ily fárasztó útra, ekkora megalázódásra nem igen vagyunk kaphatók. Pedig mennyivel többet ér a lélek, mint a test!

2. A királyi ember hite még tökéletlen volt. Azt hitte, hogy Jézus jelenléte nélkül fia meg nem gyógyulhat. A mi hitünk legyen tökéletesebb, kérjük lelkünk meggyógyítását az Istentől és az ő láthatatlan kegyelme megadja majd nekünk és a kísértések idején azonnal siessünk öhozá, ne várjuk be, míg haláltusaiba esünk miattuk. Nagy igazság, a gyógyszer késedelmes bevétele miatt egyre nagyobb erőre kap a betegség. Jézus nagyon próbára tette a fia életéért aggódó apát. Mondá azért neki Jézus: Hacsak jeleket és

csodákat nem láttok, nem hisztek. (Jn. 4, 48.) Megfeddi őt kis hitéért, hogy a nagyobb hitre alkalmassá tegye és a lelkét meggyógyítsa. Ilyen pazar az Úr jósága, mindig többet ad, mint amennyit kérünk, csak meg ne akadályozzuk őt ebben. A királyi ember nem vette zokon a feddést, csak még buzgóbban kérte őt: Uram, jöjj le, mielőtt meghal a fiam! Minden perc késedelem miatt aggódott, tévesen azt hitte, hogy az Úr Jézus segedelme megkérhetik. De Jézus megvigasztalja: A te fiad él! Mindenható akaratával a messzeségből is abban a percben meggyógyítja a már haldoklót. Bárcsak minket is megvigasztalna és mondaná: A te lelked él! Az apa most már hitt, az Úr csak ezt akarta elérni, azért késlekedett. Isten nem mindig adja meg azonnal azt, amit kérünk, de ezt is csak a mi javunkért teszi.

3. Erős és rendületlen hit kellett ahhoz, hogy ez az atya Jézus szavára haza siessen. De még haza

sem ért, már megtudta az örömhírel eléje siető szolgálótól, hogy a fia abban az órában kezdett éledni, amely órában Jézus kimondotta az ő mindenható igéit: A te fiad él! Erre hitt ő s most még nagyobb sietőséggel igyekezett haza, hogy mennél előbb láthassa meggyógyult fiát és elbeszélje, miket mondott az Úr neki. Erre hitt egész háza. (Jn. 4, 53.) Régi igazság, hogy amilyen a gazda, olyan az ő házanépe, a szolgálói is. Amilyen a gondolkozásunk, olyan lesz a vágyunk, akaratunk, cselekedetünk is. Ne a test és világ hóbortjai után induljunk tehát, hanem az istenesség szabályai szerint. De ezeket nem elég csak megtanulni és tudni, hanem szerintök kell élni is.

246. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1. Amikor Péter társaival a genézarethi tavon halászgatott, Jézus is odaérkezett és nagy néptömeg ment

vele. Jézusnak nagy céljai voltak Péterrel, azért az egész éjjel egyetlen halat sem fogó és most kifáradtan a hálókat javító Pétertől szívességet kér. Arra kéri, hogy szálljon be hajójába, evezzen kissé beljebb és ő majd onnan tanítja ülve a sereget. Simon, kit már azelőtt Péternek nevezett el Jézus, azonnal rendelkezésére állott. Bemenvén egyik hajóba, mely Simoné vala, kéri őt, hogy a földtől vigye beljebb egy kevéssé és leülvén, tanítá a hajócskából a sereget. (Lk. 5, 3.) Ne szégyenítsen meg minket a tömeg, mely annyira vágyott hallani Krisztust, hogy valósággal megrohanta őt. Hallgassuk szívesen az istenes dolgokat, sőt ültessük le Jézust a szívünk hajójában; távozzunk el vele kissé a földtől, a földies vágyakat, érzelmeket hagyjuk el, mert az Isten szeretete és a világ szeretete nem fér össze egymással. Üljön le szívünkben az Úr, parancsoljon érzelmeinknek, tanítson meg minket nagy

és szent igazságokra, melyeket nem foghatunk fel mindaddig, míg szívünk a földhöz tapad.

2. Amint pedig megszűnt szólani, mondá Simonnak: Vidd a mélyre és eresszétek meg hálóitokat a hal-fogásra. (Lk. 5, 4.) A seregnek elég, ha csak hallgatja is az Isten igéjét, de a kiválasztottaktól már többet kíván az Isten. Nemcsak elválniok kell a földtől, hanem a tenger mélyére eveztet velük, mennél mélyebben előre kell haladniok a tökéletességben, mert bármily messze jutottak is, az út nagyobbik része még előttük van. A magasztos szándékok visznek bennünket a mélységekbe, a mélységes vallásos életbe. Péter azonban ellenveti: Egész éjszaka fáradoztunk és semmit sem fogtunk. (Lk. 5, 5.) Így szokott ez lenni, mikor a bűnök éjszakájában fáradozunk. Így fizet a világ, mikor fáradságot nem ismerve méltóságra és más egyebekre törekszünk. Nincs a munkánknak semmi gyümölcse,

semmi érdeme. És mégis mennyire törjük magunkat holmi címért, rangért, de ami egymagában minden fáradságra méltó, azért már a kis ujjunkat sem mozdítjuk.

3. Péter azonban finomlelkű volt és kijelentette: A te igédre azonban megeresztem a hálót. És a halaknak bő sokaságát rekeszték be. (Lk, 5, 5.) Engedelmeskedik, mert Jézusban, az ő szavában megbízott. Bármit tegyünk is, ilyen szándék vezéreljen minket és az Isten előtt az sohasem marad jutalmazatlanul. Jézus Pétertől előbb szívességet kér, majd olyan dolgot követel, ami az ő tapasztalatával ellenkezik, de Jézus így és ekkor akarta megjutalmazni jószívűségét és engedelmes-ségét. Isten a legkisebb szolgálataunkat is bőségesen megjutalmazza. Megmutatta e csodájával, hogy akik őt követik, azok sohasem lesznek a szükséges eleségnek híján. Ne ag-gódjunk tehát testünk miatt, egyedüli gondunk az legyen, hogy ho-

gyan kövessük Jézust. Péter hajójából tanít Jézus, ülve tanít onnan, nem a földön tanít, hanem az élet tengerén, a földi vándorokat tanítja onnan. Péter hajójából hangzik most is el Krisztus szava, tanítása, az egyház ez, Krisztus földi egyháza ez, csakis itt találjuk meg a krisztusi tanítást. Péter a csodás halfogás után leborult Jézus lábaihoz és mondotta: Menj ki tőlem Uram, mert bűnös ember vagyok! De Jézus nemcsak hogy el nem ment, hanem a lelkek halászává tette őt. Bűneink átérzése és megalázódásunk tesznek egyedül méltókká, hogy a lelkek halászává lehessünk.

247. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

1. Krisztus, hogy megmutassa, mennyire szereti az alázatosságot, meg hogy kimutassa, hogy nem emberi tudomány és mű az ő tanítása, hanem Isten szava az, melynek meg

kell ezt az egész világot hódítania: azért egyszerű, tanulatlan halászem-bereket hív meg tanítványaiul. Pétert mindjárt a csodálatos halfogás után kinevezte fő lélekhalásznak. És mert a szeretet és egyszerűség a kegyelmek melegágya, édes testvéreket hív meg első tanítványainak. Az ő tanítványait ugyanis mindenkor testvéries szeretet kapcsa fűzi össze. Csakis az ilyenek alkalmasak a lelkek halászására. És mi? Jézus láta két testvért, Simont és Andrást és mondá nekik: Jöjjetek utánam és emberek halászaiva teszlek titeket. (Mt. 4, 18. 19.) Közönséges halászmunkától, a tengerpartról hívja meg őket, mert Isten a jámbor lelkeket mindig elszólítja a közönséges földies élettől, melyben az emberek minden gondja arra irányul, hogy az élet tengerén mennél több gyönyört halásszanak. Maga után hívja őket Jézus, mert csakis az ő nyomdokain haladva, őt mindenkor szem előtt tartva vagyunk képesek

eredményes lélekhalászatra. Nagy kiváltság ez, bár kellően megbecsülénk és ne lennénk reá soha méltatlanok.

2. Simon és András azonnal Jézushoz szegődtek: Azok pedig mindjárt elhagyván hálóikat, követék őt. (Mt. 4, 20.) Ez a készséges engedelmesség ugyancsak ránk pirít. Mi szeretünk húzódozni. Elhagyják hálóikat, mert új hivatásukat csak gátolnák, útjukban voltak nekik. Krisztus követésében minket is leginkább a hálók akadályoznak meg, a világias barátkozások, a hivatásunkkal ellenkező ügyes-bajos dolgok vállalása a gonosz indulatok, érzelmek. Aki Krisztust akarja követni, hagyjon el mindent, mi őt Krisztustól csak eltávolítaná.

3. Az Úr azután másik két testvért is meghívott: Láta más két testvért: Jakabot és Jánost, amint a hajóban kötözgették hálóikat... és hívá őket. Azok pedig mindjárt elhagyván hálóikat és atyjukat, kö-

veték őt. (Mt. 4, 21. 22.) Azt mondja a Glossa: Ismét a testvéri szeretet kötelékét követeli. És azok, mint Szent Bernát olyan szépen mondja, nem töprengenek és nem gondolkoznak sokat, még csak arra sem gondolnak, hogy miből élnek, haladéktalanul követik Jézust. Ez az engedelmesség, már inkább volt vak, mint Péter és Andrásé, mert az Úr most még azt sem közli velük, hogy mire is hívja meg őket. Azután már nagyobb áldozatot is kell hozniok, mert szakítanak a gyermeki ragaszkodással és elhagyják atyjokat. Bár ily vakon, ily haladéktalanul, ily minden más szeretetet félreállítva tudnánk engedelmeskedni!

248. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. Nekünk kissé különösnek tetszik, amikor az Írásban tisztátalan lélekről, ördögösökről olvasunk. Valamiképpen elhomályosult az embe-

rek között az a tény, hogy nemcsak testből és lélekből álló emberek, hanem nála hatalmasabb, csupán lélekből álló szellemi lények is vannak és hogy e szellemi lények egy része most ördöggé lett, mert fellázadt az Isten ellen, ezért el kellett hagyniok a boldogság honát, a pokol az ő lakhelyük. Szellemi tehetségeiknek birtokában maradtak, de nem szeretik az Istent, sőt gyűlölik és gyűlölik az embert is, mert Isten szereti őt és irgalmas hozzá. Isten megengedi néha, hogy e gonosz szellemek ne csak belsőleg kísértsék meg az embert, hanem testét is megszállhassák, amikor is az ilyen megszállott ember eszköz a gonosz lélek számára. Nagy szerencsétlenség, mikor az ember teste felett az ördög uralkodik. Ha ilyesmi történnék meg velünk, mindent elkövetnénk, csak hogy megszabaduljunk az ő hatalmából. De amikor szívünket gonosz bűnös indulatokkal és érzelmekkel telíti, rá sem ügyelünk.

2. Márk evangéliumában olvasuk: Vala zsinagógájukban egy ember, tisztátalan lélekkel. Ez fölkiálta, mondván: Mi közünk veled? názáreti Jézus! Elveszteni jöttél-e minket? Tudom, ki vagy: az Istennek Szentje. És megfenyegette őt Jézus, mondván: Némulj meg és menj ki ez emberből! És gyötörvén őt a tisztátalan lélek és fölkiáltván nagy szóval, kiméne belőle. (Mk. 1, 23—36.) Íme ördögi vakmerőséggel megtagadja Krisztustól a teremtményei felett való jogot. Az ördög azonnal jogot formál és mihelyt vétkeztünk, máris a magáénak követel minket. Csakhogy ezt már nem engedi meg az áldott Jézus, mert éppen azért jött e földre, hogy lerontsa az ördög műveit. Ezt az ördögi lélek is megvallja: eljöttél hogy elveszíts minket. Azért mondja Szent Jeromos: Krisztus jelenléte az ördögök gyötrelme. Kín neki, hogy tőlünk távozni kénytelen. Hát csak hadd gyötrődjenek, mi-

helyt szembetűnnek, tőlünk telhetőleg kínozzuk meg őket.

3. A hamisság lelke dicséri Krisztust és hízeleg neki vagy azért, hogy ne űzze ki, vagy hogy Krisztust a hiú dicsőség szele érje, izgassa. Pedig tudta, mit mond a Bölcs: Ha hitegetnek téged a bűnösök, ne engedj nekik. (Péld. 1, 10.) A bűnös ajak dicséretét nem fogadta el Krisztus, azért vigyázzunk mindig, hogy ártatlan szívvel és büntelen ajakkal mondjunk Istennek dicséretet. Krisztus egyetlen szavára távozott a sátán, tehát csak a mi hibánk, ha a kísértő annyi jó sugallat után sem hagy el minket, mert szenvedélyeink útján még mindig neki hízelnünk. Míg a sátán a szerencsétlen emberben lakott, nem gyötörte őt, de hogy most eltakarodni kénytelen, mondja Szent Gergely, kegyetlenül megkínozza. Mert legtöbbször úgy szokott lenni, hogy amikor szívünk-ből kiüzzük a sátánt, sokkal hevesebb kísértések gyötörnek minket,

mint annakelőtte. De ne kedvetlenedjünk el azért, ha még oly nagy kísértések gyötörnek is minket, mert ez mutatja, hogy már távozni kénytelen.

249. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. Jézus Kafarnaumban az ördögös meggyógyítása után tanítványai-val Péter napa házába ment és itt öt nagybetegen találta: Simon napa pedig nagy hideglelésben vala (Lk. 4, 38.) Fekvő betegen találta őt Jézus. Ha mihozzánk jönne el, minket talán nem is egy, hanem számtalan lázbetegségtől gyötörten találna. Jól mondja Szent Ambrus: A teremtmények szeretete sem kisebb láz, hideglelés az és nem forróság, a mi lázunk a fősvénység, a bujaság, a nagyratörés, a harag. Bár ismernénk fel már egyszer, hogy ezek a mi betegségeink, halálveszedelmeink! De engedjük be Jézust a mi szívünk házába, mert eleddig szinte elüztük,

hadd gyógyítson meg bennünket az ő kegyelmével és isteni igéivel.

2. A jóságos Jézus azonnal segített a nagybetegen: És hozzájárulván, fölemelé őt kézenfogva és rögtön elhagyá őt a hideglelés. (Mk. 1, 31.) Hacsak Isten ki nem nyújtja felénk segítő kezét és kegyelmével föl nem emel minket, soha meg nem gyógyul a mi lelkünk. És hányszor felénk nyújtotta, de mi nem ragadtuk meg azt! Parancsola a hideglelésnek és az elhagyá őt, mondja Szent Lukács. (4, 39.) Mi ismerjük Isten akaratát, sőt parancsát lázunkat illetőleg és az még sem hagy el minket, mert szeretjük a bűnös szenvedélyek lázát, de a test láza már félelemmel tölt el minket. De féljünk, mert írva vagyon: Gyógyítottuk Babilont, de nem gyógyult meg; hagyjuk el őt. (Jer. 51, 9.) Jaj nekünk, ha nekünk is szól: Hagyjuk el őt!

3. Amikor maga az Isten gyógyít, pillanat műve a teljes egészség: És

azonnal fölkelvén, szolgál vala nekik. (Lk. 4, 39.) Rendes körülmények között azonban ez hosszabb időt vesz igénybe, a mi közreműködésünk mértéke szerint. Csakis az a baj, hogy mi is szeretnők igába hajtani szenvedélyeinket, de minden fáradság nélkül. De hát mire való a pusztavágy és sopánkodás, mitsem használ ez, mígcsak kezünket ki nem nyújtjuk a munkára. Péter napa alighogy meggyógyult, máris szolgál, egészségét Krisztus szolgálatába állítja. A hála megkövetelte ezt tőle. És mi mire fordítjuk egészségünket ?

250. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. Nem mindenki alkalmas Krisztus követésére. Jézus egymásután három ajánlkozót is visszautasított. Egy valaki mondá neki: Követlek téged, bárhová mégy. (Lk. 9, 57.) Gyönyörű szavak, de a szándék nem volt helyes. Hasznot remélt ebből

a követésből. Jézus nem is fogadja őt tanítványai közé, mert neki nem volt annyija sem, hova fejét lehajthatta volna. Jól mondja Szent Jeromos: Mit akarsz engem a gazdagság és világi haszon fejében követni, mikor nekem még csak szállásom sincsen: Istennek Istenért kell szolgálnunk, ne akarjuk még ezt is gyalázatos célokra, a magunk ideiglenes dicsőségére és hasznára fordítani. A szegény Jézust a feleslegek elhagyásával kell követnünk, Jézusnak nincs hová fejét lehajthatná, ajánljuk fel tehát neki szívünket lakóhelyül, de ez azután legyen tiszta és pehelypuha.

2. Egy másikat Jézus már maga szólított fel, hogy kövesse őt, de ez sem volt erre alkalmas, mert előbb mást akart cselekedni: Mondá egy másiknak: Kövess engem! Az pedig mondá: Uram, engedd meg nekem, hogy előbb elmenjek és atyámat eltemessem. (Lk. 9, 59.) Nem veszi fel őt Jézus, hanem elutasítja

ezzel: Hadd temessék el a holtak az ő halottaikat. Pedig kegyeletes dolog volt, amire engedélyt kért, de íme Isten mást követelt tőle és az engedelmesség szavára még a kegyeletes és jámbor dolgokat is el kell hagynunk. Sőt még Istent is Istenért. A tökéletesség mértéke ugyanis az Isten akarata.

3. A harmadik előbb még búcsúzkodni akart. Ismét másik mondá: Uram, követlek téged; de engedd meg, hogy előbb búcsút vegyek otthonvalóimtól. (Lk. 9, 61.) Jézus azonban kereken elutasította őt: Senki, aki kezét az ekére tevén hátranéz, nem alkalmas az Isten országára. (Lk. 9, 62.) Mihelyt az Isten szolgálatáról van szó, Isten nem tűri, hogy mi előbb az otthonvalókkal, a szenvedélyeinkkel tanácskozzunk, mert ez veszedelmes is, meg késlekedéssel is jár. Aki Krisztust akarja követni, az minden vágyával és érzésével csak mindig előre tekintsen és soha ne nézzen vissza a föl-

diekre, mert ez a kettő nem állhat meg egymás mellett.

Hetedik hét pünkösöd után.

251. ELMÉLKEDÉS.

Vasárnap.

1. Krisztus jó tanítványa nem tágít Mestere mellől még a nehéz dolgokban sem. Jézus bemenvén a hajóba, követék őt tanítványai . . . És íme nagy háborgás lőn a tengeren. (Mt. 8, 23. 24.) Ne higgyük a viláért se, hogy mivel velünk van Jézus, azért már nem érhet minket semmiféle kísértés, gyötrelem. Még ha a kegyelem állapotában vagyunk is, azért vigyáznunk kell. De ne veszítsük el bátorságunkat se, mert velünk van az Úr. Ő pedig aluszik vala. Tehát Jézus a tomboló viharban is nyugodtan aludt. Az igazi jámbor lélek is ilyen, nyugodtan tud

pihenni, bár körülötte dühöng is a zivatar.

2. De a tanítványok már-már ki-merültek és azért: És hozzá járulván a tanítványai, felkölték őt, mondván: Uram! szabadíts meg minket, mert elveszünk. (Mt. 8, 25.) A lel-künket ostromló, félelmetes égháború idején nekünk is csak egy menedékünk van, Jézushoz kell járulnunk. A tanítványok azonban két hibát is elkövettek, amikor Jézust felkeltették: Nem volt élő hitük, mert azt vélték, hogy csak az ébren lévő Jézus segíthet rajtuk, azután meg igen féltek, elvesztették lelkük nyugalmát. Ezért feddette meg őket Jézus: Mit féltek kicsinyhitűek! Ne féljünk azért soha, még a legnagyobb lelki viharok idején se, kísértések idején bizzunk az Isten gondviselésében, tartsuk meg lélek-derünket, mert minden megfélemedés csak hasztalan, vagy éppen káros dolgokra ragad.

3. Jézus felkelt és: Akkor felkel-

vén, parancsola a szeleknek és tengereknek . . . És mondá a tengernek: Hallgass, némulj el! . . . És nagy csendesség lőn. (Mt. 9, 8, 26. és Mk. 4, 39.) Először a szeleknek parancsol, mert ezek háborították fel a tengert, azután a tengernek. Minden rosszat gyökerében kell megtámadnunk, az előidéző okot kell megszüntetnünk. Amidőn pedig felizgatják lelkünket, hallgassunk és némuljunk el és ne törjünk ki panaszos szavakban, méltatlankodásban, zúgolóadásban. Nem egyszer mondotta már az Úr lelkünkben e szavakat, de csak nagy ritkán akaruk tanácsát meghallgatni. Szégyenkezhetünk, mert a lelketlen teremtmények egyszerre engedelmeskedtek Istennek.

252. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. Az Úr Jézus a sátán rabigáját jött megtörni, azért nem egy eset-

ben segített azokon, kiknek testét lefoglalta a gonosz lélek. Mint olvassuk, a gerázénusok tartományában járván: Két ördögös futa eléje a sírboltokból jöven ki . . . igen dühöse. (Mt. 8, 28.) Hogy mily rettenetesek voltak, elmondja Szt. Márk: Senki még láncokkal sem kötözheté meg őt. A sírboltokban és hegyeken vala, kiáltozván és roncsolván magát kövekkel. (5, 3.) Szent Lukács meg azt írja: És nem öltözött ruhába. (8, 27.) Íme így bánik el az ördög az emberrel, mikor teste felett is hatalmat nyer és az emberek, amikor a bűnt kedvelik, ezúton mégis szeretik. Még a legparányibb bűn is nagyobb rossz, mint minden kigondolható büntetés és íme az ember futva menekül a legkisebb büntetés elől is; de a büntől már nem fél. Pedig a bűn az, amivel szét tépjük Isten törvényének láncait, ez szaggatja szét Isten kegyelmének öltönyét.

2. Látván tehát Jézust távolról,

oda futa és imádá őt. (Mk. 5, 6.) Íme még az ördögök is megszegyénítettek minket, mert félnek a jelenlevő Jézustól, míg mi nem átalljuk őt szemtől-szembe megbántani. Ők félelemmel imádják, mi szeretetből tegyük. A gonosz lélek megszólalt: Kényszerítlek téged az Istenre, ne gyötörj engem. (Mk. 5, 7.) Így szól, mert fél, hogy Jézus kiüzi őt, hisz az ő ki nem magyarázható gyűlöletükben mindenkor kísérteni akarják az embert. Mily óvatosnak és körültekintőnek kell tehát lennünk! Jézus a mi tanításunkra most megkérdezi a gonosz lelket: És kérdezi őt: Mi a neved? És mondá neki: Sereg az én nevem, mert sokan vagyunk. (Mk. 5, 9.) Csak egy jusson is be, már seregestül betolakodnak a többiek. Egyetlen féktelen szenvedély felszabadítja a többit is. Csak az első bűnt kövessük el, a többi már nem igen bánt minket.

3. És nagyon különös dolog történt ezután. Az ördögök tehát ké-

rék öt mondván: Ha kiüzesz minket, hagyj bennünket a sertésnyájba szállani. (Mt. 8, 31.) Jézus ezt megengedte nekik és meglepték a csordát és belevitték a tengerbe, hol mindannyi vízbefulladt. Íme még a sertésekbe sem szállhattak Jézus engedelme nélkül; hogy uralkodhassanak felettünk, hacsak mi is nem akarnánk azt. Kérésük elárulja, hogy mily mélyre süllyedtek az egykor oly nemes lelkek a bűnük folytán. Jézus eleget tett kérésüknek, de csak a mi tanításunkra, hogy lássuk, mily nagyértékű az ember lelke, mily sokat érő egyetlen lelket is kimenteni a sátán karmaiból; nem szabad ennek érdekében semmi anyagi áldozatot sem sajnálni. Lelkünk üdvéért szívesen áldozzuk fel kényelmünket, becsületünket és minden mást.

253. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1. Az Úr Jézus nemcsak szóval tanított minket, hanem csodái is mindmegannyi tanítások voltak. Mikor a gerázénusok tartományában a sereg ördögöt kiűzte, a szerencsétlen már teljesen átalakult. És Jézus-hoz jövének és láták az ördögtől megszállottat ülni felöltözötten és ép ésszel. (Mk. 5, 15.) Ez a büntől megszabadult ember képe. Csodálatos lelki nyugalommal ül, Jézus lábainál ül, mert alázatos a lelkülete; felöltözötten ül, mert a kegyelem és égi ajándékok öltönye van rajta; ép ésszel ül, mert most már ura szenvedélyeinek és ezek zavarták meg az eszét. De boldogabb ez az állapot, a megszálltság, a bűn állapotánál! Ezt kérjük szüntelen Jézustól és hogy újból el ne veszítsük azt, üljünk le Jézus lábaihoz.

2. A sertések mind a vízbe fulltak, ez a nagy kár félelembe ej-

tette a falu népét, rettegtek, hogy még nagyobb baj is éri őket, s ne hogy több kárt és anyagi veszteséget szenvedjenek, Jézus távozását kívánják: És kezdék kérni őt, hogy távozzék el határaikból. (Mk. 5, 17.) Jézus eltávozásánál nagyobb veszteséget mégcsak elképzelni sem lehet, de hát ilyen a balgatag ember. Ne engedjük őt, hogy eltávozzék tőlünk. Az ő megtartása mindennél nagyobb kincs, adjuk érte mindenkiket, akár életünket és vérünket is.

3. Az ördögtől megszabadult nem volt hálátlan Jézussal szemben és ezt azzal akarta megmutatni, hogy tanítványa óhajtott lenni. És midőn Jézus bement a hajóba, kezdé őt kérni, ki előbb az ördögtől gyötörtetett vala, hogy vele lehessen. De Jézus ezt nem engedé meg, hanem mondá neki: Menj haza a tiedhez, és hirdesd nekik, mily nagy dolgot cselekedett az Úr veled és mint könnyörült rajtad. (Mk. 5, 18. 19.) Nem

utasította őt el, hanem a jótétemény hirdetőjévé tette őt. És kikhez küldötte? Azokhoz, akik arra kérték őt, hogy menjen el tőlük. S miért? Hogy bár ők is megismerhetnék Jézust, és hinnének benne. Mekkora jóság! Még azokat is keresi, akik kiutasították őt! Oh hányszor keresett minket is így! Ugyan mivel tartozunk neki ekkora jóságért?

254. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

1. Az Úr Jézus Kafarnaumban volt. Éppen tanított egy házban, mikor egy nagybeteget hoztak jóbarátai hozzá, de nem tudtak a tömegtől Jézushoz jutni. És jövének hozzája, egy inaszakadtat hozván, kit négyen hordoznak vala. (Mk. 2, 3.) Nyomorúságos állapot, de még ennél is nyomorúságosabb az inaszakadt, a tespedő lélek, ki sem kezét nem tudja mozgatni, sem lábát nem

tudja emelni, nem képes dolgozni és nincs akarateroje. Nem tapasztaltuk-e ezt már magunkon is? Bár csak most is ne lennénk ilyen állapotban! Gyógyulni szeretnénk? Négy betegvivőre szorulunk: nyomorúságunk beismerésére, az isteni jószág felismerésére, az üdvösség reményére és Istennek szeretetére. Ezek majd elvisznek Jézushoz, de mind a négyre szükségünk van és meggyógyulunk.

2. De nem várt akadályra bukkantak: Be akarták őt vinni és eléje tenni és nem találván nyílást, melyen őt bevigyék a sereg miatt. (Lk. 5, 18. 19.) A sereg miatt nem volt hely, ahol őt bevihették volna. A négy vivő azonban az inaszakadt óhajára minden oldalon igyekszik Jézus elé jutni. Mindent elkövet, nehogy a gyógyulás alkalmát elmullassza. Lelkünk érdekében nekünk is így kell tennünk. Amit ma megtehetünk, sohase halasszuk holnapra. Bár nem egyszer nagy is az aka-

dály, mégis okosabb a lehetetlennek is megkísérlése.

3. Az állhatatos szeretet, mely a betegvivőket eltöltötte, figyelemre és utánzásra méltó. Fölbonták a tetőt, ahol volt és a nyíláson lebocsáták az ágyat, melyben az inaszakadt fekszik vala (Mk. 2, 4.) De a ház urának a jósága is szembeszökő, mert szóval sem ellenezte, hogy felbontsák szobájának a mennyezetét. És az inaszakadt sem félt attól, hogy erőszakosnak és kíméletlennek mondják, hogy miatta így cselekedtek, meg azt sem bánta, hogy betegnek tartják őt. Így van ez. Az egészségünkért mindent elkövetünk, mindent megkísérelünk, mindent elviselünk. Az életszentségnek még ennél is messzebbre kellene minket vinnie. Csak nemes eltökélés kell ehhez, a többi már magától jön.

255. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. Csodálatos az Úr Jézus figyelme. Inaszakadtat hoznak eléje, a tetőzeten át bocsátják eléje, tanít, de tanítását abbahagyja és nem a beteg, hanem a fáradozó négy ember miatt, csodát művel. A csodatétel pedig annak a kimutatására történik, hogy neki hatalma van a bűnök megbocsátására is. Később majd más emberfiának is megadja ezt a bűnbocsátó hatalmat. És Jézus látván azok hitét, mondá az inaszakadtnak: Bízzál fiam, megbocsátatnak a te bűneid. (Mt. 9, 2.) Micsoda kedves szavak! Képesek még a kökemény szíveket is megindítani. Nem a bűnök bocsánatát kérte az inaszakadt, hanem testi gyógyulást keresett Jézusnál. Jézus azonban előbb a lelkét gyógyítja meg és csak azután a testét. A lélek betegsége ugyanis veszedelmesebb, mert örök halált okoz. De elvakult ember az, aki ezt nem akarja

belátni. Ez a vakság az oka, hogy mi inkább törődünk a testi betegségünkkel, mint a lélek halálos veszedelmével. De van valami tanítás is ebben, Jézus azt akarta tudomásunkra adni, hogy a testi betegségek és gyötrelmek rendszerint bűneink miatt érnek minket. Eltávolítja tehát előbb az okot, hogy a beteg meggyógyulhasson. A lélek betegségeit nem jól kezeljük, hacsak a szenvedélyek gyökereit is ki nem irtjuk.

2. Mindig akadnak, akik még a legszentebb munkánkat is balul, sőt gonoszul értelmezik. Jézus sem kerülhette ezt el: Valának pedig ott némelyek az írástudók közül, ott ülven és gondolván szívökben: Mint szólhat ez így? Káromkodik. (Mk. 2, 6. 7.) Irígyeink mindenkor lesznek, sőt a buzgóság álarca alatt támadnak reánk. Távol legyen tőlünk az ilyesmi, másként nekünk is szólna a feddés: Miért gondoltok gonoszakat szíveitekben? (Mt. 9, 4.) Bizony szégyen volna

reánk, ha így gondolkoznánk, mert Jézus, amiként akkor, úgy most is látja a mi gondolatainkat, a rosszat csakúgy, mint a jókat.

3. Jézus most parancsol az inaszakadtnak: Akkor mondá az Úr az inaszakadtnak: Kelj föl, vedd ágyadat és menj házádba. (Mt. 9, 6.) Három dolgot parancsolt meg; és ha a lélek inaszakadtságából felépültünk, nekünk is e hármat kell megcselekednünk, hogy vissza ne esünk: Fel kell kelnünk, nemes és gyakran megújított elszánt eltökélésekkel: Vennünk kell ágyunkat, a testet ki kell emelnünk a testies vágyakból és a lélek akarata szerint kell élnünk. Házunkba kell mennünk, vissza kell lelkiismeretünkhöz térnünk és itt kell élnünk, lakoznunk.

256. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. Az inaszakadt ember meggyógyítása szombati napon történt és

most Jézust a jámborság ürügye alatt az ünnep megszenteltségétől vádolják, gonoszágukat így öntik ki ellene. Azért üldözik a zsidók Jézust, hogy ezeket szombaton cselekedte. (Jn, 5, 16.) Jézus jót cselekedett és rosszul fizetnek vissza. Ha a vetélytársaink között élünk, maradjunk meg bár a legjobbnak, a megszólást, lenézést, sőt üldözést el nem kerülhetjük. Bárcsak elmondhatnánk ilyenkor az Úr Krisztussal: Az én Atyám mindezideig munkálkodik, én is munkálkodom. (Jn. 5, 17.) Isten a teremtéskor a hatodik napon megteremtette az embert és a hetediken megpihent, megszűnt teremteni, de azért ezen a nagy-nagyszombaton is egyre munkálkodik, mert fenntartja és kormányozza a világot. Jézus az ő Atyjának művét cselekedte, de mi szerencsétlenek, erre képtelenek vagyunk. A mi tetteinkből kiütkezik a világ és az érzékek szeretete. De tán már elég volt ebből? Dolgoz-

zunk ezután az Atyával és az Atyában, az Atyáért, az Atya által és az Atyához igyekezve.

2. Hová jutnak a jók! Amikor arra törekszenek, hogy munkásságukkal igazán Isten fiai legyenek, a vetélytársak és irigyek gyűlöletét vonják csak magukra. Jézussal is ez történt: Azért méginkább törekvének a zsidók őt megölni... mert az Istent is Atyjának mondta. (Jn. 5, 18.) Boldog ember, akit egyedül csak azért nem szenvedhetnek, mert Isten az ő Atyja és csakis azt teszi, ami Atyjának tetszik. Istenem! szívesen veszem, ha egyedül csak ezért gyűlölnék engem, hogy én a te fiad és te az én Atyám vagy.

3. A zsidók gyűlölete nem némította el az Urat, hanem bizonyítani kezdi az ő istenségét előttük: Azon cselekedetek, melyeket én cselekszem, bizonytságot tesznek felőlem. (Jn. 5, 36.) János bizonyágtételére hivatkozik, de nem támaszkodik arra, mert annál nagyobb és erősebb bi-

zonyíték szól mellette, az ő tettei: Melyet senki más nem cselekedhetett. (Jn. 15, 24.) De majd egyszer nekünk is elő kell állanunk Isten ítélőszéke előtt a bizonyítékokkal, hogy valóban Isten fiai vagyunk-e? Mert csakis így mehetünk be a dicsőségbe. Mit hozhatunk fel? Mert az emberek dicsérete itt nem számít, csak a magunk tetteit fogadják el bizonyítékul. És mi lesz, ha a tetteink nem találtaknak teljeseznek? (Jel. k. 3, 2.) Mi tehát a teendők, hogy akkoron a kapukban dicsérjenek minket tetteink? (Pl. 31, 31.)

257. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. Az Úr Jézus szombati napon meggyógyította az inaszakadtat és utána egy újabb tanítványt hívott meg, Mátét: Mikor onnét elment Jézus, látta egy Máté nevű embert a vámon ülni. (Mt. 9, 9.) Szépen mondja Ar. Szent János: Látta őt

az Isten, hogy ő meglássa az Istent. Nem ismerhetjük meg soha az Istent, hacsak ő nem adja ehhez a szent kegyelmét. Oh láss meg engem Jézusom! sóhajtozzuk szüntelen, hogy én is megláthassalak téged. Máté a vámon ült, mintegy megpihent a földi nyereségen. De hamis az ilyen megnyugvás. Hogy azt az embert Máténak hívták, maga Máté írta meg, hadd tudja mindenki, hogy az Úr kegyelme milyen méltatlan embert ért. És mondá neki: Kövess engem. És fölkelvén, követé őt. (Mt. 9, 9.) Lám Isten még akkor is szól szívünkhöz, amikor mi még a bűnökben ülünk, vagy éppen vétkezünk; de mi hányszor úgy teszünk, mintha nem hallanánk. Máté azonnal felkelt és követé Jézust, mert Jézus éppen ott ment el. A kegyelem is ilyen tovahaladó, ha azonnal meg nem ragadjuk, tovább megy tőlünk. Mindent otthagyt, mert aki megismeri az Istent, az minden mást hitványságnak néz.

2. Máté ennek öröme nagy lakomát szerzett és reá meghívta barátait is: És Lévi nagy lakomát szerzene neki . . . és a vámosok és egyebek nagy serege vala ott, kik vele letelepedtek. (Lk. 5, 29.) Hálából tette ezt, meg hogy kifejezze örömét és másoknak is alkalmat adjon arra, hogy Jézust megismerjék. Nekünk is ilyen hálásaknak kell lennünk Isten iránt és a jónak alkalmát meg kellene ragadnunk. Krisztus nem veti meg Máté asztalát, pedig emiatt mások kevesebbre becsülték őt, mivelhogy a nyilvános bűnösökkel volt együtt, de ekkor nyílt alkalma arra, hogy sokakat megtéríthessen. Így kell felebarátunk lelke üdvén fáradoznunk; ne törődjünk azzal, hogy emiatt lenéznek minket.

3. Jézusnak szemére is vetették, hogy a bűnös emberekkel együtt étkezett: Látván a farizeusok, mondák az ő tanítványainak: Miért eszik a vámosokkal és bűnösökkel a ti Mesteretek? (Mt. 9, 11.) Isten

ments, hogy mi is megütközzünk ezen, sőt inkább hálás szívvel dicsérjük őt, hogy a bűnösök közé leült, mert másként hol volnánk mi! De még inkább kell őt dicsérnünk azért, hogy nemcsak leül közénk, hanem még magát is odaadja nekünk eledelül. Oh mennyire megbecsüli Jézus a gyarló és törekeny embert! Ne zúgolódjunk és ne is magyarázzuk félre mások tetteit, mert mi nem látunk szívükbe, nem látjuk nemes szándékaikat.

Nyolcadik hét pünkösd után.

258. ELMÉLKEDÉS.

Vasárnap.

1. Mikor Jézust Jairus leányához hívták, aki csak most halt meg, útközben csodát tett, egy tizenkét év óta vérfolyásban szenvedő nő gyógyult meg hirtelen, mivel Jézus ruháját érintette: Egy asszony, ki vér-

folyásban volt tizenkét esztendeig... és elköltötte minden vagyonát és mit sem használt. (Mk. 5, 25. 26.) A testi bajok mindig kiváltják belőlünk annak a vágyát, bár mennél előbb meggyógyulnánk és szenvedéseinktől megszabadulnánk. Mert az egészséget is csak akkor becsüljük meg igazán, amikor nincs meg, ilyenkor minden vagyonunkat is szívesen odaadjuk, csak visszaszerezhessük azt. A lélek egészsége ennél sokkal becsesebb, miért nem becsüljük meg tehát, miért nem vigyázunk reá még jobban, mint a test egészségére? Vigyázzunk reá, hogy valamiképpen el ne veszítsük azt, érette érdemes lelkünk minden vagyonát, eszünket, akaratunkat, mindenünket feláldozni. És ha már elveszítettük volna, legalább is kívánjuk gyógyulásunkat, de azért ez még nem elég, költsük rá, ha kell, akár egész vagyonunkat is.

2. Hallott Jézusról és meglepte a vágy, bárcsak ruhája szegélyét is

érinthetné, úgy érezte, hogy akkor meggyógyulna: Amint Jézus felől hallott, a seregben hátul méne és az ő ruháját illeté. (Mk. 5, 27.) Illeté alázattal, tisztelettel és gyógyulásának erős hitével. Ilyen áhítattal kell mennünk a legméltóságosabb Oltáriszentség után. Ne zavarjon minket a sereg, gonosz hajlamaink serege. Tolakodjunk, toljunk félre minden mást, csakhogy Jézus közelébe férközhessünk. Az asszony cselekedete nem maradt titok Jézus előtt. Ki illeté ruházatomat? — kérdezte és a tanítványok azt felelték reá, hogy a nép tolong, csaknem elsöpri őket. Erre mondotta azután Jézus, hogy valaki hittel érintette őt és érezte, hogy erő ment ki belőle. Tehát tudta és mégis megkérdezte, mert bár ő mindent tud, azt akarta, hogy az asszony hite nyilvánossá legyen, belőle mások is értsenek és az asszonynak más erényekre is alkalma nyílják. Tehát mindig csak előre a jóban és erényekben, ez legyen a

jelszavunk ; Jézus kívánsága ez, miért ne tennők meg az ő kedvéért ?

3. Jézus szavára : Az asszony pedig félvén és reszketvén . . . előjöve és leborulván előtte, megmonda neki mindent igazán. (Mk. 5, 33.) Félt, hogy Jézus majd megkorholja, mivel tisztátalan létére őt érinteni merte. És mi annyi minden szenvedélytől bemocskoltan mégis érinteni merjük az Urat, nem az ő ruházatát, hanem őt magát, szent testét a szentáldozás alkalmával ! S még csak nem is félünk ! Az asszony leborult és elbeszélte betegségét annyi nép előtt, pedig az ő betegsége a nép szemében megalázó és megszégyenítő volt. Íme először csak hisz, most meg már nyilván megvallja fogyatkozásait, a nagy nyilvánosság előtt örömmel szégyenkezik. Bár ennyire jutnánk mi is ! De megalázódásának mindjárt jutalmát is veszi, mert Jézus őt már leányának mondja : Leányom ! a te hited meggyógyított téged. (Mk. 5, 34.) Ez

a kitüntetés, ez a dicsőség, valóban megérdemli, hogy érette megalázzódjunk. Bukásunknak mindig a hitünk hiánya az oka, fel kell azt azért gyakrabban indítanunk, különösen, hogy Isten lát minket, jelen van, szeret, de büntet is bennünket.

259. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. Megható és megkapó esemény Jairus fejedelem leányának feltámasztása: Íme egy fejedelem járula hozzá és imádá őt, mondván: Uram, leányom most halt meg, de jer, tedd rá kezedet és élni fog. (Mt. 9, 18.) Íme meghal egy előkelő leány, egyetlen leány, zsengekorú leány. Nem is szabad bízunk a fiatalságunkban. A halál nem kímél senkit, nincs tekintettel korra, rangra, szülők szeretetére; mindenütt nyomunkban jár, sohasem tudjuk, nem ütött-e az utolsó óránk. Uram, te ismered balgaságomat, te tudod, hogy vétke-

zem-e ellened a jövőben, arra kérek, hogy inkább most végy magadhoz engem, ha villám sujt is le, azt se bánom, csak engedd meg, hogy a bűnt elkerüljem. Leányom most halt meg, panaszkodik az atya. De azonnal Jézushoz siet. Mihelyt tudatára ébredünk annak, hogy vétkeztünk, azonnal siessünk Istenhez, mert a bűnbánatot halogatni akarni annyit jelent, minthogy még többször is akarunk elesni.

2. A fejedelem házához érkeztek és itt már tolongott a sereg, a halottsiratók, a zenészek : Es midőn Jézus a fejedelem házába jött és látta a síposokat és tolongó sereget, mondá : Távozzatok! Nem halt meg a leányzó, hanem aluszik. (Mt. 9, 23. 24.) Ahová Krisztus betér, onnan távoznia kell mindennek, ami a világra vall. Nem gyógyulhat meg tartósan az a lélek, ahonnan ki nem űzik a szenvedélyek seregét. Ezeket kell előbb szorgosan eltávolítanunk. Nem hálnak meg azok, kik ifjúságukban Isten-

nek szentelik magukat, mert csak a világra nézve halnak meg, csak a világi kívánságokat hagyják el, de a lelkük édesdeden és nyugodtan aluszik. Viszont, amikor világias vágyak támadnak bennünk, ez annak a jele, hogy még nem halt meg bennünk a világ, csak lappang, mint a parázs a hamu alatt.

3. Magunktól esünk el, de már nem tudunk Isten keze, segedelme nélkül felkelni. Ezt mutatja a leányzó feltámasztásának eseménye is: Ő pedig megfogván annak kezét, kiálta mondván: Leányzó kelj fel! És visszatére az ő lelke. (Lk. 8, 55.) Valljuk meg tehát gyengeségünket és ragadjuk meg az Istennek, az ő kegyelmének erős kezét. Oh hány-szor mondotta már lelkünkben az Úr: Kelj fel és mégsem tért vissza a mi lelkünk. A testből kiszállt lélek engedelmeskedik az Istennek, miért, hogy éppen csak a mi testünkben levő nem akar engedelmeskedni neki? Pedig ész szerint ezt

kellene tennie, mert: Akár élünk, akár halunk, Istenéi vagyunk. (Róm. 14, 8.) Csak nem akarjuk, hogy ránk is álljon az Úr panaszszava: Meddig vonakodol magadat előttem megálázni? (Móz. II. 10, 3.)

260. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1. Mikor Az Úr Jézus Jairus házatól távozott, újabb csodatevésre nyílt alkalm. És elmenvén onnét Jézus, két vak követé őt, kiáltván: Dávidnak fia! könyörülj rajtunk. (Mt. 9, 27.) Csak testileg voltak vakok, mert lelkükben a hit világa volt és megismerték Krisztusban a Messiást, hittek hatalmában, remélték irgalmát és könyörületét. Talán mi még ezeknél is inkább vakok vagyunk, a lelkünket borítja homályba a gonosz hajlamok hályoga és emiatt nem látjuk meg az igazság útját, nem értjük meg Krisztus fenséges tanítását. A test szerint

való ember fogja föl azokat, mik Isten lelkéé. (Kor. I. 2, 14.) És nem tudod, hogy nyomorék és vak? (Jel. k. 3, 17.)

2. Jézus próbára tette a két vak állhatatosságát és hitét, mert egész úton nem szólt hozzájuk; de ők csak rendületlenül nyomában voltak és egyre kiáltották: Könyörülj rajtunk! Jézust akkor is követnünk kell, amikor az ő édes vigasztalását megvonja tőlünk. Tartsunk ki ilyenkor az Úr mellett, türelmesen és nagy várakozással. Végre az Úr mégis megkérdi a két vakot, nem mintha előre nem tudná az ő feleletüket, hanem hogy hallja a hitüket, valomásukat az ő nagy hatalmáról: Mondá nekik Jézus: Hiszitek-e, hogy ezt megcselekedhetem veletek? Felelének neki: Igenis Uram! (Mt. 9, 28.) A nagy tettek mindig az Isten felől való magasztos érzelmekből fakadnak.

3. Jézus teljesítette most kérésüket: Akkor illeté szemeiket, mond-

ván: A ti hitetek szerint legyen nektek! (Mt. 9. 29.) Az isteni kegyelem mindenkor a kellő hangulathoz igazodik. Ezért vagyunk annyi kegyelemnek híján, mert nem vagyunk reájuk kellően hangolva. A kegyelmekre elő kell készülnünk és akkor nem is maradnak el. Jézus azután inkább nekünk szóló intelmet ad nekik: Inté őket, mondván: Vigyázzatok, hogy valaki meg ne tudja. (Mt. 9, 30.) Intelem és tanítás volt ez nekünk, hogy amikor a nép tapsa követné valamely cselekedetünket, azt kívánjuk, hogy senki ne vegyen arról tudomást. Krisztus nem akarta, hogy őt dicsérjék, miért szeretnők tehát mi, amikor semmit az ő segedelme nélkül nem tehetünk?

261. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

1. Máté elbeszéli egy ördögi megszállás folytán megnémult ember esetét, kiből az Úr kiüzte az ördögöt,

és az ember azonnal megszólalt. Hozának eléje egy néma embert, kiben ördög vala . . . és kiűzván az ördögöt, szóla a néma: (Mt. 9, 32. 33.) Nagy szeretetük volt azoknak, kik ezt a szerencsétlent Jézushoz vitték, de ennél is nagyobb volt az Isten jóságos megszanása. A szeretetet utánozzuk, Jézus jóságát pedig imádjuk és áldjuk. Mert mi is ilyen némák vagyunk, amikor hiúságunkban nem beszélünk az Istentől, emberi tekintetek miatt nem kelünk Istennek védelmére, amikor annyira elszórakoztatnak minket a teremtmények, hogy nem tudunk imádságos lélekkel elbeszélgetni az Istennel.

2. Az esemény csodálatot váltott ki a tömegnél: Csodálák a seregek mondván: Ilyent soha nem láttak Izraelben. (Mt. 9, 33.) Az egyszerű, romlatlan lelkek dicsérete ez, amikor valami jót látnak. De nem így beszéltek már a farizeusok. A farizeusok pedig mondák: Az ördögök

fejedelme által üzi ki az ördögöket. (Mt. 9, 34.) Ilyen már az irígy ember, mások legjobb cselekedeteit is a legfeketébb színben látja és képes gonoszságnak minősíteni. Le a fekete szemüveggel, jó lelkiülettel legyünk, mert ettől függ mindig, hogy helyesen és jól tudjunk szólani. Jézust bűbájosnak mondják és ő hallgat és eltűri. Hogyan merünk erre gondolva mi még méltatlankodni, mert hogy rosszakaratúlag beszélnek rólunk?

3. Az Úr Jézus nem szólt a sértésekért, hanem hozzá méltóan, fenégesen cáfolt rájuk, nemesen boszszulta meg magát: És körüljárá Jézus mind a városokat és falukat . . . meggyógyítván minden nyavalyát. (Mt. 9, 35.) Így kell a sértésekre válaszolni. Csak még több jót, csak még több csodát művelt. Ne hagyjunk fel soha a jóval azért, mert az emberek bántanak és balul magyarázzák tetteinket. Ha nem miattuk fogtunk hozzá, csak nem hagyjuk

abba az ő kedvükért? Nemde Istennek szolgálunk, mit törődünk tehát azzal, hogy mit szólnak hozzá az emberek, hogy tetszik-e nekik vagy nem?

262. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. Az Úr Jézus felment Jeruzsálembe az ünnepekre és benézett a Bethszaida öttornácos gyógyfürdőbe is, hol egy 38 év óta inaszakadtan fekvő beteget csodálatosan meggyógyított. Szent János az egész eseményt gyönyörűen leírja az ő evangéliumában: Ezekben fekvének a betegek, vakok, sánták, elszáradtak nagy sokasága, kik a víz hullámvárást várták vala. (Jn, 5, 3.) Ilyenek a lelkileg betegek is. Betegek, mert restek előre haladni az erények ösvényén. Vakok, mert nem emelkednek fel az örökké valókra, itt börtökölnak a mulandóság homályában. Sánták, mert kétfelé sántikálnak;

egyszer az Isten felé, másszor meg a világ felé húznak. Elszáradtak, mert bűneik miatt nem járja át őket az áhítat életereje. Nem fekszünk-e mi is ezek között? Íme ezek mekkora kitartással várják a víznek hullámlását, csakhogy testileg meggyógyulhassanak! Bár bennünk is meg volna ez a nagy vágy és hogy visszanyerhetnők lelkünk épségét és egészségét és megragadnók a kedvező alkalmat és módot!

2. Mert ez a csodás gyógyfürdő arról volt nevezetes, hogy Isten angyala időközönként hullámlásba hozta annak vizét és csakis az gyógyult meg, aki először szállt vízbe: Aki először szállt le a tóba a vízhullámlás után, meggyógyula. (Jn. 5, 4.) Mennyire figyelte mindegyikük, hogy az Isten angyala mikor száll le a tóba, mikor hozza hullámlásba a vizet, mennyire sietett mindannyi, hogy az első legyen, mert csak az első gyógyul meg, nem a betegebb, nem a régebben várakozó, hanem a

legelső, a legserényebb. Íme mi kívántatik meg ahhoz, hogy a lelkünk meggyógyuljon: a figyelem és a serénység. Figyelem az angyal sugallatára, a szívünk megmozdulására és a serény, iparkodó munka. Itt szokott lenni a hiba.

3. Jézus nem kíváncsiskodásból ment a fürdőbe, hanem hogy irgalmasságát egy elhagyatott beteggel éreztesse. Ez az ember Szent Ágoston szerint az emberiséget jelképezte, mert ez sem gyógyult volna fel soha lelkileg, hacsak az Isten Fia meg nem könyörült volna rajta. 38 éve feküdt, mert hiányzott nála kettő; az Isten és a felebaráti szeretet, enélkül éppé nem lehetett, a negyvenet, a tökéletesség mértékét meg nem üthette. Vala pedig ott egy ember, aki már 38 esztendő óta betegeskedett. Ezt Jézus feküdni látván . . . mondá neki: Akarsz-e meggyógyulni? (Jn. 5, 5. 6.) Jézus nem kételkedett az ő akaratában, hiszen már régóta várta ott az ő meggyó-

gyulását; hanem a kérdés inkább nekünk szólt, arra akart vele minket figyelmeztetni, hogy a lélek betegségeit csakis akkor lehet gyógyítani, ha magunk is akarjuk azt. Jézus szívesen meggyógyítja lelkünk gyengeségeit, de előbb megkérdezi, akarunk-e komolyan meggyógyulni. Ez az igazi akarat adja meg erre az első lökést. Sajnos mi csak akarhatnánk, mert ha komolyan akarnánk is, akkor már régen tettünk volna is valamit. Hogyan is gyógyulhatnánk ki a kevélységből, ha az alázatosság alkalmai előtt egyre menekülünk...

263. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. Jézusnak tetszhetett a 38 év óta beteg inaszakadtnak állhatatossága, azért úgy látszik, hogy egyedül övégette ment be a csarnokba, mert mással nem váltott szót. Pedig sokan lehettek ott. Mikor tehát Jézus megkérdezte őt, hogy akar-e

meggyógyulni, a beteg nem ismervén még Jézust, válaszolt a kérdésre. Felelé neki a beteg: Uram! nincs emberem, ki midőn a víz hullámzásba jő, engem a tóba bocsásson. (Jn. 5, 7.) Nem zúgolódik, nem vádolja hallgatagon a fürdő alkalmazottait, hogy a gazdagok körül sűrűlődnék, míg a szegényt elhanyagolják; csakis a maga nyomorúságát tárja fel Jézus előtt. Mi azonban legyünk azon, hogy se burkoltan, se nyíltan ne mondhassák el rólunk az előljárók, az alattvalók, a tanítványok, a bűnbánók: Uram, nincs emberem! A lélek nyomorúságaiban mi, hála az Úr Jézusnak, soha nem panaszkodhatunk így: Nincs emberem! Mert igenis van: az Ecce homo, a szenvedő Jézus, ő örömet megfürdet minket nem is gyógyvízben, hanem üdvözítő szent tulajdon vérében.

2. Hogy a szenvedő ember nem panaszkodott másokra és nem vádaskodott, hanem várt és várt, mi-

vel türelmes és megnyugvó volt, Jézus csodát tett vele: Mondá neki Jézus: Kelj föl, vedd ágyadat és járj. (Jn. 5, 8.) De ebben is nagy oktatást adott nekünk. A lélek megbetege-
dése idején hármat kell tennünk, hogy meggyógyuljunk. Először is fel kell kelnünk. Ne várjuk azt, hogy az Isten kegyelme állítson minket lábra minden közreműködésünk nélkül. Isten kegyelme ugyan mindenható, de azért sem a kegyelem egyedül, sem mi magunk munkássága egyedül lelkünk egészségét nem állítja helyre; míg Isten kegyelmével együttműködve mindent megtehetünk. Azután vegyük ágyunkat: a testi és földi vágyakat és szenvedélyeket és kiáltsuk, mint annak idején a zsidók: Vidd el, vidd el, fessítsd meg! Vigyük el, távolítsuk el, eszünkkel, akaratunkkal, mert eddig tudva és akarva feküdtünk benne. Végül járnunk kell, haladnunk erényről-erényre, a haladás vágyával és törekvésével.

3. Az inaszakadt egyszerre meggyógyult, vette ágyát és boldogan ment haza. Hogy ki gyógyította meg, azt nem tudta, mert mikor számon kérték tőle, hogy meri ágyát vinni szombatnapon, azt felelte, hogy aki őt meggyógyította, annak a szavára teszi. De jó ember lehetett, mert este elment a templomba, bizonyára azért, hogy Istennek megköszönje gyógyulását. Itt találkozott vele Jézus: Azután Jézus a templomban találá őt és mondá neki: Íme meggyógyultál, már ne vétkezzél, nehogy valami rosszabb történjék rajtad. (Jn. 5, 14.) Mily végtelen kedvesség! Felfedi előtte kilétét, mert Istennek hálat adott, emlékezteti a jótéteményre, inti, hogy többé ne vétkezzék, mert Isten büntetése volt ez a hosszas betegség is rajta, de büntetéssel is fenyegeti, nehogy újra a bűnös útra lépjen. A tökéletlenségtől minket az tart vissza, hogy ráeszmélünk az Isten jóságára, átérezzük jótéteményeit és félünk az ő megbántásától.

Az Isten jósága buzgóságra sarkaljon minket, az Isten jótéteménye szeretetet váltson ki bennünk, a fenyegetése és a büntetés kilátásba helyezése pedig arra indítson minket, hogy féljünk az igazságos Istentől, mert ha parancsát nem teljesítjük, elfordul tőlünk. Isten látogatását tűrjük azért békén, ne zúgolódjunk Isten és embertársaink ellen, hittel és hosszú türéssel várjuk, míg Jézus az ő kegyelmével felkeres minket és engedelmeskedjünk neki mindenben, legyünk hálásak, jámborabbak, hogy a bünt elkerülvén állandóan élvezhessük az ő végtelen szeretetét.

264. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. Szombatnap volt és Jézus tanítványai éheztek és kalászatokat tördeltek és megették a búzaszemeket. Észrevették ezt a farizeusok és nem hagyhatták szó nélkül, mert ezt szom-

baton tették: Jézus a vetéseken méne át szombaton, tanítványai pedig éhezvén, búzafejeket kezdenek szaggatni és enni. A farizeuzok pedig látván ezt, mondák neki: Íme tanítványaid azt cselekszik, mit szombaton nem szabad cselekedni. (Mt. 12, 1. 2.) Micsoda szegény életet folytatott Jézus az ő tanítványaival! Még kenyerek sem volt, nemhogy terített asztal várta volna őket. Bámulatos, mennyire nem gondoltak a testtel, — mondja Ar. Szent János, semmijük sincs, de azért nem hagyják el Krisztust. Krisztus társaságában ezt észre sem vették, mert ez bőven kárpótolta nélkülözésüket. Bizony, ha komolyan vennők Krisztus követését, akkor lelkünkre fordítanók azt a nagy gondot, melyet most testünkre pazarolunk; sem az éhség sem a nyomor nem tántorítanak el minket Krisztustól, nem békétlenkednénk, még csak panaszszavunk sem volna a nélkülözések miatt.

2. De az irígység azonnal mindent

meglát és mindjárt vádaskodik, még a csodákkal megszerzett hírnevet is szeretnék elrabolni, bűnös szenvedélyüket a farizeusok a törvény megszegése miatt való megütközésbe burkolják. Már ennél nagyobb dolgot is megtettek ők szombaton, szeretetlenségükkel ennél nagyobb ünneprontást követnek most is el. De hát ilyen már az irígy ember, a kétszínű ember. Senki sem látja meg a saját szemében a gerendát, de más szemében már a szálkát is észreveszi és mivel irígy, már rettentően felháborodik a csekélységen is. Rút dolog, mindig csak mások tetteit figyelni és magunkkal nem törődni. Mikor mások hibái szemet szúrnak, gondoljunk csak a magunk vastag hibáira.

3. A tanítványok nem feleltek a vádaskodásra, pedig nekik is szóltak a farizeusok és mivel ők hallgattak, az Úr felelt meg helyettük: Ő pedig mondá nekik: Nem olvastátok-e, mit cselekedett Dávid, mikor

megéhezett? Miként ment az Isten házába és a kitett kenyereket megette? (Mt. 12, 3. 4.) Ne is gondoljunk arra, hogy minden sérelemre és rágalomrn megfelelünk, mert szót ér, még csak többen lesz részünk, csak többet szenvedünk. Ha ellenben hallgatunk, az Isten kel védelmünkre. Mert Isten sohase hagyja el övéit: ha meg is engedi, hogy sanyargassák őket, azt már soha nem tűri, hogy végleg elnyomják őket. Már Jób megmondotta: El van téve e reményem az én keblemben. (19, 27.)

Kilencedik hét pünkösd után.

265. ELMÉLKEDÉS.

Vasárnap

1. A farizeusok nem nyughattak, minden áron azon voltak, hogy Jézus nagy hírnevét aláássák. Jézus bement a zsinagógába, és mivel erre számítottak, egy elszáradt kezű em-

bert hívtak el oda, hogy Jézust valamiként szaván fogják és a nép előtt kihíresztelhessék. A gonosz szándék mindenben más meggyalázására törekszik: Íme ott egy elszáradt kezű ember vala, és kérdék őt mondván: Ha szabad-e szombaton gyógyítani. (Mt. 12, 10.) Fogós kérdés. Ha igent mond, bevádolják őt a főpapok előtt, mint törvénysértőt; ha nemet mond, kihíresztelik a nép előtt, mint szívtelent. Bárhogyan szóljon is, okvetlenül meggyülik a baja. De Jézus igent mondott, mert ezzel a farizeusok téves tanítását is megcáfolhatta, meg az igazságért is síkra szállhatott. Mi aligha mertünk volna így beszélni, ha tudjuk, hogy az egyenes szókimondásért csak keletlenység lesz a részünk. Pedig az emberektől soha sem szabad félnünk, mikor Isten ügyéről, és az igazságról van szó. Mindenkor azt kell mondanunk és cselekednünk, ami méltányos és igazságos. De azért nem szabad felejtünk az

okosságot sem; bölcs buzgalommal tegyük ezt, ha mindjárt az ég szakadna is reánk. Az az elszáradt jobb kéz a mi kezünket jelentette, mert erényes cselekedeteink nagyon is kimérték, véznák, erőtlenek, szinte elszáradtak. Pedig nem a jónak, a jobbnak, hanem a balnak, a rossznak kellene így elszáradnia, hogy a jobb hadd dolgozzék és éljen Isten dicsőségére.

2. Jézus tudta a farizeusok szándékát, azért: Mondá az elszáradt kezü embernek: Állj a középre. És kérdé őket: Szabad-e szombaton jót cselekedni, vagy ártani? (Mk. 3, 3.) A középre állította a nyomorékot, hogy láttára szájalom töltse el a gáncsoskodókat. A kérdésben pedig mindjárt fejükre is olvas, mert csak a kettő között választhatnak, vagy jót tesznek, vagy ártanak, mert a jót elhanyagolják. Krisztus tanítása szerint tehát amikor nem teszünk jót arra rászoruló embertársunkkal, pedig módunkban állana,

már is ártalmára vagyunk neki. Nem árt néha kis lelkiismeretvizsgálást tartani arra nézve, hogy a szeretet ilykép megparancsolt műveit milyen érzelmekkel végezzük. Mert Jézus nyíltan és találóan megmondotta az okvetetlenkedőknek, hogy a barmukat szombaton is azonnal kihúzzák, ha esetleg az a kútba esett, csak éppen az embert hagyják tovább szenvedni és elpusztulni a szombat miatt. De magunk sem vagyunk különbek, mert szinte futunk, hogy a barmot kihúzzuk a kútból, vagyis, mikor ebből földi haszon háramlik ránk, de amikor kizárólag csak a felebarátunk javáról van szó, akkor már nagyon is ráérünk, cseppet sem sietünk, sőt szívesen megkésünk.

3. Azt írja Szent Márk, hogy Jézus a farizeusok vaksága miatt elszomorodott, és akkor tette a csodát, meggyógyította az elszáradt kart. Elszomorodott, mert sem őt nem akarták elismerni Messiásnak, és kérdésére sem feleltek, hanem

hallgattak, azt akarván ezzel kimutatni, hogy a szombatnap i jócselekedetet nem helyeslik. És elszomrodván szívök vakságán, mondá azon embernek : Nyujtsd ki kezedet! És kinyujtá és helyreállá. (Mk. 3, 5.) A mi szívünk vaksága talán még a farizeusokénál is nagyobb, szemünk világát elhomályosítják a féktelen szenvedélyek. Vegyük úgy, mintha nekünk mondaná az Úr Jézus: Nyujtsd ki kezedet, azután láss az erényes cselekedetekhez. Mert mit sem ér a folytonos sóhajtozás és óhajtozás, sőt még a gyönyörűen megfogalmazott eltökélések sem, ha ujjunkat sem mozdítjuk meg, hogy egyszer már erényesek is legyünk. A farizeusok látták a csodát, láttára meg kellett volna térniök; de íme, javulás helyett még gonoszabbá lettek: Kimenvén pedig . . . tanácsot tartának ellene, mi módon veszítsék el őt. (Mk. 3, 6.) És szakasztott így teszünk mi is, valahányszor a vett jókat rosszra használjuk fel.

266. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. A zsidók azon töprengtek és tanácskoztak, hogy hogyan veszítsék el Krisztust, és ugyanekkor meg Jézus azon fáradozott, hogy miként üdvözítse őket apostolai útján. Mennyire más az Isten gondolata, mint az embereké! De előbb félrevonul, hadd csillapodjék le azok felháborodása és haragja, mivel szemök láttára a zsinagógában beteget mert szombaton gyógyítani. Tehát enged nekik, kitér előlük, de a mi tanításunkra tesz így. Mert balga ember az, aki szántszándékkal még olajat önt a már úgylis lobogó tűzre. Lőn pedig ama napokban, kiméne imádkozni a hegyre. (Lk. 6, 12.) Imádkozni ment a hegyre, hogy lássuk életében, mint kell cselekednie a lelkek üdvén fáradozó léleknek. Közbe-közbe vissza kell kis időre vonulniok, de imádságra, hogy a további munkához lelki erőt és lelkesedést nyerjenek. A hegyre

ment, mert a nagy magányban sokkal szabadabban tudunk imádkozni, ott nem zavar a világ zshivaja; de nincs ennek semmi értelme, ha a szenvedélyeket erre az időre lakat alá nem tesszük.

2. Az apostolok kiválasztása előtt tette ezt Jézus és imádsága hosszas volt: És az egész éjszakát Isten imádásában töltötte. (Lk. 6, 17.) Valahányszor az üdvösség ügyéről van szó, elhatározásunk előtt meg kell beszélnünk az egészet a mi Istenünkkel. Nem csak úgy felületesen, hanem hosszabb időt kell rá szánunk. Az emberi bölcsesség nagyon gyenge az isteni dolgokban. Ezért van annyi tévedés, mert nem az Istennel tárgyaljuk meg dolgainkat; de soha nem bántuk még meg azt, hogy Istentől kértünk tanácsot.

3. Az isteni Üdvözítő virradatig imádkozott, azután magához hivatta azokat, kiket kiválasztott, hogy apostolai legyenek. Még is mondta nekik, hogy nem ti választot-

tatok ki engem, hanem én választottalak titeket. Az Isten hív meg mindenkit, hogy dolgozzék az ő érdekében, hogy legyen az ő szolgája, az ember nem követelheti ezt Istentől, és ha maga fáradozása révén jut hozzá, betolakodás az és nincs azon az Isten áldása. És midőn megvirradott, hívá tanítványait és választá tizenkettőt közülök, kiket apostoloknak is nevezte. (Lk. 6, 13.) De Isten édes mindnyájunkat is kiválasztott az apostolkodásra, és az apostoli életre, és ez Isten ingyen való kegyelme. Nagy kegyelem és meghívás ez, bár ne volnánk reá oly igen méltatlanok! És ne felejtjük el azt se, hogy a kegyelem még nem egy az üdvözüléssel, hacsak tetteink nem tanuskodnak arról, hogy hivatásunknak meg is feleltünk, mert Júdás is a tizenkettő között volt, és talán akkoron szentebbül is élt, mint jó magunk, mégis elbukott. Ez mindenkivel megeshetik, azért a bölcs vigyázat soha sem árt.

267. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1. Miután az édes Üdvözítő a tizenkét apostolt már kiválasztotta, hosszas beszédben előadta az ő tanítását, és ezt nevezzük az ő hegyi beszédének. Szent Máté jegyezte ezt fel az ő evangéliumában. Miután leült, hozzájárulának az ő tanítványai, és megnyitá száját, tanítá őket. (Mt. 5, 1.) Leült, mint legfőbb tanító Mester, és a tanítványai odamentek és meghallgatták őt. A szívünkben is leül az Úr, megnyitja ott száját, mert ő sugallja azt, hogy mit tegyünk, ha tanítványai akarunk lenni, nekünk melléje kell telepednünk, és meg kell őt hallgatnunk. De ne felejtjük a zsoltáros szavát: Mikor halljátok az ő szavát, meg ne keményítsétek szíveteket. (94, 8.) Ennek a nagy Mesternek tanítását becsüljük mindennél többre. De tartuk is meg. Ne a világ balgaságai után induljunk. Mert Krisztus elő-

ször is feltárta tanítványai előtt a nyolc boldogság titkát. Azokat mondja boldogoknak, kiket ez a világ szerencsétleneknek és nyomorultaknak hirdet. De ki mondja meg az igazat? Mert Isten nem tévedhet, így tehát a világ tanít hamisat. Minden józan ember megérti ezt, miért, hogy mégis a világ tanításai szerint élnek?

2. Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyeknek országa. (Mt. 5, 3.) Kik ezek a lelki szegények, hacsak nem azok az emberek, kik szeretik az Istent és őérette lemondanak minden mulandóról; még azok vágyát is kiirtják szívükből, hogy a mezítelenségig szegény Jézust mindent elhagyva kövessék? Unni a földi dolgokat, megvetni azokat, tőlük valósággal undorodni, és azután az örökkévalókhöz szívvel lélekkel ragaszkodni, ez a lelki szegénység. Hogy mit kell evégből tennünk, azt megláthatjuk Krisztus példájából. Kövessük és utánozzuk őt ebben. Azonban ez a szegénység

nagy gazdagság, mert az egész mennyek országa az övé. Ez a boldogság csakis az ilyen szegényeknek jut osztályrészül. Míg ebben a sirlom völgyében zarándokolnak, addig még nem az övéké, de a jogot már megszerezték reá. Oh, mily nagy jót kapunk mi cserébe, hogy a mulandókról lemondottunk! De azért már itt a földön is boldogok, mert semmit sem kívánnak, és mindennel megelégszenek : megelégedettek ök. Sőt már itt is bírják a mennyek országát, azt, amelyről Szent Pál ír: Isten országa bennetek vagyon, bírják, mert urai a lelküknek.

3. Míg az Úr a szegényeket, a lélek szerint is szegényeket, boldogoknak mondja, addig jajt kiált a gazdagokra, a világot hajhászó és folyton csak a pénz és jólét után sóvárgókra: Jaj nektek gazdagok! mert meg vagyon a ti vigasztalások. (Lk. 6, 24.) Nem minden gazdagnak jaj, csak azoknak, kik a földi vagyonhoz tapadnak, a földön ke-

resik boldogságukat. Az igazi szegényeknek mennyek országát ígéri az Úr, a gazdagok felé pedig jajt mennydörög, mert a gazdagság békyóba veri a szívet, és az ilyenek szinte sohasem tudnak igazán és állhatatosan az Istenhez felemelkedni. Mert kísértésbe esnek és az ördög törébe. (Tim. I. 6, 9.) Mert meg vagyon a vigasztalásuk. Nem az Istenben, hanem a vagyonban lelik örömüket, ez az ő vigasztalásuk, habár csak látszólagos vigasztalás is ez, mert semmit a földről magukkal nem vihetnek. Baj volna, ha mi is ezek közé a gazdagok közé tartoznánk. Örüljünk tehát szegénységünknek, adjunk érette hálát az Istennek, törekedjünk mindjobban, de igaz szívvel, eltávolodni a mulandóktól, hogy Isten legyen a mi egyetlen kincsünk, mert akkor ő a mindenünk is.

268. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

1. Boldogok a szelídek, mert ők bírják a földet (Mt. 5, 4.) Nemcsak azok, kik tartózkodnak a harag legcsekélyebb kitörésétől is, hanem azok is, akik alex. Szent Kelemen szerint a haragnak, vágyaknak, és minden más szenvedélynek ádáz harcát a lélekben enyhítik, lecsillapítják. Mily nagy tere nyílik meg így előttünk a szelídségnek, mert minden csendes és erőszakos szenvedély megnyilvánulását el kell magunkban fojtani tudnunk. Tanulhatunk az Úr Jézustól, hogy mint kell viszonzoznunk a bántalmakat. Mert nekünk is mondotta: Tanuljatok tőlem, mert szelíd és alázatos szívű vagyok! (Mt. 11, 29.)

2. És mi ennek a szelídségnek a jutalma? Mert ők bírják a földet, mondja Jézus. Majdan az élők földjét, de már most is a szívük földjét. Mert a haragos emberek már

nem urai többé maguknak, heves-ségük nagyon gyakran elragadja őket, míg: aki enged a dorgálásnak, szíve van, (Péld. 15, 32) mert nem gerjed miatta haragra, nem indul fel rajta. Nagy az ilyen ember boldogsága, mert benső nyugalmat és békét élvez. Jól mondja arany-szájú Szent János: Amiként szerencsétlen az a város, ahol polgárháború dúl, bármennyire is megerősített; úgy nincs nagyobb boldogság, mint a belbékesség. Ezt a boldogságot kiki megadhatja magának, mi akadályozhat meg minket ebben?

3. Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak. (Mt. 5, 5.) A bűnbánók ezek, akik sírnak, szomorkodnak, mert töredelmesen bánják bűneiket; a Krisztussal érzők ezek, kiknek fáj, hogy mások megbántják az Istent, a mennyekbe vágyakozók ezek, kik alig várják, hogy számkivettetésük megszűnjék, és a nyomorult világból repülnének az égi hazába, de a test megakadá-

lyozza őket ebben. Sajnos, mi nem azon siránkozunk, hogy Istent bűneinkkel elveszítettük, hanem azon búsongunk, hogy nincsen meg itt a földön minden örömünk. Nem a lélek, hanem a test baján szomorkodunk. Pedig a vigasztalást csak az igazán, az istenesen szomorkodóknak ígéri meg a minden vigasztalás Istene. És meg is adja nemcsak a mennyben, ahol letöröl Isten minden könnyet, hanem már itt a földön is, mert a bánat és áhítat könnyeit hasonlíthatatlanul nagyobb vigasztalás kíséri vagy követi. És Jézus az örvendezőkre is jajt harsog: Jaj nektek, kik most nevettek, mert majd keseregtek és sírtok! (Lk. 6, 25.) kik nevettek most a világgal, és megmosolyogjátok a bűnbánókat, a Krisztus szerető szíveket, és a mennybe vágyakozókat, mivelhogy napjaitok itt jól folynak, mert majd sírtok ti, és örökké tart a sírástok.

269. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. Boldogok, akik éheznek és szomjúhozják az igazságot, mert ők megelégtetnek. (Mt. 5, 6.) Szent éhség és szomjúság ez, epedő vágy ez az igazság után, hogy mindenben az Istennek szolgáljunk, mindig az ő tetszésére legyünk, és ez a vágy emészt minket, és arra ösztönöz szüntelen, hogy mennél több jót és erényes dolgot műveljünk, hogy ne csak azokat az erényeket szeressük, melyek tiszteletet jelentenek számunkra, hanem azokat is, és ezeket talán még jobban, amelyek megvetést, lenézést, nehézségeket, küzdelmeket rejtenek magukban. Mi bizony még messze állunk az ilyen hő vágytól, mi még mást kívánunk: a világ beomladozó kútjait, melyek az üdvösség vizét nem tarthatják. (Jer. 2, 13.) Az erényt, ha keserves nekünk, hamar igen ízetlennek találjuk. Pedig ha az Istennek akarunk

szolgálni és tetszeni, és ezen fordul a mi örök üdvösségünk, okvetlenül bírunk kell ezt az éhséget és szomjúságot, mert enélkül csak tengődik minden erény.

2. Az igazságot éhezők és szomjúhozók tábora majdan, amikor meg fog jelenni az Isten dicsősége, (16. zs. 15.) megalégtetik, de azért már ebben az életben is megalégedettek és boldogok, mert csak az Isten dicsőségét kívánják. Csak egy a vágyuk, és ezt az Isten oltotta szívükbe, hogy Istennek szolgálhassanak és tetszhessenek, más után nem kíváncsoznak. És ezt a vágyukat mindenütt és mindenkor kielégíthetik, mert Istennek az élet minden körülményei között mindenkor szolgálhatnak, és csillapíthatják e szent szomjukat, mert Szent Pál szerint akár esznek, akár isznak, akár valami mást cselekesznek, (Kor. 1, 10, 31.) mindent az Úr Jézus dicsőségére tehetnek. Igen ám, de ehhez akarat kell, és nem csupa akarhat-

nám. Bár mindig ezt tettük volna életünk első percétől kezdve! Fohászokodjunk azért szüntelenül: Adjon Isten nekünk mindnyájunknak szívet, hogy tiszteljük őt, és cselekedjük akarátát teljes szívvel és kész lélekkel. (Mk. II. 1, 3.)

3. Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek. (Mt. 5, 7.) Ez az irgalmasság nem más, mint úgy testi, mint lelki irgalmasság, szent szándékból fakadó, tiszta érelyességből származó nagylelkűség, amely még a legkisebb dologra is kiterjeszkedik. Az ilyen nemes és jó lelkek irgalomra lelnek majdan, amikor Isten megkoronáz irgalmassággal. (102. zs.) No de már ebben az életben is bűnbocsánatot és tömérdek kegyelmet kapnak Istentől. Micsoda nagy örömmel töltene el minket, ha hirtelen meglepne az utolsó óránk, és tudnánk, hogy a kárhozat nyel el bennünket a másikk órában, hacsak Isten irgalmasan meg nem könyörül rajtunk; és ak-

kor hallanánk, hogy élhetünk még, kegyelmet találtunk az Úrnál, és hamarosan Isten irgalmából a mennyekbe jutunk? és íme, valahányszor megbocsátja Isten a mi bűnünket, mindannyiszor ezt teszi velünk. Kiragad a pokol mélyéből, bocsánatot ad, és a mennyekbe léphetünk. Biztosítsuk magunknak ezt az isteni irgalmat azzal, hogy legyünk mi is irgalmasok.

270. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. Boldogok a tisztaszívűek, mert ők meglátják az Istent. (Mt. 5, 8.) Azok ezek a tisztaszívűek, akik bár vannak hibáik, és ki ember fia ment ezektől, minden tökéletlenségük mellett is tiszták, mert a súlyosabb bűnöktől mentek, mert a megszentelő kegyelem ruhája ékesíti őket, az az evangéliumi mennyekzős ruha; azok ezek a tiszta szívűek, kiknek szívük nem a teremtményekhez húz, hanem

tisztult érzelmekkel az Istenhez ragaszkodnak; azok ezek a tiszta szívűek, kik még a legkisebb tökéletlenséget is kerülik, és minden tehetségükkel azon vannak, hogy Istennel egybekapcsolódjanak. Ezt mi nem merjük elmondani magunkról, mert még mindig nem szakítottunk a teremtményekkel, még mindig nem ragaszkodunk teljes szívünkben Istenszínre, még mindig nem igyekezünk elkerülni a tökéletlenségeket.

2. A tiszta szívűeknek nagy a jutalmuk, mert ők meglátják az Istent. Meglátják majdan színről-színre, most pedig mintegy tükörben az ő visszatükröződését, vagyis a teremtményekben. Az Isten szent jelenlétének tudata folytán mindig látják az Istent, gyönyörködnek is benne, még a viszontagságok idején is, mint a zsoltáros is énekli: Megemlékeztem az Istenről és gyönyörködtem. (76, 4.) Látják az Istent a szent szemlélődésben, a magasztos igazságok felismerésében, és látván őt,

megszeretik, megszeretve ragaszkodnak hozzá. Ez a földi életben a legnagyobb boldogság; de amiként Isten tiszta látására semmi beszenyenezett el nem juthat, akként itt sem láthatja meg Istent a bűntől szennyes lélek. Hogy utolsó percünk után azonnal az Isten látására juthassunk, szinte még az angyaloknál is tisztábbaknak kellene lennünk, és ezt kellene kívánnunk. De hát akkor miért nem élünk tisztán, mégpedig nap-nap után, hisz nem tudhatjuk, melyik nap leszen életünk utolsó napja?

3. Boldogok a békességesek, mert Isten fiainak hívatnak. (Mt. 5, 9.) Azok ezek a békességesek, kik a testet a lélek uralma alá vetik; azok ezek, akik embertársaikkal békében és szeretetben élnek; azok ezek, akik mások között kiengesztelődést és békét teremtenek. Bár ilyenek lennénk! Ha pedig ilyenek vagyunk, akkor az Istené legyen a hála és dicsőség. De ha nem, akkor min-

den erőnkől legyünk rajta, hogy a béke szent érzete töltsön el minket, mert csakis így vagyunk az Istennek fiai. Ne felejtsük, hogy Isten pusztá lélek, teste nincsen, szenvedélyt nem ismer, a béke és nem a viszály Istene ő. Mennél inkább megközelítjük e képmást, annál inkább válunk Istennek fiaivá.

271. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. Boldogok, kik üldözést szenvednek az igazságért, mert övék a mennyek országa. (Mt. 5, 10.) Nem azért szenvednek üldöztetést, mert gonoszok, mert vétettek a hatalmasságok parancsa ellen, az erkölcsi törvények ellen; hanem azért, mert istenfélő, jámbor emberek, mert az igazságot követik, megmondják, és követelik. Már Szent Pál megmondotta: Akik jámborul akarnak élni Jézus Krisztusban, üldö-

zést szenvednek. (Tim. II. 3, 12.) Aki tehát nem akar hajszálnyit sem eltérni az igazságtól, az igaz élettől, annak késznek kell lennie arra, hogy üldözik azért, mert a gonoszok nem türik a tisztességes embereket, mivel élő szemrehányás ez számukra. Sőt a halálra is készeknek kell lenniök, mintsem hogy : Istennek atyáinktól átvett törvényét megszegjék. (Mak. II. 7, 2.) Az ember sokszor áll válaszüton, vagy szenvednie kell, vagy Isten és az erényes életet kell megtagadnia. Szeretnénk követni Jézust ekkor is, de nem a keresztre feszítettet, mert már az ostorcsapásokat, töviskoronát, szeggek lyuggatását, a felfüggesztés fájdalmát nem kívánjuk, inkább túltesszük magunkat az erényes életen, semhogy szenvedjünk miattuk. Ámde ez csak önámítás, mert vagy valljuk be őszintén, hogy nem utánozzuk Jézust, hogy nem akarunk tanítványai lenni, hogy nem akarunk tanai miatt szenvedni, vagy nyíltan

és örömet vállaljuk az igazságért a szenvedéseket is.

2. Nem ingyen vállaljuk a szenvedéseket, és üldöztetést, hanem a mennyek országáért, melyet ugyan csak a másik életben veszünk teljesen birtokba, de már itt a földön is megízlelünk, és erről mondja az apostol, hogy ez a mennyek országának előíze nem más, mint: igazság, béke és öröm a Szentlélekben. (Róm. 14, 17.) Mert az igazságot el nem veheti az, aki inkább elszenvet mindent, mintsem hogy Krisztus tanításától hajszálnyit is eltérjen. Erre az országra készülnünk kell. Ha itt e földön az Isten országát kialakítottuk a lelkünkben, ez már biztosíték arra, hogy a másikat is elnyerjük. Azért mondja az angyal: Ne félj semmit azoktól, miket szenvedni fogsz, (Jel. k. 2, 10.) mert a világ mindig okvetetlenkedik, az ördög mindig akadékoskodik, és a test soha még nem szűnik lázongani a lélek ellen.

3. Boldogok vagytok, midőn szidalmaznak és üldöznek titeket és hazudván, minden rosszat mondanak ellenetek énérettem. (Mt. 5, 11.) Miért ne lenne boldog az, aki Krisztussal együtt hordozza a keresztet, aki érte szenved, és akit Isten éppen ezért megáld? Mert az Úr áldása meggazdagít, és nem jár azal nyomorúság. (Péld. 10, 22.) Márpedig Isten okvetetlenül megáldja azokat, akiket a világ megátkozik az igaz élet miatt, mert: Az Úr áldása az igaz fejen, (Péld. 10, 6.) vagy mint a zsoltáros vigasztalóan énekli: Ők megátkozzák és te megáldod. (108, 28.) És mi mégis szeretjük, hogy az emberek dicsérnek és áldanak minket. De hisz ez annyi, mint Isten átkát, megvetését vonni magunkra! Pedig Jézus jajt kiált azokra: Jaj, midőn az emberek titeket magasztalnak. (Lk. 6, 26.)

Tizedik hét pünkösd után.

272. ELMÉLKEDÉS.

Vasárnap.

1. Jézus az ő tanítványaitól három nagy dolgot követelt meg. Hogy életük legyen mint a só, romlatlan; legyen világító fáklya, mely bevilágítja a világ sötétségét; legyen felül emelkedett, miként a hegyen épült város. Ti vagytok a föld sója, mondotta nekik Jézus. (Mt. 51, 13.) A termőföld sivárrá lesz, ha a mindenféle sókat már kitermelte, elvesztette. Növényzet csak a földből szedi feloldott sók alakjában a táplálékát. S amiként okvetlenül szükséges a föld sója a növényi élethez, úgy apostoli átérzés nélkül a lelkeket sem lehet nevelni. S miként a föld különféle sóit a növényzet felveszi, úgy kell az apostoli lelkeknek is mindenhová eljutniok, hogy az egész emberiséget Krisztus szel-

lemében neveljék, és irányítsák. Maga a kősó, mint Plinius mondja, csípős, maró, égető, tisztító, hígító, szárító hatású. Így az apostoli férfiaknak is és minden kereszténynek csípős, maró, égető természetűnek kell lenniök önmaguk iránt, hogy lelkükön ne legyen semmiféle bűnfolt, a szenvedélyeket kiégessék magukból, lelküket mennél tisztábbá tegyék. Ez a só hígítson és szárítson egyszerre, puhítsa meg a keménységet, de a lágyságot égesse keményre. Ez a sós természet legyen az apostoli lelkekben megőrző és megtartó hatású, ne engedje, hogy a különböző szenvedélyek és eszmei áramlatok folytán megromoljanak, sőt őrizze meg őket üdén, hogy másokat is megóvhassanak a megromlástól, és felforgató tanoktól.

2. Ti vagytok a világ világossága. (Mt. 5, 14.) Az apostoli lelkektől nemcsak az kívántatik meg, hogy tanításukkal, életükkel, önfeláldozásukkal táplálékot nyújtsanak; ha-

nem az is, hogy világosságot árasztanak. Világosság nélkül nincs szerves élet a földön, nekik kell a jó példa világosságát szerte lövelniök. Ezt a világosságot nem a maguk lényéből sugározzák szét, hanem az Úr Jézustól nyerik. Ezért az apostoli lelkeknek mindenek előtt az Úr életét és példáját kell elsajátítaniok. Nem elég, ha csak maguk megtisztulnak ebben az áldott világosságban; hanem arra kell törekedniök, hogy a szent fényesség annyira eltöltse őket, hogy ezt az erényes életet szinte szerte sugározzák, másokat annak szeretetére indítsanak, hogy másokat megvilágosítsanak, másokat a tévedésektől megtisztítsanak, és a jóra gerjesszenek. Szóval és tettel jóra kell inteniök az embereket, a hibáikat ki kell javítaniok, lelküket az égi fény befogadására elő kell készíteniök, hogy Krisztus igaz tanítványaivá legyenek. Az erényekkel nem szabad kérkedni, ez bizonyos, de véka alá

sem szabad rejteni, ezt is megköveteli tőlünk az Úr Jézus. De hol vannak a mi erényeink? A tökéletes fokban bírt erényeink? A felhőktől eltakart nap nem tudja szerte sugározni a meleget és teljes napfényt, a tökéletlen erények sem vonzanak, melegítenek, világítanak. Erre a világításra törekedjünk minden erőnkből.

3. Nem rejthető el a hegyre helyezett város. (Mt. 5, 14.) Krisztus ez a hegy, csakis erre a hegyre épített város emelkedik a magasba és eltakarni nem lehet. A krisztusi lelkek azok, kiket itt az Úr városnak, megerősített helynek mond. Az apostoli lelkeknek tehát magasan kell állaniok erényben, ki kell tűnniök tökéletességben, hogy az üldöztetés idején is lássák bennük, hogy városok ők, a krisztusi lelkület megerősített helyei. Azt mondja Aristoteles, hogy a város nem más, mint a polgárok sokasága, mely éppen elegendő a közös élet fenntartására. A tökéletes lelkek is elegendő

dők, hogy amíg ők Istennel egyesülésben élnek, másoknak is biztosítsák ezt a tökéletes életet. Miként a város vezet a tudományban, jólétben, úgy kell az apostoli lelkeknek is vezetniök a krisztusi életben és annak minden boldogító érzésében. Ugyan kiemelkedünk-e a tucattlekek közül? Magasan állunk-e az erények dolgában? Erősített hely, város-e a mi keresztény érzületünk? Ne feledjük soha, hogy az apostoli lelkület mindig áldozatot hoz, mint só önmagát adja, mint világosság fényt áraszt, de mindkettőt csak úgy teheti, ha Krisztuson áll, ha kiemelkedik az erények magaslatán. E nélkül sótalan a tanítás, gyenge a világosság és nem hagy maradandó nyomokat az apostolkodás. Először magunkban kell átélnünk Krisztus tanítását, nehogy amíg másokat tanítunk, magunk elromoljunk, elsorvadjunk.

273. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. A jócselekedeteknek is van szabályuk, mert egyrészt mások példaadására nem szabad eltitkolnunk azokat, másrészt az emberek kedvéért sem szabad cselekednünk azokat. Az Úr Jézus tanítása erre nézve útmutatással szolgál édes mindannyiunknak, mert így szól: Úgy világoskodjék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák jócselekedeteiteket és dicsőítsék az Atyát, ki mennyekben van. (Mt. 5, 16.) Nem lehet mindent titokban tenni, de nem mindent kell a nyilvánosság előtt cselekedni. Amit azonban mások szemeláttára teszünk, az izigvérig legyen jó, ne legyen csak látszata a jónak, hogy így teljesítsük az apostol parancsát: Ki-ki kedveskedjék felebarátjának javára és épülésére. (Róm. 15,2.) Vigyázzunk azért minden kiejtett szóra, különösen a fiatalabbak és alattvalók előtt, mert

ezek a mi hiú, kérkedő és pajzán, jókedvű szavainkat nagyon könnyen utánozzák; de ügyüljünk magunk viseletére is, sőt cselekedeteinkre, mert ha ezek nem megfelelők, nem helyesek, nagyon könnyen az idegen bűnök részeseivé tesznek.

2. A nyilvánosság előtt véghezvitt jócselekedetekre nézve a legfontosabb az, hogy azokat Isten dicsőségére és az emberek épülésére végezzük. Tehát nem elég csupán jót cselekednünk, nem elég még az sem, hogy tettünk jó magábanvéve, hanem megkívántatik az is, főleg a nyilvánosság előtt véghezvitt jócselekedetek esetében, hogy nyilvános legyen a jószándék is, legyen az szent, hogy tessünk általa az Istennek és mások ennek láttára dicsőségek az Istent, mint minden jó megadóóját. Íme így néma ajakkal is megdicsőíthetjük az Istent. De ha valami emberi tekintet miatt elmulasztunk bármi jót is, ami Isten dicsőségére szolgálna, pedig könnyü-

szerrel megtehetnénk azt, sőt talán kötelesek is volnánk annak megtételére, máris mintegy megfosztjuk Istent az ő dicsőségétől. Meg kell azért rostálnunk még a szándékot is, mely minket a nyilvánosság előtt véghezvitt jócselekedetekben vezérel, mert sajnos nem mindig az Isten dicsőségére irányul az, pedig arra int minket már a próféta is: Én pedig az Úrhoz tekintek fel. (Mik. 7, 7.)

3. A másik szabályt így adta az Úr tudtunkra: Óvakodjatok, hogy igazságokat ne cselekedjétek az emberek előtt, hogy láttassatok azoktól. (Mt. 6, 1.) Nem szabad hiú dicsőséget keresnünk a jócselekedetekben. Nincs nagyobb igazságtalanság, mint csak ezért élni igazán, hogy mások lássák és dicsérjék, mert ezzel elraboljuk Istentől az egyedül őt megillető dicsőséget és hozzá szemtől-szembe, erőszakosan és az ő megbántásával raboljuk el tőle. Mert csakis az Isten: a dicsőség királya és Ura, mondja a zsol-

táros. (23, 10.) Szent Pál pedig így szól: Egyedül Istennek tisztelet és dicsőség! (Tim. I, 1, 17.) Ugyan mit tehet az ember Isten kegyelme nélkül? Nem Isten kegyelme-e az, mondja a nemzetek apostola: Mi bennetek mind a szándékot, mind a véghezvitelt munkálja? (Fil. 2, 13.) Márpedig a munkát illeti meg a jutalom és kitüntetés, a dicsőség. Szabad-e Istentől elvonnunk a teljes dicsőséget, mikor mi úgyszólván semmit sem tettünk, hanem ő tett mindeneket?

274. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1. Jézus nem azért jött, hogy a tízparancsolatot enyhítse, hanem hogy azt tökéletesítse. Meg is mondta: Nem jöttem fölbontani, hanem beteljesíteni. (Mt. 5, 17.) Az ószövetség intézménye, így a mózesi törvény is, csak előkészítő, tökéletlen valami volt és éppen azért volt szük-

ség Krisztus eljövetelére, hogy azt befejezze, tökéletessé tegye. A mózesi törvény csak parancsolt és Jézus most lélekkel telíti azt, bensőségességet visz a parancsok megtartásába, a szeretet és nem a félelem alapjára helyezi azt, sőt az evangéliumi tanácsokkal ki is bővíti azt. És hogy az ember könnyebben teljesíthesse azt, a már most megnevesített és tökéletesített parancsokhoz hozzáadja az ő végtelen érdemeit is és ezekből az érdemekből kegyelemforrás fakad és ez a kegyelem megsegíti az egyébként gyarló embert. Ilyen törvényhozónak hálás köszönettel tartozunk. Mivel pedig az Úr nemcsak hogy fel nem bontja a törvényt, hanem tökéletesíti, nekünk is arra kell törekednünk, hogy ne csupán ne vétsünk ellene, hanem mennél tökéletesebben teljesítsük azt.

2. Az Úr nagy kijelentést tesz : Bizony mondom nektek . . . egy betű vagy egy pont el nem marad a tör-

vényből, míg mind meg nem lesz. (Mt. 5, 18.) A zsidó írásban nemcsak betűk, hanem pontok is voltak, mert a magánhangzókat régente nem betűkkel írták. Ezért beszél az Úr betűről és pontról. De jelenti ez azt a rendkívüli pontos engedelmességet is, mellyel az Úr teljesítette mindazt, mit a próféták róla megjövendöltek. Példaképpül áll ő ebben előttünk. Előbb elmúlik az ég és a föld, mintsem hogy ő azokból csak egy szemernyit is elhagyjon. Bár mi is ilyen lelkesedéssel és pontosan megtartanók Krisztus és esetleg szerzetes rendünk parancsolatait, szabályait! Erre kell minden erőnkől törekednünk. Hajszálig teljesítsünk mindent, mert bár vékony is az a hajszál, de éppen ez mutatja meg Isten iránt való gyengéd szeretetünket.

3. De az Úr Jézus nem elégszik meg azzal, hogy tanítását feltárja előttünk, mindjárt meg is fenyeget minket: Aki tehát felbont egyet a

legkisebb parancsolatok közül, legkisebbnek fog hivatni mennyeknek országában. (Mt, 5, 19.) Ő példát adott, most megmondja mit kíván tőlünk. Nem mást, minthogy a legkisebb parancsát is teljesítsük. Nincs az a csekélység, mely nagy dologgá nem nőné ki magát. Csak kisujjunkt mutassuk is az ördögnek, máris az egész kezünket akarja. Jézus felbontásról beszél és ezzel jelzi, hogy a parancsok valami egységet, köteget alkotnak, hacsak egyetlen köteléket oldozunk is meg, a többi már utána oldozódik. Csak a legkisebb parancsok megszegéséről beszél, mert ezek megtartása a legkönnyebb, de ezen kell kezdeni a parancsolatok lelkiismeretes megtartását, mert aki a kicsivel nem törődik, a nagyot sohasem fogja megtartani. De félő is ez, mert írva vagyon: Aki a kevéssel nem gondol, lassanként elesik. (Sir. 19, 1.)

275. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

1. Az Úr Jézus többet és magasztosabb dolgokat követel a keresztényektől, mint a zsidóktól követelt. Tőlük csak azt kívánta meg, hogy a parancsolt dolgokat egyszerűen megtegyék, a tiltottakat pedig elhagyják; de tőlünk már nem holt cselekedeteket, hanem lelkeseket kíván, szeretetből fakadó, önkéntes szolgálatot igényel, mivelhogy nagy kegyelmekkel halmoz el minket, annál nagyobb erényeket is vár el tőlünk. Ha nem lesz tökéletesebb a ti igazságtok az írástudókénál és farizeusokénál, nem mentek be menyenyeknek országába. (Mt. 5, 20.) Szégyen volna, ha egy lelki ember még annyi erényességet sem tudna felmutatni, mint egy koldus, mint a legutolsó koldus. De meg félnünk is kell, hogy az Isten megvonja tőlünk az ő kegyelmét, ha nem használjuk fel azt lelkünk üdvére. A

szent versengés sohasem árt, de mindig csak a nemesebb lélekre, a tökéletesebb erényekre törekedjünk.

2. A kegyelem új törvényét adja elő Jézus az ő tanítványainak, azért azt mondja: Hallottátok, hogy mondatott a régieknek . . . Én pedig mondom nektek. (Mt. 5, 21, 22.) Szembeállítja az ószövetségi törvényt az őáltala adott törvénnyel. Az ótörvény a rakoncátlan gyermek számára készült, a durvább hibákat tiltotta, míg az ő törvénye nem más, mint a tízparancsolat, amely már a jó gyermekeknek szól, kik nem a betűt nézik, hanem a szellemet és a tízparancsolatot az Isten és a felebarát iránt való szeretet tüzeiben teljesítik, miért is még a legparányibb hibákat is kerülni igyekeznek. Az ótörvényt egyszerűen csak teljesíteni kellett, de az újtörvény megtartásához már lelkület is megkívántatik. Isten az ótörvény megtartását ideiglenes javakkal jutalmazta, míg az Úr Jézus örökéletet

ígér azoknak, akik megtartják az ő igéit, parancsait. Hálával tartozunk Istennek, hogy mi már a kegyelem törvénye alatt, a keresztségben születünk és ne elégedjünk meg Jézus parancsainak szolgálai teljesítésével, hanem tegyük meg azt a szent szeretet lelkületével.

3. Jézus nagy dolgot követel az ő gyermekeitől, az ő tanítványaitól: Legyetek tehát ti tökéletesek, mint a ti mennyei Atyátok is tökéletes. (Mt. 5, 48.) Megadta a legfőbb célt, amelyre törekednünk kell. Isten a legtökéletesebb lény, benne csak tökéletesség van és soha semmi néven nevezhető tökéletlenség nála fel nem lelhető. Amikor tehát arra törekszünk, hogy a legparányibb tökéletlenségtől is távol tartsuk magunkat, ezzel máris a legnagyobb tökéletességre igyekszünk. Mert mi más egyéb ez, mint iparkodni arra, hogy az Istent mindenekfelett szeressük, mert ő a legtökéletesebb és hogy ő is megszeressen minket. Is-

tennek ez a szeretése a legfőbb tökéletesség, Isten vizontszeretete pedig a legfőbb boldogság. Annál tisztább ez a mi Isten-szeretésünk, mennél kevesebb önzés, tökéletlenség keveredik hozzá. Erre módunkban áll vigyázni és így kezünkben van, tőlünk függ tökéletességünk is, meg boldogságunk is. Oh de még mennyi tökéletlenséget kell eltávolítanunk előbb a mi szívünkben.

276. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. Félelembe kell ejteni mindenkit annak, amit az Úr Jézus a megbotrántoztatókról mondott, vagyis azokról, akik másokat bűnre ingerelnek, vagy csábítanak, vagy kényszerítenek, vagy tanítanak, vagy másoknak a bűnre alkalmat nyújtanak, azt előmozdítják, annak elkövetésére példát adnak. Jézus igen kegyetlen szavakat használt az ilyenekkel szemben: Ha jobbszemed megbot-

ránkoztat téged, vágd ki azt és vedd el magadtól. Ha jobbkezed megbotránkoztat téged, vágd le azt és vedd el magadtól. Ha lábad megbotránkoztat téged, vágd le azt. (Mt. 5, 29. 30. és 18, 8.) Ar. Szent János azt mondja, hogy a szem az előjárókat jelenti, a kéz a velünk egyenrangúakat és rokonokat, a láb pedig az alattvalókat. Az előjáróknak nagyobb a tekintélyük és ők is botránnyunkra lehetnek, ha csakis emberi tisztelettel viseltetünk velük szemben, ha helytelen, Isten törvényeivel szembenálló tetteiket utánnozzuk és miattuk készek vagyunk még az Isten ellen is véteni. Ez nem egyszer előfordult velünk is. De vájjuk ki ezt a jobbszemünket; előjáróinkban lássuk meg az Isten helyetteseit, miattuk és az ő kedvükért soha meg ne bántsuk az Istent, ne az ő rossz példáikat utánnozzuk, hanem az Úr Krisztus ragyogó életét és ha kell, igyekezzünk őket a vezető állásból is el-

távolítani, de sohase lázongással és cselszövással, hanem forduljunk első-sorban buzgó imádságban az Istenhez és kötelességszerűen, minden keserűség nélkül tegyünk az észleltekről a főbb előjáróknál tárgyilagos jelentést. De ebben mindig az lebegjen szemünk előtt, hogy egyesegyedül a botrány megszűnése ad erre nekünk hatalmat és az rója ránk ezt a kötelességet.

2. Az Úr Jézus nem öncsonkítást akar, hogy a botrány megszűnjék, hanem keleti szín pompás nyelvezetével a botrány megszüntetésének fontosságát akarja szívünkbe vésni. Ezért beszél jobbkéz levágásáról, mintegy jelezve, hogy ha úgy szeretjük is rokonainkat és barátainkat, mint a jobbkezünket és ha oly nagyon reájuk szorulnánk is, mint a jobbkezünkre, mert hisz a jobbkezünk az ügyesebb és azzal tudunk dolgozni, még velük is szakítanunk kell. A jóbarátok és rokonok ugyanis többféleképpen megbotrán-

koztathatnak minket. Lebeszélnek, vagy visszatartanak. Isten bensőségesebb szolgálatától, vagy annyira lekötnek, körülhízelegnek, lefoglalnak minket, hogy túlságosan ragaszkodván hozzájuk, lassanként átalakul a lelkületünk és Isten szolgálatában ellanyhulunk. Ilyenkor nincs más, mint erőszakot venni magunkon, szakítani a baráti és rokoni kötelékekkel, ha fájdalmasan esik is nekünk, mert csakis így tudunk az Istennel többet foglalkozni és vele bensőségesen eltársalogni. De az Isten társasága bőven kárpótol minket minden veszteségért.

3. A láb alatt az alattvalókat, a reánk bízottakat, lelki gyermekeinket, tanítványainkat kell értenünk. Ezek is lehetnek botrányunkra, amikor nekik kelleténél többet megengedünk, a hibáikat, sőt talán bűneiket is elnézzük, másokat megsértve, őket elsőséggben részesítjük, velük feleslegesen többet foglalkozunk. Az ilyen ragaszkodás nem egyszer igen

veszedelmes, mert legtöbbször a kegyeletes tisztelet és ájtatosság kendőjében jelenik meg. Éppen ezért nehéz azt felismerni és a lelkünk nagykönnyen megejtődik, de nagy kárt is vall. Sőt ezzel még másokat is a kárhozatba dönthetünk, azokat, kiket Isten tőlünk kér számon.

277. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. Az Úr Jézus legfenségesebb tanításainak egyike a felebaráti szeretet legnehezebb műve, az ellenség szeretete. A régieknek csak azt parancsolta az ótörvény, hogy ne ölj! De Jézus így tanít: Én pedig mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket, jót tegyetek azokkal, kik titeket gyűlölnek és imádkoztatok üldözőitekért és rágalmazóitokért, hogy fiaii legyetek atyátoknak, ki a menyekben van. (Mt. 5, 44. 45.) Krisztus megparancsolhatta ezt, mert ő

az: Aki előbb szeretett minket (Jn. I, 4, 10.) Szeretett minket akkor is, amikor mi még ellenségei voltunk: Midőn még ellenségei valánk, megbékéltetett minket Istennel halála által. (Róm. 5, 10.) Ne feledjük soha, hogy ellenségünk épúgy Isten teremtménye, mint mi; hogy Isten mindkettőnk Atyja, tehát Istenben testvérek vagyunk; hogy mindkettőnket egyenlőképpen az ő szolgálatára hívott meg, ugyanazt a végcélrt tűzte elénk és ugyanaz a szent vér váltott meg mindkettőnket. Ezért kell még ellenségeinket is szeretnünk. Azt se felejtjük el, hogy sokszor ellenségeink nagyobb lelki hasznunkra vannak, mint legjobb barátaink, mert az örök dicsőség elnyerésére alkalmat és módot nyújtanak és megbocsátván nekik, az Istentől mi is bűneink bocsánatát nyerjük. A gyűlölettel csak ártunk a magunk lelkének és sokkal nagyobb sebet üt rajtunk, mint az, amivel más a mi gyűlöletünket kiváltotta. Szeres-

sük tehát ellenségeinket is, hogy Isten is szeressen minket.

2. De Jézus nem egyszerű szívbéli szeretetet kíván tőlünk ellenségeinkkel szemben, hanem azt akarja, hogy szívvel, szóval és tettel szeressük őket. A nem gyűlölés még nem szeretet, csak rosszat nem tesz. A szeretet soha nem tud tétlen lenni, ha mást nem tehet, legalább imádkozik azokért, kik őt megbántották. Nem fizet gorombáskodásért gorombáskodással, nem viszonozza a rágalmat rágalommal, hanem inkább hallgat, ha mást nem tehet; dicsér, ha arra alkalom nyílik, az átokért áldást kíván, miként Szt. Pál tette; aki kövel dobálta meg, azt kenyérral dobálja vissza, vagyis jólétbe segíti, kenyeret ad a szájába. De hisz maga a mi Mesterünk is még hóhéraiért is imádkozott a keresztfán

3. Az Úr Jézus drágán megjutalmaz minket mindazért, mit az ő kedvéért véghezviszünk; az ellenség szeretését is gazdagon visszafizeti nekünk, mert

azt mondja, hogy ezért az Isten fiaivá válunk. Ki nem akarna Isten fiává lenni? Ki nem szeretne erre a nagy méltóságra a legrövidebb úton és leghamarabb eljutni? Íme a rövid és biztos út: Szeressük el-lenségeinket. Azt mondja Ar. Szent János, hogy Isten fiai vagyunk-e, azt csakis abból tudhatjuk meg, hogy hasonlítunk az Istenhez, márpedig ő: Az ő napját felvirrasztja a jókra és gonoszakra. (Mt. 5, 45.) Hányszor megbántjuk mi az Istent és ő tovább is szeret minket, életben hagy minket és megbocsát nekünk! Jól mondta egy valaki: Nem lehetsz nyomorult, ha megengesztelted az Istent.

278. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. A tanítványok sokszor látták, hogy Jézus félrevonul és egész éjszakákat imádságban tölt. Jámbor emberek lévén, szerették volna tudni, hogy miképpen imádkozik, azért meg-

kérték őt, hogy tanítsa meg őket imádkozni. Az Úr eleget tett kérésüknek, de előbb megtanította őket, hogy mi kell ahhoz, hogy jól imádkozzanak. Te pedig, mikor imádkozol, menj be kamrádba és ajtóbetéve imádd Atyádat. (Mt. 6, 6.) A helyes imádsághoz mindenekelőtt az kell, hogy úgy testileg, mint lelkileg távol legyen tőlünk minden zavaró dolog, nyugtalanság. A külvilág hat érzékeinkre és mivel ezek a lélek ablakai, zárva kell őket tartanunk, hogy a lelkünkön ne járjon át minden szellő. Isten a magányosságban szokott lelkünkhöz szólani. Azért Krisztus is a mi tanításunkra félrement a tömegtől, sőt még a tanítványaitól is és úgy imádkozott. A lelki zavaroktól még ennél is jobban távol kell lennünk. A felizgatott lélek, ha csak egyetlen szenvedély okozta is a kedélyháborodást, nem hagy nekünk nyugtot és nem tudunk az Istennel odaadással eltársalogni. Hogy miért oly csekély a

mi imádságunk eredménye, annak oka az, hogy érzékeinket szabadjukra engedjük, indulataink szinte vígan tombolhatnak bennünk. Így ne is csodálkozzunk azon, hogy imádság idején nem tudjuk magunkat összeszedni. És hogy erre képesek legyünk, máskor is arra kell törekednünk, hogy néha-néha magunkba szálljunk.

2. Ezután megtanította az Úr, hogy miképpen imádkozzanak: Így imádkozzatok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben. Amikor imádkozni kezdünk, mindenek előtt tudnunk kell, hogy kihez szólunk. Az Atyához szólunk. És ez tiszteletre, bizodalomra, szeretetre gerjeszt minket, amikor imádkozunk. Sajnos mi nagyon is reászolgáltunk a korholásra: Ha én atya vagyok, hol az én tiszteletem? (Mal. 1, 6.) Mert nagyon is méltatlan fiai vagyunk ennek az Atyának. Indítson ez minket aláztosságra és magunk megvetésére. Mi Atyánk ő. De ha ő a mi Atyánk,

akkor mi emberek mindannyian testvérek vagyunk és mint egy Atyának fiai, egymást szeretni is tartozunk. Istennek nem tetszhetik a mi ajándékunk mindaddig, míg nem szeretjük egymást. Ki vagy a mennyekben. Mit mondunk ezzel? Azt, hogy ő egyedül az, aki mindig van, minden más őáltala lett. Mily nagy tisztelettel kell tehát iránta lennünk. De a mennyekben van, tehát oly tisztelettel, hévvel és buzgalommal kell imádkoznunk, hogy az felhasson az égbe. De mert égbe kell hatolnia, nem illik, hogy csakis földieket kérjünk. Ilyennek kellene lenni a mi imádságunk kezdetének, de sajnos másmilyen az.

3. Szenteltessék meg a te neved. (Mt. 6, 9.) Ez a legelső kérés, de nincs is, mit inkább kellene kívánunk, mint hogy az Istent mindenki megismerje, tisztelje, szeresse és neki szolgáljon; mint hogy becsüljék szentségét, szeressék jóságát, féljenek tőle, mert végtelen igazságos

és minden teremtmény engedelmeskedjék neki. A mi végcélunk is ez. Erre kellene mindent és mindenünket irányítanunk. De mi legtöbbször csak ajakkal és nem szívvel imádkozunk, szóval elmondjuk, de tettel megcáfoljuk, mert magunkat felettébb becsüljük, megbecsülésünket szenvedélyesen hajszoljuk, pedig így kellene a zsoltárossal szüntelen fohászodnunk: Ne nekünk, Uram, ne nekünk, hanem a te nevednek adj dicsőséget (113, 9.)

Tizenegyedik hét pünkösd után.

279. ELMÉLKEDÉS.

Vasárnap.

1. Az Úr imádságának második kérése így hangzik: Jöjjön el a te országod. (Mt. 10.) Istennek hármassága van. Uralkodik bennünk: Az Isten országa bennetek vagyon, mondta Jézus. (Lk. 17, 21.) Uralko-

dik minden népen és nemzetben : Az Úr az ország és ő uralkodni fog a pogányokon, mondja a zsoltáros. (21, 9.) De a tulajdonképpeni országa a mennyek országa, hol a jó angyalok vannak, hová a szentek jutottak boldog haláluk után, míg nekünk erre egész életünkön át készülnünk kell, utána vágyakoznunk kell, hogy bármelyik percében életünknek azonnal átmehessünk a boldogok honába. Oh ha ez a kérés szívünkből fakadna és ne gúnyolódnánk szinte, amikor ezt imádkozza ajakunk, az Istennel ; ne csalnók és áltatnók ilyenkor magunkat ! Hiszen úgy szeretjük ezt a nyomorúságos földi életet, úgy ragaszkodunk ehhez a világhoz ! Nem tudom, mit szólnánk, ha ebben a percben meg kellene halnunk, ha azonnal mindentől búcsút kellene vennünk ?

2. A harmadik kérés így szól : Legyen meg a te akaratod, miképpen mennyben, azonképpen itt a földön is. (Mt. 6, 10.) Isten akaratánál

nincsen szentebb és igazságosabb valami. Ennek kellene minket teljesen áthatnia, mindig az ő akaratát kellene cselekednünk, mert csak visszaélés az, amikor nem az ő akaratára, hanem a mi fejünk szerint cselekszünk. Urunk ő és Atyánk ő, azért így kellene szólanunk: Mindazt, amit Urunk, Királyunk parancsol, örömetest megteesszük szolgálid. (Kir. II. 15. 15.) Vagy amit Tóbiás mondott: Mind, amiket parancsoltál, megcselekszem atyám. (Tób. 5, 1.) Nemcsak így kell szólanunk, hanem így kell tennünk is. Mi azonban nagyon könnyen túltesszük magunkat az ő akaratán, parancsolatain, sugallatain. Mert gyengén állana lelki életünk, ha csakis parancsait akarnók megtartani és nem azt, hogy mindenben az ő kedvét keressük. Úgyis elég baj, hogy eddig csak a saját fejünk és a szenvedélyeink szerint éltünk, miért ne élnénk ezentúl az ő tetszése, akaratára és szándéka szerint?

3. Azt kérjük a harmadik kérdésben, hogy az Isten akarata legyen mérvadó itt a földön is éppen úgy mint ott fent a mennyekben. A mennyek országában az angyalok és dicsőült szentek a legtökéletesebben teljesítik az Isten akaratát, nekünk is ezt kellene tennünk. Igaz, hogy akaratunk szabad, de éppen azért szabad, hogy tetteink ennél fogva érdemszerzők legyenek : azért nem szabad, hogy : A gonoszság palástjául használjuk a szabadságot. (Pét. I. 2, 16.) Amiként a mennyben minden okoskodás nélkül, szeretetből teljesítik mindenben az Isten akaratát, úgy kell nekünk is azt cselekednünk. De mi még nagyon távol állunk ettől. A szenvedélyek, a rossz hajlamok miatt sokszor még a csekélységek is nagyon nehezünkre esnek. Mit tennénk akkor, ha az Isten nagy dolgokat, sőt életünk feláldozását kívánná? Bizony nagyon gyarlók vagyunk, nagyon gyengén áll a mi lelki életünk.

280. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. A Miatyánk negyedik kérése így szól: Mindennapi kenyerünket adjad nekünk ma. (Mt. 6, 11.) Mit kérünk ebben? Azt, hogy amint a koldusok teszik, az isteni kegyelem ajtaja előtt a mindennapi testi és lelki táplálékot kérjük Istentől. Testünk számára kenyeret kérünk, nem pedig kéjörömet, vagy gyönyöröket, mint Szent Pál is mondja: Eledelünk lévén tehát és ruházatunk, azzal elégedjünk meg. (Tim. I. 6, 8.) Nem elég csak szóval elmondanunk az imádságot; mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, hanem érezzük át azt is, hogy eledel dolgában nem szabad változósnak lennünk, az egyszerűbb ételeket jobban kell szeretnünk és ha közösen étkezünk, sohase zúgólódjunk az eledel miatt. Ha már mindannyian koldusok vagyunk, hogyan merjük követelni a jobb és íz-

letesebb falatokat nap-nap után? Köszönjük meg Istennek azt is, hogy jól lakhatunk, nemhogy drága és finom ételeket kívánjunk. De a lélek eledelét is kérjük ebben a kérsben. Ez pedig az Isten ígéje, mert ez élteni a lelket és a legméltóságosabb Oltáriszentség, amelyhez ha nem is járulhatunk mindennap, de legalább vágyakozzunk utána szent kívánsággal és így lelkiképen mindennap akár többször is megáldozhatunk. Élünk úgy, hogy bármely percben megáldozhassunk.

2. A Miatyánk ötödik kérése ez: És bocsásd meg nekünk a mi vétkeinket, miképen mi is megbocsátunk az ellenünk vétetteknek. (Mt. 6, 12.) Szó szerint tulajdonképpen azt kérjük, hogy engedje el az Isten nekünk a mi összes tartozásunkat. Márpedig mint Szt. Bernát mondja: egész lényünkkel Istennek tartozunk, mert tőle kaptuk azt. De Isten adósai vagyunk az összes természeti és kegyelmi ajándékokért is. Ki-

mondhatatlan hálátlanság lenne, Isten ajándékait az ő megbántására fordítani, mert azért kaptuk azokat, hogy az Istent csak még jobban szeressük. Legnagyobb tartozásunk azonban a bűneink miatt támadt és ezt csakis Krisztus érdemei révén tudjuk leróni. Bűnösségünk tudata alázton meg minket; de azt se felejtjük soha egy percre sem, hogy az Isten végtelenül irgalmas és így bizalmunkat elveszítenünk nem szabad. De ugye sehogy sem illik az, hogy ebben a percben a bűneink elengedéséért esedezzünk és a másik percben meg újabb bűnadósságot csináljunk? Isten nem hagy magából gúnyt üzni!

3. A bűnbocsánatot hiába kérnök, ha a feltételnek nem teszünk eleget: mert csak egy feltétel alatt nyerhetjük meg azt. Mint az Úr is mondotta: Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő bűneiket, mennyei Atyátok nektek is megbocsátja vétkeketek. (Mt. 6, 14.) Azért mond-

juk az imádságban is, miképen mi is megbocsátunk az ellenünk vétőknek; ami ennyit jelent, hogy úgy bocsássa meg Isten a mi bűneinket, mint ahogyan mi is megbocsátunk felebarátunknak. De ebben valami felséges jóság nyilvánul meg az Isten részéről velünk szemben; Íme én a te kezedbe teszem jövődö ítéletet, mondja Ar. Szent János. És hozzá az Isten azonnal megbocsát, valahányszor csak bocsánatát kérjük, sőt az ő kegyelme kelti életre bennünk azt a vágyat is, hogy Istentől bocsánatot kérjünk. Mi azonban, elég fájdalom, nem szoktunk azonnal mindent felejtetni, pedig nem szabadna a napnak lenyugodnia a mi haragunk felett, nem szabadna haraggal szívünkben pihenőre térnünk, előbb meg kellene bocsátanunk felebarátunknak. Ne azt hangoztassuk, hogy nem vagyunk kötelesek velük szóba állani, hanem egyengessük útját a megengesztelődésnek azzal, hogy bár megbántot-

tak, mégis megszólítjuk őket. Ne emlegessük azt, hogy már nem egyszer megbocsátottunk, de csak ismét sértegetnek és megbántanak minket, hogyan tudnók felejtetni a történeteket, hogy vethetnénk fátyolt a multra. S bár unos-untalan azt emlegetjük, hogy mi nem tudunk senkire haragudni, kevés ember tud teljesen megbocsátani és megbántói iránt már nem tud a régi és baráti érzéssel és viselkedéssel lenni. Ezen változtatnunk kell! Az érettünk meghalt Üdvözítő megérdemli, hogy érette ezt a nagy áldozatot is meg-hozzuk.

281. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1. A Miatyánk két utolsó kérése így hangzik: És ne vigy minket a kísértetbe, de szabadíts meg a gonosztól. (Mt. 6, 13.) Az előbbi kérsben azért esedeztünk, hogy Isten bocsássa meg nekünk a bűneinket,

most meg azt kérjük, hogy az Isten mentsen meg bennünket az újabb bűnöktől, mert gyarló, bűnre hajló emberek vagyunk, gonosz vágyaink szüntelenül ostromolnak minket, sok az ellenségünk és hatalmasak. Nemcsak a világ és a test, nemcsak az emberek és szenvedélyek, hanem a gonosz szellemek ellen is hadakoznunk kell. Egymagunkban nem vagyunk elég erősek, azért segítség után kell néznünk, hogy megállhasuk helyünket. Nagy és veszedelmes kísértéseknek vagyunk kitéve, ezeket fel kell ismernünk, hogy valami úton-módon diadalmaskodhasunk felettük. Hogy Isten az ő kegyelmével velünk lesz, arról még csak kételkedni sem szabad, mert Isten senkitől sem tagadja meg kegyelmét, ha az illető is megteszi a magáét. Azért mondja a közmondás is: Segítség magadon, az Isten is megsegít. De a mi tőlünk telik, azt mindig elvárja tőlünk az Isten.

2. Nem azt kérjük az Istentől,

hogy sohase legyenek kísértéseink, hanem hogy ne engedje meg azt, hogy a kísértésben elbukjunk. Mert a kísértés nem egyszer javunkra válik, mert érdekemet szerzünk általuk, alázatosságra tanít, Istenben való bizodalomra készítet minket. De ha már így könyörgünk, akkor szinte Isten-kísértés és Isten-gúnyolás volna, szabadon és készakarva kitenni magunkat a kísértésnek. A folyóba ugrani és arra kérni Istent, hogy szárazak maradjunk, ez már balgatagság volna. Ha komoly a mi imádságos kérésünk, akkor mindattól vissza kell magunkat tartanunk, ami minket bűnre vihetne.

3. Az utolsó, a hetedik kérdésben azt kérjük az Istentől, hogy szabadítson meg minket a gonosztól. Minden rossztól, bajtól, mely testünket vagy lelkünket fenyegeti. A testi bajok nem mindig vannak ártalmunkra, magukban véve még nincsenek örök üdvösségünkkel ellentétben, csakis az emberi gyarlóság

miatt veszedelmesek üdvösségünket tekintve. Hányszor éppen a bajok, szenvedések, betegségek vezetnek minket Istenhez! A baj csak az, hogy sokszor magunk álljuk útját annak, hogy Isten tényleg megszabadítson minket a gonosztól, mert lomhák és restek vagyunk, mert könnyen elkeseredünk, mert csakúgy immel-ámmal, csakúgy félig-meddig vagyunk rajta, húzzuk-halogatjuk azt, sőt lehetetlennek véljük a kísértéstől és a rossztól való szabadulást. Jajt kiáltunk: Oroszlán vagyon ott kinn! (Péld. 22, 13.) És szinte megdermedünk és a kisujjunkat sem merjük mozdítani.

282. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

1. Jézus az ő hegyi beszédében kitért a vagyongyűjtésre is és így tanított: Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsda és

moly megemészti és hol a tolvajok kiássák és ellopják. (Mt 6, 19.) Szt. János ezt röviden így fejezi ki: Ne szeressétek a világot! (Jn. I. 2, 15.) A kincsek alatt tehát a világ szeretetét kell érteni, a szemek és a test kívánságát és az élet kevélységét. És miért ne szeressük? Azért, mert jön a halál és ez mint a moly megemészti, mint a tolvaj kiássza, elrabolja tőlünk a földieket. Azután meg mi itt e földön csak vándorok vagyunk és a jövő életnek kell szüntelenül előttünk lebegnie. Márpedig nehéz annak a vándornak az útja, nem halad az messze, aki minduntalan meg-megáll, körülnéz, elmulat, aki mindent felszed batyujába, mert sietni, előre haladni a célja felé nem tudhat az, aki a teher alatt könnyen kimerül és talán idő előtt kidől és így útja végét soha el nem éri. Ha Isten még ma számonkérné lelkünket, nem találna-e minket éppen ülve, pihenve; ugyan találna-e nálunk kincseket? És mit

élnének ezek, nemde csak kárunkra lennének ?

2. De ha ne gyűjtsünk magunknak itt kincseket, mit tegyünk ? Megmondja az Úr: Hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket az égben, (Mt. 6, 1, 20.) mert ezek itt jó helyen vannak. Mert az ég a mi hazánk, oda vándorolunk, jó azért, ha már előre elküldjük oda az ott értékes és érvényes kincseket, annál is inkább, mert ott már nem szerezhetünk és ha itt nem gyűjtünk, oda üres kézzel kerülünk. Mire való itt halomra gyűjteni a kincseket, vagyont, gazdagságot, mikor mindezeket itt kell hagynunk és magunkkal semmit el nem vihetünk ; míg ha az ég számára gyűjtünk kincseket, ha azokat itt e földön mindenáron összevásároljuk és azonnal átküldjük az égi hazába, azok ott jó, biztos helyen vannak, megvárnak minket és értékcsökkenés nélkül örökké élvezhetjük azokat. Kincsről van szó, nem holmi apróságok-

ról, utánzatokról. Ilyeneket, nagy és értékes dolgokat kell előre küldeni. Ne mulasszunk el tehát egyetlen jó alkalmat sem, ha ilyen kincs megszerzéséről van szó, sőt arra törekedjünk, hogy a legjavát, a legértékesebbeket vásároljuk fel.

3. De az Úr Jézus megmondja azt is, hogy miért tegyük ezt, miért ne földi, hanem égi javakat gyűjtünk: Mert hol a kincsed vagy, ott vagy a szíved is. (Mt. 6, 21.) Amit becsülünk, azt meg is szeretjük és ahhoz hozzánőtt már a szívünk is. Nincs ott szeretet, hol nincs megbecsülés. A szeretet pedig átalakít minket; ha a földieket szeretjük, földiekké tesz minket; ha az égieket szeretjük, égiekké válunk; míg ha Istent szeretjük, istenivé leszünk. Szerencsétlen az az ember, akinek a szíve a földbe gyökerezett, aki szívét a földre hajlította. Balga az, aki sárdarabot vesz azon a szereteten, amellyel és csakis ezzel magát az Istent is megvásárolhatná

magának. De hát ezt jól tudjuk és az ember, mert gyarló, azért mégis csak a földhöz köti szívét.

283. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. Az Úr Isten nem a pusztá cselekedetet, hanem inkább a szándékot tekinti bennünk. Sokszor nem sikerül kívánságunk szerint valami munkánk, de azért nagy érdemeket szerezhethünk vele a jószándék által. És sokszor képtelenek vagyunk valamire, de hön óhajtanánk azt megcselekedni és ekkor már vágyunk miatt is a munka érdemében részesülünk. Az Úr Jézus remek tanítást adott erre a hegyi beszédében: Tested világa a szemed; ha szemed tiszta, egész tested világos lesz. (Mt. 6, 22. 23.) A szem alatt képletesen három dolgot is érthetünk: az előljárót, az észet és a szándékot. Ha valaki mások fölé van rendelve, mint a szülők, tanítók, cseléd tartók,

előjárók ; ezek az alattvalók szeme. S miként a szem irányítja lépteinket és minden más testi munkánkat, úgy kell ezeknek az előjáróknak is az alantasokat vezetniök, irányítaniök, a ballépésektől visszattartaniök, a rossz útról visszatéríteniök. Baj volna, ha e szemben a pártoskodás hályoga ülne, ha félhomály miatt nem látna, ha színvak volna ; de az is baj, mikor a szem hiába lát, mert úgysem adnak reá semmit. Azt se felejtsék a feljebbvalók, de az alattvalók sem, hogy a szem erőszakosan lép fel, nem gorombáskodik és a többi tag mégis mindig örömet követi útmutatását, parancsát. Nem lehet el emberi társadalom, még a család sem, előjáró nélkül. Isten ezt már így rendelte. A szem dolga a színeket megkülönböztetni, mert a szenvedélyek elvakítanak. Az igazi lelki ember még a szeme villanására is vigyáz az ő előjárójának.

2. Ar. Szent János azt mondja,

hogy az emberi értelem az ember lelkének a szeme. Ha az egyszerű és tiszta, ha a szenvedélyek hályoga nem borítja azt be, ha nem áldozata a test és a világ sugallta tévedéseknek, akkor minden cselekedetünk világos leszen és tetszik az Istennek. Mert eszünk után indul az akaratunk is. Azért szükséges, hogy értelmes emberhez méltó elveket valljunk. Vajjon ilyenek-e a mieink? Egyszerűek-e azok és Istenre irányulnak-e? Vagy talán kétfelé sántikálnak, Istent is szeretnék kielégíteni, de még inkább az emberi kényelmet? Törekedjünk mindig arra, hogy értelmesen és észszerűen éljünk, ne a test és a világ balgaságai után induljunk, hanem az örök eszménykép, a mi Istenünk kívánása szerint, tiszta, igaz, őszinte lélekkel egyedül csak neki akarjunk tetszeni.

3. Szent Ágoston szerint a szem alatt itt Jézus a szándékot értette. És ez a szem mindig álnok és go-

nosz, valahányszor nem Istenre, hanem másnak cselekszi meg azokat a szolgálatokat, melyekkel az urát kellene szolgálnia. Ha pedig ura ellenségének tenné ezt, ez már egyenes áruság volna részéről. És íme mi is így teszünk, amikor nem egyedül Isten dicsőségét keressük tetteinkben, hanem annak mellőzésével a hiúságot és önző hasznot hajszoljuk. Nagyon fontos, hogy egyszer már ráeszméljünk arra, hogy milyen fontos és milyen hasznos, sőt szükséges a tiszta és őszinte szándék minden cselekedetünkben. Legyünk tehát rajta, hogy a szándékunk szeme mindenkor és mindenben Istenre irányuljon az Istenért, mert ez szerez nekünk érdemeket, kegyelmeket és dicsőséget.

284. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. Nagy igazságot mondott ki az Úr Jézus, amikor így tanított: Senki két úrnak nem szolgálhat, mert vagy

egyiket gyűlölni fogja és a másikat szeretni, vagy az egyiket eltűri és a másikat megveti. (Mt. 6, 24.) Valóban nem lehet egyszerre két úrnak szolgálni, mert mindegyik mást követel, sokszor homlokegyenesen ellenkezőt parancsol. Minden embernek két ura van. Az egyik természetesura, ez az Isten; az ő hatalma felettünk törvényes, mert ő alkotott minket. A másik már zsarnok, csak feltolja magát, az uraságra nincs semmi jogcíme és ez a test, az érzékek embere és az rendesen lázong az Isten ellen. Boldogtalan, aki e zsarnok uralma alatt nyög, mert mást sem tesz, mint folyton követel, gyötör, kínoz, de még ennél is boldogtalanabb, aki önként uralma alá hajtja fejét. Szabad akaratunk van, egyedül tőlünk függ, hogy kinek szolgálunk, mert az nem lehet, az hasztalan törekvés, hogy mindkettőnek egyszerre szolgálni tudjunk. Mondjuk azért Istennek a zsoldárossal: A te szolgád vagyok én. (115, 16.)

2. Az Úr Jézus megmondja annak okát is, hogy miért nem lehet egyszerre mind a két úrnak szolgálni. Mert ellenkezőket parancsolnak. A test olyat, amit szeret az ember; az Isten pedig olyat, amitől a testi ember visszariad, amit kerül és gyűlöl. Csakis egy urat elégíthetünk eszerint ki, mert a két parancs ellenkezik egymással. Mert vagy járom alá vetjük az érzéki embert, miként Isten parancsolja és féken tartjuk kívánságainkat, vagy pedig megengedünk magunknak mindent, miként azt a testi ember követeli és a teremtményekben keresünk örömet vagy legalább arra törekszünk. Mivel pedig egyszerre mind a kettőt nem tehetjük, boruljunk le a mi Istenünk elé, szenteljük magunkat az ő szolgálatára és mondjuk: Alattam lesz a (gonosznak) kívánsága és én uralkodom rajta. (Móz.I. 4, 7.)

3. Hogy miért nem lehet egyszerre két úrnak szolgálnunk, annak a másik oka a mi emberi természetünk.

Nem tudunk egyszerre akarni is, meg nem is valamit; márpedig erre vállalkoznánk, ezt kellene tennünk, ha két úrnak akarnánk egyszerre szolgálni. El kellene nyomni vágyainkat, mert Isten ezt kívánja tőlünk, de ugyanakkor ki is kellene azokat elégítenünk, mert a testi ember meg ezt követeli tőlünk. Az egyiket okvetetlenül meg kell tennünk. Most melyik parancsot teljesítsük? Tőlünk függ, mert akaratumk szabad; de eszünk azt mondja, hogy jobb a hatalmasabbét, a jobbét, az Istenét cselekednünk, mert ő bár parancsol, de egyúttal hervadhatatlan koronával is jutalmaz és úrrá tesz, míg a test csak szenvedésekkel és gyötrelmekkel fizet, csak megaláz és rab-szolgává tesz minket.

285. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. Jézus az ő hegyi beszédében foglalkozott az élet gondjaival is, hogy mint kell ezekben viselked-

nünk. Így szólott: Azért mondom nektek: ne aggódjatok éltetekről, mit egyetek, sem testetekről, mibe öltözzetek. (Mt. 6, 25.) Krisztus e szávaiban tilalom van, mert eltiltotta apostolait attól, hogy a test és a testi szükségletek miatt aggodalmasan szorgoskodjanak, mert az ugyan semmit nem használ, a töprengéssel senki egy könyöknyit sem adhat természetéhez. (Mt. 6, 27.) De még ez a felettébb való gondoskodás útjában áll a lélek kellő gondozásának, pedig a lélekre több gondot kell fordítani, mint a testre. Nem több-e az élet (a lélek élete) az eledelnél? — mondotta az Úr. (Mt. 6, 25.) Mire való tehát a folytonos töprengés, a hely, a működési tér, a kényelmes élet miatt? Hisz mennél többet gondolunk ezekre, annál inkább feledjük lelkünket; márpedig a halhatatlan lélek sokkal becsesebb, mint a romlatag és haladó test.

2. Minden földi gondunkat Istenre kell hagynunk, erre tanít minket

az Úr Jézus: Hisz tudja a ti Atyátok, hogy mindezekre szükségtek vagyon. (Mt. 6, 32. A madarakat ő táplálja, a mezők liliomait ő ruházza, ismeri a mi szükségleteinket is és atyai gondviselése reánk is kiterjed, csak reá kell magunkat bízunk, mint a zsoltáros is mondja: Vesd gondjaidat az Istenre és ő táplálni fog téged. (54,23.) Mire való tehát aggódni egészségünk miatt, vonakodni egyes megbizatástól, munkakörtől? Hisz ez egyenesen bizalmatlanság az Istennel szemben! Hol a hitünk? Hisz mindezeket a pogányok keresik, akiknek nincs hitük. (Mt. 6, 32.) Nem így kell tennünk, hanem bízzuk magunkat egészen az Istenre: Mert neki gondja van rátok. (Pét. I. 5, 7.)

3. Nem földieket, hanem a mennyieket kell szorgos gonddal keresnünk: Keressétek azért először az Isten országát és az ő igazságát (Mt. 6, 33.) és minden földi dologról gondoskodik majd az Isten. Mert

csakis az Isten országa és az ő dicsősége a mi igazi boldogságunk. Isten igazsága nem más, mint a jámbor, istenes élet és mindaz, ami bennünk ezt elősegíti. Ez legyen tehát a mi legfőbb és legelső gondunk, nehogy másféle gondok háttérbe szorítsák azt. Mihelyt másodrendűképpen kezeljük, már semmiképpen sem érvük el. Nem lehet Istennek tetszeni, hacsak nem becsüljük meg ezt annyira, mint amennyire ő annak megbecsülését akarja. Balga ember, aki a hitványságra gondot visel, de a drágaságot elhanyagolja. Lehetne-e valamit csak hasonlítani is a mennyek országához? Van-e valami, ami boldogabbá tehet, mint a mennyei dicsőség? Ezért parancsolja meg Jézus, hogy Isten országa és az ő igazsága legyen legfőbb gondunk tárgya, sőt erre legyen egyedül gondunk. Mert erre teremtett minket az Isten, miért ne igyekeznők tehát azt minden áron megszerezni?

Tizenkettedik hétpünkösd után.

286. ELMÉLKEDÉS.

Vasárnap.

1. Az emberek között egyik legelterjedtebb bűn mások vakmerő megítélése. Jézus az ő hegyi beszédében erre is kitér: Ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek! (Mt. 7, 1.) Isten nem arra teremtett minket, hogy embertársaink bírái legyünk, hanem hogy barátilag szeressük őket. Az Atya minden ítéletet átadott a Fiúnak. (Jn. 5, 22.) Ki merészeli ezt a jogot Isten Fiától elrabolni és magáénak tartani? De már az igazságosság is megköveteli, hogy senkit ne tartsunk addig rossznak, míg csak reá nincs bizonyítva. A szeretet pedig már ennél is többet követel tőlünk, azt t. i., hogy amíg csak lehet, felebarátunk minden tettét jóra magyarázzuk. És csak szegénységi bizonyítványt állítunk ki magunkról, amikor felebarátunkat vakmerően

megítéljük. Mert nemde, aki milyen maga, olyannak tart másokat. A vakmerő ítélettel tehát megbántjuk az Istent, ki azt parancsolja, hogy szeressük egymást; megbántjuk felebarátunkat, mert a felebaráti szeretetet sértjük meg vele; de meggyalázzuk magunkat is, mert eláruljuk alantas gondolkozásunkat. Ne mást, hanem saját magunkat ítéljük meg, ezzel sohasem teszünk rosszat, ez csak javunkra válik és majdan az Isten sem ítél meg minket.

2. A vakmerő ítélettel büntetést érdemlünk: Mert amely ítélettel ítélték, olyannal ítéltettek meg. (Mt. 7, 2.) Erre a bűnhődésre ugyancsak reászolgáltak a vakmerő ítélezők. Azzal bűnhődnek, ami által vétkeztek. Mert az emberek őket is megítélik és Isten nem egyszer megengedi, hogy ugyanabba a hibába essenek, mint amelyért ember-társukat szeretetlenül megítélték és az ő esésük botrányosabb legyen. Azért int Szent Pál: Miért ítéled

meg atyádfiát? Holott mindnyájan Krisztus ítélőszéke előtt fogunk állani? (Róm. 14, 10.) És mennél keményebben elítéltük felebarátunkat, annál ridegebb és szigorúbb ítélettel sujt majd Isten is minket. Menthetetlen vagy, bárki légy, oh ember, ki ítélsz, mondja Szent Pál. (Róm. 2, 1.) Van-e ennél súlyosabb valami? Féljünk azért Isten ítéletétől és ne feledjük, hogy: Mindenki magáról fog számot adni az Istennek. (Róm. 14, 12.) Ne másra, hanem arra legyen tehát gondunk, hogy miként felelünk meg majd magunkért.

3. És hogy ez a csúf, vakmerő ítélkezés szokásunkká ne váljék, csak arra kell gondolnunk, hogy nincs ember hiba nélkül és jómagunk talán több és nagyobb ballépést követünk el, mint az, kit megítélünk; csakhogya mi nem igen szoktuk észrevenni a magunk hibáit. Képmutató! Vesd ki előbb a gerendát tetszemedből, s azután lásd, hogy vedd ki a szálkát atyádfia

szeméből. (Mt. 7, 5.) Van magunknak is elég fogyatkozásunk, hibánk, erre legyen gondunk, ne felebarátunk fogyatékoságaira. Jól mondta Szent Ambrus: A tennen bűneidnek tudatában ugyan hogyan mersz más bűne felett ítélkezni? És hányszor előfordul, hogy más jócselekedetét is rossznak mondjuk és ilyenkor nagy igazságtalanságot követünk el; ha pedig azt lehet jónak és rossznak minősíteni, szeretlenség, amikor mi csakis rossznak ítéljük. De ha tényleg rossz is az, amit felebarátunk cselekedett, legalább a szándékát tartsuk jónak, ha már a tettet védelembe nem vehetjük, Szent Bernát szerint legalább mentsük, mondjuk, hogy tudatlanságból, elhirtelenkedésből, véletlenül tette.

287. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. Mikor az ember bajban van,

fohászkodik az Istenhez, mert úgy érzi, hogy itt már csak az imádság segít. Az Úr Jézus azonban hegyi beszédében megtanít minket arra, hogy máskor is kell imádkoznunk, kell pedig állhatatosan és bizalommal esedeznünk az Istenhez, ki mint jó atya meghallgat minket. Így szól hozzánk: Kérjetelek és adatik nektek, keressetek és találtok, zörgesetek és megnyitvatik nektek. (Mt. 7, 7.) Mert az imádság révén nyerünk itt kegyelmeket és majdan örök dicsőséget. Kegyelem híján vagyunk? Imádkozzunk, kérjük alázatosan, mert ezt Szent Ágoston szerint csak esedezve lehet kérdecelni. Keressük azt kitartó esedezéssel és zörgessünk bizodalmasan. Milyen a mi imádságunk? Az bizony távolról sem alázatos, mert nem ismerjük a magunk rettenetes nyomorúságát és hányszor könyörgünk az alázatosság kegyelméért, de közben már félve gondolunk a megaláztatásra. A szegény Jézust

is úgy szeretnők követni, hogy azért mindenünk meglegyen. Türelmességet is kérünk, de a fájdalmat, azt már nem kívánjuk. Nem is imádság ez, mert magunk sem akarjuk komolyan azt, amit kérünk. Kár ilyen félszeg módon imádkozni. Nem így, hanem a próféta igéi szerint imádkozzunk: Ha kerestek, keressetek; (engemet, a prófétát jól kérdezzetek) térjete meg és így jöjjetek. (Iz, 21,12.)

2. Nem hiába imádkozunk, mert az imádságnak van eredménye is; van biztos eredménye, el nem maradhat az, mert Isten ígérete szavattal érte: Mert minden, aki kér, nyer; aki keres, talál; és a zörgetőnek megnyitvatik. (Mt. 7, 8.) Higyjünk és bizzunk tehát, de csak azt kérjük, amit Isten akar is, mert ha mást kérünk, nem hallgathat meg minket; miként a jóságos Atya sem ad szeretett gyermekének ártalmas dolgot, bármennyire sír is az érte. Márpedig Isten a mi jóságos Atyánk. De meg a beteg minden kívánságát

sem teljesítik, nehogy még fokozák baját, szenvedését. De Szent János szerint: Amiben kérjük őt akarata szerint, meghallgat minket. (Jn. I. 5, 14.) Kérésünk azonban sohasem marad eredménytelen, mert ha nem is adhatja meg Isten nekünk, amit kérünk, mivel az lelkünk kárára lenne, ad helyette más szükségesebb és nagyobb dolgot, ami azután igazán javunkra válik. Nagy hiba az bennünk, hogy mi szeretnők meghatározni azt, hogy mit akarjon az Isten, pedig éppen ellenkezőleg, nekünk kell az ő akaratához alkalmazkodnunk. Nagy tévedés ez, nem is bizodalom ez, hanem vakmerőség, követelőzés Istennel szemben.

3. Hogy mennyire kell bízunk Isten atyai jóságában és jóindulatú szeretetében, arra is megtanított minket az Úr Jézus: Ha ti, holott rosszak vagytok, tudtok jó adományokat adni fiaitoknak, mennyivel inkább a ti atyátok, ki mennyekben vagyon, ad jókat a tőle kérőknek?

(Mt. 7, 11.) Ennek már igazán feltétlen bizodalomra kell minket indítania. Nemde Isten fogadott fiaivá tett minket az Úr Jézus. Ha pedig Atyánk az Isten, akkor ő tudja is, akarja is megadni nekünk mindazt, ami javunkra válik és elég hatalmas arra, hogy meg is tehesse azt. Egyet azonban mégis elvár tőlünk, azt, hogy kérjük őt, hogy gyermekileg mintegy kényszerítsük őt szeretetének és jóságának tanujeleire. Hányszor meghallgatott és mennyi jót adott már nekünk! Mintha tartoznánk is ezért valamivel az ő jóságának! Ha egyebet már nem tudunk neki viszonzásul adni, adjunk neki hálát és bizzunk még jobban benne, forduljunk még nagyobb bizalommal az ő atyai jóságához.

288. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1. Mi itt e földi életünkben csak vándorok vagyunk, utasok vagyunk,

igazi lakóhelyünk majd a mennyben lesz. Az igazi és helyes utat azonban sokan eltévesztik, azért mondotta az Úr az ő hegyi beszédében: Tágas a kapu és széles az út, mely a veszedelembé viszen. (Mt. 7, 13.) Mindörökre szerencsétlenek, kik ezt az utat választják. Van oly út, mely az ember előtt igaznak látszik, de végre halálra viszen. (Péld. 14, 12.) Melyik út ez, ha nem az, amikor nem figyelünk Isten törvényének útjelző táblájával, sem nem törődünk józan eszünk útmutatásával, inkább járunk a tágas úton, a tilosban, az érzékek csalóka csábjai után. És hányan járnak ezen az úton! Jómagunk is hányszor letértünk a helyes útról és szabadon jártunk a tilosban! De egyszer már térjünk a jó útra, járjunk a megengedett és igaz úton, mert a szenvedélyek útja, a kívánságok útja veszedelembé viszen.

2. Jézus a másik, a jó utat így köti lelkünkre: Mely szoros a kapu

és keskeny az út, mely az életre viszen és kevesen vannak, akik azt megtalálják. (Mt. 7, 14.) A mennyekbe vezető út keskeny, mert korlátok között kell azon haladnunk, mert egész földi életünket az Isten törvényeinek korlátai között kell leélnünk; csak gyalogjáró van rajta, szenvedélyeink barmaival nem férünk el rajta, földies kívánságaink hatalmas batyujával nem férünk át a kapun. Nekünk Istennel kell járnunk. Nem elég ő egymaga? Minek a nagy kíséret, fényűzés és pompa, melyet úgyis hátra kell hagynunk, mert a keskeny úton nem fér el? Mondjunk le minden világias díszről, minden emberi tiszteletről és akkor majd könnyebben és biztosabban haladunk és el sem fáradunk. De kár volt eddig is úgy agyonterhelni magunkat! Adjunk Istennek hálát, hogy legalább most megismertük ezt az utat, amelyen oly kevesen járnak. Vigyázzunk, hogy a földi kincsek ezentúl már

el ne vakítsanak minket, a szenvedélyek el ne vegyék szemünkvilágát, mert hogy járhat a keskeny úton egy vak koldus, mikor sem maga nem lát, sem vezetőt nem tarthat?

3. Jézus azután felszólította tanítványait, hogy igyekezzenek a mennyországba jutni: TörekedjeteK bemenni a szoros kapun! (Lk. 13, 24.) A tágas és széles úton nem kell tolaKodni, sokan elérnek azon; erőlködni sem kell, mert gyarló, rosszhajló természetünk amúgy is magával ragad minket. A keskeny úton azonban már igyekezni kell, azon már össze kell magunkat szednünk, hogy előre is haladhassunk, oda már erős akarat kell, oda már komoly munka kívántatik, ott csak az haladhat könnyen, akinek nincs nagy balyu a hátán, a földi dicsőség terhét letette magáról, akit nem köTöz már a teremtmények szeretete, nem gyengítenek el a szenvedélyek, nem bágyaszt el az önzés, az önszeretet. El akarunk jutni a mennyekbe?

Akkor törekedjünk ezekre, mert ezek visznek az örök, boldog életre.

289. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

1. Az Úr Jézus a mi igazi tanító mesterünk. De sok más hamis tanító is jár ezen a világon, azért az Úr már eleve intett minket a hegyi beszédben, hogy óvakodjunk tőlük: Óvakodjatok a hamis prófétáktól! (Mt. 7, 15.) Az Írás nemcsak a jövendőmondókat, hanem a tanító mestereket is prófétáknak mondja. Kik a mi hamis prófétáink? Kétfélék ezek; egyik részük bennünk lakozik: a bűnös kívánságok, a rossz gerjedelmek, az önző szeretet, a teremtmények helytelen szeretése. Ezek sok hamisat, de fülbemászót tanítanak. Egyre azt hangoztatják, hogy az emberek részéről való megbecsülés az jó, de már rossz a megvetés részükről; hogy a teremtményeknél keressünk vigasztalást és

örömet, mert csak ez az igazi élvezet; míg aki az érzéki örömökről lemond, az rosszul tesz, annak az élete sivár, és boldogtalan. Ezek a hamis tanítók bennünk lakoznak, de mások is tanítanak minket hamisan, melyek kívülünk állanak; mint a rossz barátok, társak, kik előttünk az igazság fáklyavivőinek tűnnek fel, de azután engedetlenségre, a feljebbvalók megvetésére visznek minket, és azt suttogják a fülünkbe, hogy a kicsiségekkel nem kell törődni, amiatt ne nyugtalankodjunk, éljünk kényünk kedvünk szerint. Sajnos ezek tanítását szívesebben meghallgatjuk, elveiket magunkévá tesszük, és ezzel csak kárt vallunk. Meddig lesz még ez így?

2. A gonosz soha sem jelenik meg nyílt sisakkal, hanem a jónak köntösében. Ezért mondta az Úr: Juhok ruházatában jönnek hozzátok, belül pedig ragadozó farkasok. (Mt. 7, 15.) Csoda-e tehát, hogy azok, akik nem tiszta szívvel, nem a hitre

és erényekre támaszkodva szolgál-
nak az Istennek, hogy akiknek a
lelkületét már meggyengítette a sza-
bados életük csábító beszéde, ra-
gados példája, hogy ezek beleesnek
az ilyenek törébe? Hányszor tapasztaltuk már mi is, hogy megcsalnak
minket ezek a hamis próféták, hogy
ezek nem juhok, hanem ragadozó
farkasok, mégis szóba állunk velük.
Bár megtanulnánk egyszer a ma-
gunk kárán, hogy ne ülnénk fel
ezentúl a hizelgő szavaknak, a meg-
nyerő külsőnek, hanem keressünk
a magvát, kutatnánk a szándékát,
néznénk az eredményt, hogy mire
visznek ezek minket.

3. Az Úr azt is megmondotta,
hogy miről ismerjük meg a hamis
prófétákat: Az ő gyümölcseikről
ismeritek meg őket. (Mt. 7, 16.) Már
a közmondás is azt tartja, hogy nem
messze esik az alma a fájától. Ugyan
mire vitt minket az önszeretet, a
teremtmények bálványozása? nem
mindig olyanra-e amit utál az Isten?

Ugyan mit eredményezett a laza erkölcsüekkel való nagy barátkozás? Csak lélekmarosást okoztak ezek később. De nem elégséges csak tudni és ismerni, hogy ezek félrevezettek minket, hanem meg is kell javulnunk, a jövőben kerülnünk kell ezeket, mert nagy veszély fenyeget minket, az Úr mondotta: Minden fa, mely jó gyümölcsöt nem terem, kivágatik és a tűzre vettetik. (Mt. 7, 19.)

290. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. Az Úr Jézus nem helyeselte azok eljárását, akik sok minden jót megtesznek ugyan ájtatosságból, de emellett a szoros kötelességeiket elhanyagolják. Azért hegyi beszédében erre is kiterjeszkedett: Nem minden, aki mondja nekem: Uram! Uram! megyen be mennyeknek országába, hanem aki atyám akaratát cselekszi. (Mt. 7, 21.) Azok sem Krisztus tanítványai, akik sokat be-

szélnék, de keveset tesznek. Akik Istenről sok magasztos ismerettel bírnak, de érette már keveset akarnak tenni. Sajnos sokan vannak ilyenek, talán mi sem vagyunk különbek. Sokat tudni Istenről és az erényekről, sokat beszélni róluk, de vajmi keveset tenni: ez nem vezet még a mennyek országába. Hiába a sok fohász: Uram! Uram! amikor bajban vagyunk, ha máskor meg alig, vagy semmit sem törődünk az Istennel, és az erényekkel.

2. Nagyon határozottan megmondotta az Úr, hogy kik mennek be a mennyeknek országába: Aki Atyám akaratát cselekszi, aki mennyekben vagyon, az megyen be mennyeknek országába. (Mt. 7, 21.) Ez ellen nincs mit tenni. Más úton-módon senki sem mehet be a mennyeknek országába. És honnan tudjuk meg, hogy mi az Istennek akaratát!? Megmondja Jézus: Aki titeket hallgat, engem hallgat. (Lk. 10, 16.) Az Egyháztól, az előljáróktól. Az evangé-

lium hirdetői közlik azt velünk, hogy mit parancsol az Isten, mit kíván tőlünk az Isten. Ha meg nem tartod és meg nem cselekszed a törvény minden ígéit . . . megsokasítja az Úr csapásaidat . . . Mivel nem hallgattad a te Urad Istened szavát. (Móz. V. 28, 58. 59. 62.) Hogyan állunk a hit dolgában; mint teljesítjük Jézus parancsolatait, tanácsait? Életünk ugyancsak nem mutatja, hogy Isten akaratát tennők.

3. Az, hogy tanítunk, bűnösöket térítünk, és szónoklatainkkal a népet szinte magunkkal ragadjuk, az mind csak Istennek ingyenes kegyelme, ezekre nem támaszkodhatunk: Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram! Uram! nem a te nevedben jövendöltünk-e, és üztünk ördögöket? . . . És akkor megvallom nekik: Mert sohasem ismerlek titeket. (Mt. 7, 22. 23.) Ha tehát csakis ezekkel jelenünk meg az Isten előtt, méltán halljuk: Nem ismerlek titeket. Mást is követel tö-

lünk az Isten, olyas valamit, ami némiképpen a mi munkánk is; a mi együttműködésünket az ő kegyelmével, a mi fáradságosan szerzett érdemeinket. És mi milyen szegények vagyunk érdemek tekintetében! Csak nem akarunk így jelenni meg az Úr színe előtt? Tegyük meg ezentúl, ami tőlünk telik, mert még ekkor is csak haszontalan szolgák leszünk. Jó az Isten, és soha nem követel tőlünk olyasmit, ami meghaladná erőnket, képességünket.

291. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. Alig hogy az Úr Jézus bevégezte hegyi beszédét és lejött a hegyről, egy bélpoklos jött eléje és kérte, hogy tisztítsa őt meg: Íme egy poklos jövén, imádá őt mondván: Uram! ha akarsz, megtisztíthatsz engem. (Mt. 8, 2.) Urának vallja Jézust, vallomást tesz hitéről, hogy neki csak akarnia kell és mindenható lé-

vén, mindent megtehet, őt is meggyógyíthatja; de nem mondja azt: Tisztíts meg engem, hanem Jézusra bízva, amint ő akarja, úgy legyen; bármennyire is vágyott a megtisztulásra. Így kell Istenhez folyamodnunk. Hittel, hogy urunk ő, vallozással, mert akarata szerint mindent véghezvihet; megnyugvással az ő akaratán, hogy amint neki tetszik, úgy legyen. Csak az ilyen kérést akarja ő teljesíteni, máskülönben olyant kérünk, amit ő nem akar megadni.

2. Az Úr Jézus készségesen teljesítette a bélpoklos kérését: Jézus kinyujtván kezét, illeté őt mondván: Akarom! tisztulj meg! (Mt. 8, 3.) De velünk is így tesz, valahányszor csak áldozunk; illet minket és azt akarja, hogy megtisztuljunk a lelki poklosságtól. A jóságos Jézus megmutatta csodatettével, hogy akarja is és képes is a bélpoklos kérelmét teljesíteni. Hogyan mondhatnók tehát, hogy az Isten nem akarja a mi

lelkünk javát, megtisztulását? Ne mondd: Az Isten által vagy az távol. (Sir. 15, 11.) Csak mi is akarjuk, Isten akkor megad nekünk minden kegyelmet, hogy a lelkünk tükörfényes legyen. Miért is ne adná? Talán nem teheti? Ezt már magunk sem hisszük. Vagy talán nem akarja? Dehogyan sem akarja, csak hogy nem csodatevéssel, hanem a mi hozzájárulásunkkal akarja. Az a dolgunk tehát, hogy teljesítsük az ő kívánságát és akkor feltétlenül megkapjuk, amit kérünk. De mi éppen ebben vagyunk gyengék.

3. Az Úr Jézus, miután csodásan megtisztította a bélpoklost, egy különös parancsot adott neki: És azonnal megtisztula az ő poklossága. És monda neki Jézus: Meglásd, ezt senkinek se mondd. (Mt. 8, 3. 4.) Azt mondja sz. Ambrus, hogy ezt a mi tanításunkra parancsolta meg az Úr, mert azt akarja, hogy jócselekedeteinket senkinek el ne mondjuk, azokat nem kell világgá kürtölnünk.

Ar. sz. János szerint pedig tanítani akart minket arra, hogy ime milyen távol áll a dicsőség szelétől is, a hiú kérkedéstől. Bár elsajátítanók mi ezt és ne ragadna magával minket a hiúság szele, ne mindig csak magunkat magasztalnók, hanem egyszer már az Úr Jézust is, mert hiszen ő adta mindazt, ami bennünk dicséretes.

292. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. Nincs szebb vonás a szolgartartó urakban, mint a részvét és együttérzés a szolgálóval szemben, mint a cseléd testi és lelki jólétéről való igazi és úri gondoskodás. Hogy az Úr Jézusnak mennyire tetszik ez, azt remekül kimutatta a pogány századossal szemben való viselkedése: Egy százados méne hozzája, kérvén őt, . . . Uram, szolgálóm házamban fekszik inaszakadtan és gonoszul gyötrődik. Mt. 8, 5.) Ez a

százados a szolgája egészsége érdekében elmegy Jézushoz és ugyancsak megszégyeníti azokat a keresztény cseléd tartókat, kiknek még a kutyájukra is nagyobb gondjuk van, mint a cselédjükre, szolgájukra. Természetesen ez úrhoz méltatlan dolog. De hozzánk éppen oly méltatlan dolog az is, hogy több gondot fordítunk a testünkre, mint a lelkünkre. Oh hányszor inaszakadtan fekszik a mi lelkünk és parányi jóakaratra kellene lenni csak bennünk, hogy Jézushoz fordulnánk érdekében, de nincs meg még ez sem bennünk. És még haladni akarnánk a tökéletesség útján! Még csak ne is gondoljunk erre, míg meg nem javulunk.

2. Jézus végtelen kedvességgel fogadta a pogány századost, nem a rangjáért, hanem a jó szíve miatt: És mondá neki Jézus: Én elmegyek és meggyógyítom őt. És felelvén a százados, mondá neki: Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj. (Mt. 8. 7. 8.) Bár nekünk is mon-

daná ez a jóságos Jézus : Elmegyek és meggyógyítom a lelkedet ! látva a mi betegségünket és gonoszul gyötrődésünket. Bárcsak megtanulnók a készséges Jézustól, mint kell szinte repülnünk, mikor segítenünk kell felebarátunkon az ő szükségében és betegségében. De a százados alázatossága is megszégyeníthet minket. Mennyire távol áll a mi lelkünk ettől az alázatosságtól ! Miért ne ismernők el a mi méltatlan voltunkat ? Miért ne fogadnók szívesen, amikor minket lenéznek, rólunk becsmérőleg nyilatkoznak ? Miért ne viselnők el, amikor ok nélkül megvetnek minket ? Legyünk egyszer már őszinték ! Nemde magunk tudjuk legjobban, hogy mily hitványak, mily tökéletlenségekkel telítettek vagyunk, mit bánt tehát, hogy mások is az igazat mondják meg rólunk ? Valahányszor áldozunk, a százados igéit mondjuk, de már az alázatosság érzete röpké pillanatig sem tart bennünket. Szégyen, gyalá-

zat, hogy annyiszor elmondjuk és mindannyiszor elis felejtjük. Csúnya állhatatlanság ez.

3. Az Urat csodálkozással töltötte el ekkora alázatosság, azonnal szóvá is tette: Jézus csodálkozóék és mondá követőinek: . . . Nem találtam ennyi hitet Izráelben. (Mt. 8, 10.) Nem tudta elfojtani örömét és csodálkozását afelett, hogy a pogány százados ily mélységesen hitt; de mindjárt szóvá teszi azt is, hogy az Isten kedvelt népe messze elmaradt ebben. Meg is mondja, hogy a zsidók meglakolnak hitetlenségükért, mert napkeletről és napnyugatról pogányok jönnek helyükbe és elfoglalják Isten földi országát, míg a zsidók kima radnak onnét. Félnünk kell tehát nekünk is állandóan, hogy bár most bent is vagyunk az Isten országában, az anyaszentegyházban, innen kivettetünk, mert nincs mélységes nagy hitünk és az Isten másokat hív meg helyünkbe. Ne vessünk meg soha senkit, ha most még nincs is

az Isten gyermekei között, emiatt még talán több és szebb erényekkel ékeskedhetik, mint jó magunk. Csak a pogány századosra kell gondolnunk. Ne áltasson minket soha a magunk szeretete és nagyrabecsülése, hanem félelemmel és rettegéssel munkáljuk lelkünk üdvösségét. Az alázatos bizodalom jutalma nem is késett, mert az Úr Jézus teljesítette kérését: Menj el és amint hittél, úgy legyen neked! És meggyógyula a szolgálja azon órában. (Mt. 8, 13.) Lám mire képes az alázatos bizodalom Istennél!

TARTALOM

Harmadik hét pünkösd után.

Szombat 5

Negyedik hét pünkösd után.

Vasárnap 8

Hétfő 13

Kedd 17

Szerda 22

Csütörtök 25

Péntek 28

Szombat 31

Ötödik hét pünkösd után.

Vasárnap 34

Hétfő 39

Kedd 42

Szerda 46

Csütörtök 50

Péntek 53

Szombat 56

Hatodik hét pünkösd után.

Vasárnap 59

Hétfő 63

Kedd 67

Szerda 71

Csütörtök 74

Péntek 78

Szombat 80

Hetedik hét pünkösd után.

Vasárnap 83

Hétfő 85

Kedd 89

Szerda 91

Csütörtök 94

Péntek 96

Szombat 99

Nyolcadik hét pünkösd után.

Vasárnap 102

Hétfő	106
Kedd	109
Szerda	111
Csütörtök	114
Péntek	117
Szombat	121

**Kilencedik hét
pütkösd után.**

Vasárnap	124
Hétfő	129
Kedd	132
Szerda	136
Csütörtök	139
Péntek	142
Szombat	145

**Tizedik hét pün-
kösd után.**

Vasárnap	149
Hétfő	154
Kedd	157
Szerda	161

Csütörtök	164
Péntek	168
Szombat	171

**Tizenegyedik hét
pütkösd után.**

Vasárnap	175
Hétfő	179
Kedd	183
Szerda	186
Csütörtök	190
Péntek	193
Szombat	196

**Tizenkettedik hét
pütkösd után.**

Vasárnap	200
Hétfő	203
Kedd	207
Szerda	211
Csütörtök	214
Péntek	217
Szombat	220

Lelkiélet kis könyvei.

Avancinus M.

9. **A szenvedő Jézus**

Elmélkedések hetvenedvasárnaptól húsvétig
Ára 1 pengő.

Avancinus M.

10. **A megdicsőült Jézus**

Elmélkedések húsvétól pünkösd után 4.
vasárnapig.

Ára 1 P.

14. Paul de Jaegher S. J.

Bizalom Szűz Máriában

Ára 80 fillér.

15. **Szűz Mária és a Szíve**

Ára 60 fillér.

11. Avancinus M.

A tanító és csodatevő Jézus

Elmélkedések pünkösd után 4. vasárnaptól
13. vasárnapig

Ára 1 P.

